

Περιεχόμενα Πρωινός Λόγος

- Εισαγωγή, σελ.4
Ιστορική στιγμή..... για να σβήσει η εθνική ελληνική μειονότητα!
Ιούνιος 2003, σελ.5
Ο Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός δεν εξυπηρετείται βολεύοντας τα προσωπικά ιδιοτελή συμφέροντα.
29.03.2009, σελ.8
Ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο καπελώνει τον απεσταλμένο της Υπουργού Παιδείας. Στόχος να καλύψει τα αχαμνά του
Τα «έργα» απάτης της ΥΔΑΣ στη Βορειοήπειρο και την Αλβανία
22.03.2010, σελ.11
Ωρα καλή φίλε Αχιλλέα!!
Αφιέρωμα στον παν αλβανικής φήμης Έλληνα ιατρό Αχιλλέα Μπότη
30.07.2010, σελ.16
Κοσσυφοπέδιο και Β. Ήπειρος
30.07.2010, σελ.18
Στα ιδιωτικά «ελληνικά» σχολεία στην Κορυτσά και Χιμάρα, τα οποία πληρώνει αδρά το ελληνικό δημόσιο δεν διδάσκεται η ελληνική γλώσσα και πολιτισμός αλλά τα αλβανικά
17.09.2010, σελ.20
Ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο συνέβαλε στην αποτυχία της προσπάθειας αναβάθμισης του Τμήματος σε ισότιμο με ελληνικά πανεπιστημιακά Τμήματα, ο νέος πρόεδρος του Τμήματος Γ. Γιάννης το Αλβανοποιεί.
20.09.2010, σελ.23
Η δολοφονία του 35-χρονου Έλληνα από τη Χιμάρα Αριστοτέλη Γκούμα στις 12 Αυγούστου τρέχοντος αναδείχτηκε το βαρόμετρο ενός δύσκολου πλέγματος διεθνικών σχέσεων. Δυστυχώς όμως, ούτε είναι και ούτε μπορούμε να τις φέρουμε με το μέρος μας.
21.09.2010, σελ.27
Μια μάνα πετάζει τα στεφάνια των πολιτικών από το μνημείο του γιού της. Οι πολιτικοί έλαβαν όμως το μήνυμα;!
13.12.2010, σελ.32
Η επικείμενη απογραφή του 2011 και οι ιστορικές προκλήσεις για την Ε.Ε. Μειονότητα
18.12.2010, σελ.35
Η απαλοιφή της εθνικότητας στα επίσημα έγγραφα, νέο πλήγμα στην ακεραιότητα της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας.
30.06.2011, σελ.38
Το αυξανόμενο ιταλικό ενδιαφέρον εκεί που μαραζώνει ο Ελληνισμός.
17.11.2011, σελ.40
Ο ανθελληνισμός χρησιμοποιείται από τους υψηλούς πολιτικούς εκπροσώπους των Τιράνων για να τον καλύτερο εθνικό αυτοπροσδιορισμό τους στο Κοσσυφοπέδιο
16.12.2011, σελ.42
Η Εθνική Ελληνική Μειονότητα υπάρχει μόνο ιδεολογικά
02.02.2012, σελ.43
Το ΙΚΑ καλεί το 100 γιατί ένας Έλληνας δεν δέχεται να γίνει αλλοδαπός...!!!

- 27.01.2012, σελ.48
«Οι Ρουμανοβλάχοι» του Μουστάκα πλευρίζουν το χωριό των Ελληνόβλαχων στο Αργυρόκαστρο.
- 07.08.2012, σελ.50
Η πύλη της Κακαβιάς... ως απειλή για την ταυτότητα Ελληνισμού
- 11.09.2012, σελ.52
Βορειοηπειρωτικό και Χρυσή Αυγή
- 10.11.2012, σελ.56
Απαιτείται ενωτική αντίδραση στην αλβανική εθνικιστική πίεση προς την Ε.Ε. Μειονότητα
- 06.11.2012, σελ.59
Η Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία τη Αλβανίας δεν αναγνωρίζει τα επίσημα αποτελέσματα απογραφής στην Αλβανία του 2011 και μιλάει για στατιστική συρρίκνωση των ορθοδόξων.
- 18.12.2012, σελ.62
Το θέμα που προέκυψε την προηγούμενη βδομάδα με τον περιφερειάρχη Ηπείρου, κύριο Καχριμάνη, απαιτεί βαθύτερη ανάλυση, σοβαρότητα, υψηλή ευθύνη και εθνική επαγρύπνηση!
- 18.05.2013, σελ.64
Ο Μπερισισμός βρήκε καταφύγιο στην πολιτική ηγεσία του ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑΣ
- 04.07.2013, σελ.67
Ιεροσουλίες που οδηγούν στο 1800 σε ορθόδοξο ναό στην Πρεμετή.
- 16.08.2013, σελ.70
Αθήνα και Τίρανα: διαφορετική προσέγγιση στις μεταξύ τους σχέσεις
- 28.08.2013, σελ.71
Σε επιστολή προς το Σαμαρά, Αλβανοί ακαδημαϊκοί ισχυρίζονται ότι η γλώσσα των Ελλήνων πρώην πρεσβευτών είναι «ασυνεπής και επικίνδυνη»
- 02.11.2013, σελ.76
Η επίσκεψη Παπούλια στα Τίρανα, οι όροι των Τιράνων προς Αθήνα και οι αδικαιολόγητες ελπίδες της Αθήνας για καλές σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα SHEKULLI των Τιράνων
- 10.11.2013, σελ.77
Ο πρώην πρόεδρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, Γενικός Πρόξενος της Αλβανίας στα Ιωάννινα.
- 02.02.2014, σελ.82
Διοικητική διαίρεση στην Αλβανία... υπό τους όρους του Κόμματος των τσάμιδων!!!
- 18.07.2014, σελ.84
Τι σημασία έχει να εντοπίζεις εχτρούς και προδότες όταν χάνεις την Πατρίδα !!!!!
- 02.08.2014, σελ.87
Οι αλβανο-ελληνικές σχέσεις στα 100 χρόνια του αλβανικού κράτους, Οι πολιτικές του Βενιζέλου, Ζώγου και Ενβέρ Χότζα.
«Η προσέγγιση της Αλβανίας με την Ελλάδα εμποδίζεται από ξένους παράγοντες» (Συνέντευξη στην αλβανική ResPublika)
- 12.10.2014, σελ.89
Επιτυχία στις δημοτικές εκλογές σημαίνει ανατροπή του κατεστημένου
- 28.03.2015, σελ.107
Η απραξία που σκοτώνει εθνικά...
- 25.08.2015, σελ.109

Η Υπουργός Παιδείας της Αλβανίας,- «ναι» σε όλα τα αιτήματα της εθνικής ελληνικής μειονότητας για καλύτερη παιδεία στη μητρική γλώσσα.

26.10.2015, σελ.113

Η επίσκεψη του Μπουσάτι στην Αθήνα και ορισμένες αποκλίνουσες αντιλήψεις

28.03.2016, σελ.115

Κακόγουστο παιγνίδι της ηγετικής ομάδας ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ σε βάρος της μειονότητας και των ελληνοαλβανικών σχέσεων.

27.08.2017, σελ.121

ΤΕΛΟΣ σελ.124

Εισαγωγή.

Με την εφημερίδα «Πρωινός Λόγος» των Ιωαννίνων και τον ιδρυτή και ιδιοκτήτη της Βασίλη Κουτσολιόντο, υπήρξε μια μακρά και άψογη συνεργασία που ξεκίνησε από το 1991.

Η συνεργασία δεν υπήρξε (συνεχίζεται) απλώς δημοσιογραφική, αλλά και εθνική. Μας συνδέουν πολλά θέματα και μοιραζόμαστε τις ίδιες απόψεις.

Οφείλεται και στη σωστή γραμμή που τηρεί η εφημερίδα στα εθνικά μας θέματα δείχνοντας συνεχώς την πρέπουσα σημασία και ευαισθησία.

Ασφαλώς, στο φάκελο αυτό δεν υπάρχει όλη η δημοσιογραφική συνεργασία, διότι εγώ δεν κράτησα ξεχωριστό αρχείο για τον Πρωινό Λόγο. Τόσο το περισσότερο όταν αρκετά άρθρα δεν αφορούσαν αποκλειστικά την εφημερίδα αυτή.

Τα άρθρα στο συγκεκριμένο φάκελο προήλθαν κυρίως από τα απεσταλμένα e-mail μου προς την εφημερίδα, όπως εγώ τα έστελνα! Ασφαλώς δεν μπόρεσα να παρακολουθήσω αν δημοσιεύονταν ή όχι! Αποτελεί πάντως ένα αρχείο με σπουδαίες αναλύσεις, άρθρα, ενημερώσεις ... πρόκειται συνολικά για 35 άρθρα σε 124 σελίδες, σε μια χρονική περίοδο από το 2003 μέχρι το 2017.

Ιστορική στιγμή..... για να σβήσει η εθνική ελληνική μειονότητα!; Ιούνιος 2003

Από τότε που μας επιβλήθηκε το καθεστώς της μειονότητας στην Αλβανία η λύση της χορήγησης και ελληνικής υπηκοότητας στους Έλληνες Βορειοηπειρώτες, αποτελεί ένα ιστορικό γεγονός. Η λύση έρχεται μετά από πολλαπλά και συσσωρευμένα προβλήματα στις σχέσεις μεταξύ εθνικής ελληνικής μειονότητας και επίσημης Ελλάδας και στην κατάσταση που η εθνική ελληνική μειονότητα αποτελεί μια διπλή πραγματικότητα. Η πλειοψηφία βρίσκεται στην Ελλάδα και το υπόλοιπο κομμάτι στις πατρογονικές εστίες. Όμως είναι γεγονός ότι η Αθήνα προσεγγίζει την λύση αυτή ξεκινώντας από το μεγάλο κομμάτι των Ελλήνων Βορειοηπειρωτών στην Ελλάδα, (πιθανόν προς εξυπηρέτηση εσωτερικών της εφήμερων πολιτικών σκοπιμοτήτων). Συνεπώς η Αθήνα αποδεικνύει εμπράκτως ότι δεν διστάζει πλέον να αντιμετωπίσει το βορειοηπειρωτικό όχι πλέον με την λογική της πραγματικής του εθνικής διάστασης στην Αλβανία αλλά ως καθαρά ενταξιακή διαδικασία των Βορειοηπειρωτών στην Ελλάδα

Δεν μας έχουν για ρώτημα ή δεν θέλουν «οι ηγέτες μας» να φέρουν ευθύνες;!

Μεταξύ των άλλων επιχειρημάτων υπέρ της άποψης αυτής είναι το γεγονός ότι στη μέχρι τώρα διαδικασία προς τη προαναφερόμενη λύση δεν έχουν επίσημο λόγο οι επίσημοι εκπρόσωποι της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία. Μάλιστα στην προκειμένη περίπτωση η ΟΜΟΝΟΙΑ δεν εκδηλώνει την δική της επίσημη θέση σχετικά με το θέμα, αλλά έχει τεθεί στην υπηρεσία των προσπαθειών τμήματος σωματείων ομογενών μας στην Ελλάδα.. (!!)

Το γεγονός επιβεβαιώνει ταυτόχρονα την ανετοιμότητα των εκπροσώπων μας και σε πρώτη γραμμή της ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, να αναλάβουν εθνικές ευθύνες. (Διαπιστώθηκε και πρόσφατα με το θέμα της αφαίρεσης της εθνικότητας, της αδράνειας στο θέμα του επικείμενου νόμου των ακίνητων περιουσιών όταν είναι γνωστοί οι κίνδυνοι με εθνικό αντίκτυπο για την εθνική ελληνική μειονότητα, το θέμα με την διοικητική διαίρεση, την λύση του εκπαιδευτικού, ή ακόμα με τις επιγραφές σε δυο γλώσσες.). Αδικαιολόγητη αυτή η συμπεριφορά ως προς τις διεκδικήσεις μας προς τα Τίρανα. Τι να πει κανείς όμως τώρα που εκδηλώνεται και προς την Αθήνα, μάλιστα και για τέτοια σημαντικά θέματα που αφορούν την ιστορική εθνική μας πορεία και το ιστορικό μας μέλλον στις εστίες μας.

Η διπλή υπηκοότητα το μυστήρι που μπουλώνει τα λάθη ή που σβήνει ένα εθνικό θέμα;!

Είναι γεγονός ότι μετά την μεταπολίτευση στην Αλβανία οι ελληνικές κυβερνήσεις βρέθηκαν απροετοίμαστες όσον αφορά την αντιμετώπιση της εθνικής ελληνικής μειονότητας προς όλες τις κατευθύνσεις και τα επίπεδα. Όπως επίσης είναι γεγονός ότι η δεκαετίαχρονη τώρα εμπειρία λίγο βοήθησε την Αθήνα να υιοθετήσει μια συγκεκριμένη πολιτική αντιμετώπισης του ελληνισμού της Αλβανίας. Η όλη αντιμετώπιση των Ελλήνων της Αλβανίας από μέρους της Ελλάδας στηρίζεται, ή σε νόμους οι οποίοι αφορούν γενικά τους αλλοδαπούς, ή είναι νόμοι μερικών δεκαετιών πριν, ή πρόκειται για οδηγίες και υπουργικές αποφάσεις, αλλά όχι για νόμους της βουλής. Μάλιστα η Αθήνα δεν μπόρεσε να υιοθετήσει το στάτους προ του Δευτέρου Παγκοσμίου στις σχέσεις μεταξύ των Βορειοηπειρωτών και της Ελλάδας, όπου οι

Βορειοηπειρώτες ήταν ισότιμοι πολίτες με τους υπόλοιπους ελλαδίτες πλην του εκλογικού δικαιώματος και της στρατιωτικής θητείας

Ωστόσο, η επίσημη Αθήνα επικαλούμενη την επιβεβλημένη αναγκαιότητα για την παραμονή και προκοπή του Βορειοηπειρωτικού ελληνισμού στις εστίες του, λάβαινε δυστυχώς μέτρα τα οποία όχι μόνο λειτουργούσαν αρνητικά, αλλά δημιουργούσαν και αποστάσεις απογοήτευσης στις σχέσεις ανάμεσα στην εθνική ελληνική μειονότητα και την επίσημη Ελλάδα. Γενικώς ποτέ δεν σκέφτηκε να λάβει μέτρα για ουσιαστικά κίνητρα που θα ενθάρρυναν τους Έλληνες να παρέμεναν στις εστίες τους.

Υπό το σκεπτικό αυτό η διπλή υπηκοότητα σε περίπτωση που εφαρμοστεί, κατατάσσει τους Έλληνες Βορειοηπειρώτες ισότιμους πολίτες της Ελλάδας στην Ελλάδα, απαλλάσσοντάς τους από αντιμετώπιση ως πολίτες δεύτερης και τρίτης κατηγορίας με την έντονη δυσφημιστική διάκριση, ή ταυτίζοντάς τους με τους Αλβανούς λαθρομετανάστες Ταυτόχρονα η διπλή υπηκοότητα καταστεί τα μέλη της εθνικής ελληνικής μειονότητας που θα παραμείνουν στην Αλβανία όχι απλώς Έλληνες αλλά Ευρωπαίους πολίτες στην Αλβανία

Η διπλή υπηκοότητα και η πρόκληση των σημαντικών προϋποθέσεων

Για τους Έλληνες Βορειοηπειρώτες στην Αλβανία και το θέμα εθνική ελληνική μειονότητα στην Αλβανία όμως η υπόθεση επιφυλάσσει σοβαρούς προβληματισμούς και προκλήσεις.

Πρώτο Από την στιγμή που οι διπλή υπηκοότητα θα καταστήσει τους Έλληνες της Αλβανίας ισότιμους Έλληνες πολίτες στην Ελλάδα, τότε οι Έλληνες ομογενείς στην Αλβανία γιατί να παραμείνουν εδώ ;

Δεύτερο Για να παραμείνει κάποιος Έλληνας στην Αλβανία χρειάζεται να έχει κίνητρα. Για τέτοια κίνητρα ούτε ακούμε τίποτε, ούτε διεκδικούμε και ούτε προτείνουμε κάτι. Απλώς είχαμε γίνει απαθείς και περιμένουμε την οποιαδήποτε λύση. Τόσο το χειρότερο όταν οι Έλληνες της Αλβανίας έχουν γίνει πάρα πολύ δύσπιστοι εφόσον τα 13 τελευταία χρόνια η πείρα τους δίδαξε «να κρατούν μικρό σακούλι εκεί που ακούν για πολλά λάχανα».

Τρίτο Για να δοθεί Ελληνική υπηκοότητα στους Έλληνες αλβανικής υπηκοότητας και να υπάρξει εθνική ελληνική μειονότητα στην Αλβανία, απαιτείται η προϋπόθεση διατήρησης και της αλβανικής υπηκοότητας. Στην πράξη όμως παρά το γεγονός ότι ο αλβανικός νόμος του 1998 αναγνωρίζει την διπλή υπηκοότητα, οι μέχρι τώρα αντιδράσεις στην αλβανική κοινή γνώμη μεταξύ ακαδημαϊκών και πολιτικών μαρτυρούν ότι δύσκολο να υπάρξει μια νέα συμφωνία με την αλβανική πλευρά η οποία θα παρέχει εγγυήσεις και δεσμεύσεις από μέρος των Τιράνων για την τήρηση της διπλής υπηκοότητας. Μάλιστα το διεθνές δίκαιο και συγκεκριμένες ρυθμίσεις του Συμβουλίου της Ευρώπης περί περιορισμού μέχρι και εξάλειψης του φαινομένου της διπλής υπηκοότητας βοηθούν τα Τίρανα ώστε κάποια στιγμή να ζητήσει από μας να επιλέξουμε μια υπηκοότητα. Και όταν εμείς λογικά θα επιλέξουμε την ελληνική η Αλβανία θα πετύχει την απαλλαγή από την ύπαρξη εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία., την οποία έτσι και αλλιώς την θεωρεί αγκάθι

Αυτό διότι δεν θα μπορεί να υπάρξει ως εθνική ελληνική μειονότητα χωρίς πολιτικά εκλογικά και εθνικά δικαιώματα. Μπορεί ασφαλώς να διατηρεί κάποια οικονομικά δικαιώματα, αλλά σχεδόν όπως ο κάθε ξένος υπήκοος που η τύχη το έφερε να έχει κάποια οικονομικά συμφέροντα σε μια χώρα. Όχι όμως με την ιστορική και εθνική διάσταση. Συνεπώς, η Αθήνα αν θέλει να βοηθήσει εθνικά

τον ελληνισμό της Αλβανίας, δεν έχει γιατί να μπει σε περιπέτειες με εθνικούς κινδύνους εφόσον μπορεί να εφαρμόσει την πραχτική που ίσχυε πριν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. ΤΕΛΟΣ

Δημοσιεύτηκε τρεις μέρες μετά στον Πρωϊνό Λόγο στα Ιωάννινα και στην εφημερίδα Δικαίωμα του Μίτηλη Αρ. φύλλου 14 .Ιούνιος

Ο Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός δεν εξυπηρετείται βολεύοντας τα προσωπικά ιδιοτελή συμφέροντα.

29.03.2009

Του Δρ. Παναγιώτη Μπάρκα

Θεωρώ ότι αδικώ τον «Παναγιώτη Μπάρκα» στην απόφαση να απαντήσει σε άρθρο της κυρίας Ελεονώρας –Ελένης–Κοκαβέσης δημοσιευμένο και στον «Πρωινό Λόγο», το οποίο καταφέρεται συλλογικά εναντίον μου. Όμως επειδή στεγάστηκε και σε μια εφημερίδα την οποία θεωρώ σοβαρή και υπεύθυνη στα εθνικά θέματα, επειδή πρόκειται για εθνικά θέματα και επειδή η κυρία Κοκαβέση αποτελεί απλώς το χέρι ενός νέου «βορειοηπειρωτικού» κατεστημένου θεωρώ υποχρέωση να απαντήσω.

Ξεκαθαρίζω ότι η αρθρογράφος ζητά βήμα λόγου για να υπερασπιστεί τον εαυτόν της και τους ευεργέτες της και της οικογένειάς της. Μοιάζει με την παροιμία, βήθα με να σε βοηθώ να ανεβούμε στο βουνό. Αλλά με την προϋπόθεση ότι «το βουνό» είναι η κυρτωμένη ράχη από τα προβλήματα της Βορείου Ηπείρου και των Βορειοηπειρωτών. Για να γίνω λίγο πιο συγκεκριμένος υπογραμμίζω ότι το κόστος «του σχεδίου» ελληνομάθειας και διάδοσης και προβολής του ελληνικού πολιτισμού στην Αλβανία είναι αβάσταχτα δαπανηρό κυρίως όταν πρόκειται να το συγκρίνουμε με τα αποτελέσματα. Υπάρχουν επίσης, περιπτώσεις που για την υστεροφημία κάποιων επώνυμων ατόμων που «ηγούνται» του σχεδίου αυτού, μπαίνει «X» στο μακραίωνο διαχρονικό ελληνικό πολιτισμό της Βορείου Ηπείρου. Τόσο το χειρότερο όταν διαπιστώνουμε πως οι εμπνευστές του θέλουν να αντικαταστήσουν τις υπάρχουσες και αυτόχθονες δομές ελληνισμού εδώ με νεότερες από Ελλάδα, διότι εμείς εδώ, (συγκεκριμένα όσοι δεν πάμε με τα νερά τους) δεν ήμαστε Έλληνες. Άκου τόλμη (!!)

Συνεπώς, χωρίς να θέλω να την προσβάλω, την κυρία Κοκαβέση, πρέπει να καταλάβει ότι είναι πολύ λίγη για να αναλάβει το ρόλο του προστάτη αυτών. Ενώ με πολύ σεμνότητα επισημαίνω ότι θα της χρειαστούν πολλά ψωμιά για να μειώσει την προσφορά κάποιων ανθρώπων υπέρ του βορειοηπειρωτικού ελληνισμού.

Στο άρθρο της καλεί για σύμπνοια και ενότητα και προβολή αξιών επικαλούμενη μάλιστα τη γενιά του Μακρυγιάννη και η ίδια επιτίθεται σε κάθε αλήθεια που θίγει τα προσωπικά της συμφέροντα και του περιβάλλοντος που θέλει να ανήκει. Κατηγορεί οποιονδήποτε τολμάει να μιλήσει για τις ευθύνες της Ελλάδας προς τον Βορειοηπειρωτικό ελληνισμό, αποδίδοντας το δικαίωμα αυτό μόνο στον εαυτόν της.

Είναι γεγονός ότι σήμερα το Βορειοηπειρωτικό έχει εισέλθει σε τροχιά αποσύνθεσης Ασφαλώς και ευθύνεται ο Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός για την σημερινή κατάντια του, - τη δυσκολότερη στην ιστορία αυτού του τόπου, - αλλά σε πρώτη γραμμή ευθύνεται η πολιτική του ηγεσία. Ασφαλώς, μεγάλο μερίδιο της ευθύνης φέρει η Ελλάδα, αλλά σε πρώτη γραμμή οι κρατικοί φορείς. Δεν έχει όμως ευθύνες η Αλβανική πλευρά, υπό το σκεπτικό ότι πέτυχε το στόχο της για να διαλύσει και ξεκάνει οριστικά την εθνική ελληνική μειονότητα στην Αλβανία. «Αξίζει επαίνους», διότι πέτυχε να απαλλαγεί από ένα εθνικό θέμα με τόσα ιστορικά κεκτημένα.

Ωστόσο, πριν όμως (συκοφαντήσει) επιρρίψει κανείς ευθύνες σε μεμονωμένα άτομα στην ελληνική μειονότητα, οποιαδήποτε είναι αυτά, θα πρέπει να δείξομε με το δάχτυλο τους υπεύθυνους θεσμούς, -την πολιτική

ηγεσία της εθνικής ελληνικής μειονότητας, που συνεργάζεται με κάθε αλβανική κυβέρνηση για καθαρά ιδιοτελούς σκοπούς.

Όσο για τον αρθρογράφο του παρόντος ξέρει να χωρίζει τα πράγματα. Όταν μιλάει σε ελληνικό κοινό, μιλάει για τις ευθύνες του ελληνικού παράγοντα. Στην αλβανική πλευρά επιρρίπτει άφοβα και δημοσίως σε όλα τα ύψη και μεγέθη, τις ευθύνες της αλβανικής πλευράς προς την ελληνική μειονότητα. Δεν καταναλώνεται λόγου χάρη στην Ελλάδα για να καταφερθεί στην Αλβανία. Απεναντίας, σε άρθρα και τηλεοπτικές εμφανίσεις στα αλβανικά ΜΜΕ, έχει θέσει τέτοια θέματα όπως το δικαίωμα μνήμης και εορτασμού της αυτονομίας του 1914 και την πρωτεύουσα θέση του Βορειοηπειρωτικού σε σχέση με άλλα εθνικά ζητήματα στην Βαλκανική, το εκπαιδευτικό, τη διοικητική διαίρεση, τη διεύρυνση και κατοχύρωση των μειονοτικών ζωνών και τη διασφάλιση της δημογραφικής ακεραιότητας, το περιουσιακό καθεστώς και τον τρόπο απαλλαγής από τις διεκδικήσεις αλλοεθνών, το δικαίωμα διπλής υπηκοότητας, την προστασία από την αλλοίωση του διαχρονικού πολιτισμού μας, την κατοχύρωση της ελληνικής ως δεύτερης επίσημης γλώσσας στις περιοχές με αμιγή ελληνικό πληθυσμό, το έπος του 40' κλπ.

Όσο για τα ελληνικά μου, η κυρία Κοκαβέση πρέπει να γνωρίζει ότι δεν είχα τη δυνατότητα να τα μάθω στην Ελλάδα, αλλά «τα δίδαξα» στον εαυτόν μου, από αγάπη για την Ελλάδα στα δύσκολα χρόνια του δικτατορικού καθεστώτος. Ενώ το διδακτορικό μου εκπονήθηκε στο Πανεπιστήμιο Τιράνων με θέμα «Η λογοτεχνία στην Εθνική Ελληνική Μειονότητα». Πρόκειται για θέμα το οποίο κυριολεκτικά υπερασπίζεται θέσεις που αφορούν τη διαχρονικότητα του ελληνικού πολιτισμού στην ενιαία Ήπειρο από την αρχαιότητα, κληρονόμος του οποίου στο Βόρειο της τμήμα είναι σήμερα η εθνική ελληνική μειονότητα, ως ο αυτόχθων ελληνικός πληθυσμός στην σημερινή Αλβανία.

Ενώ σε σχέση με το Τμήμα Ελληνικής Γλώσσας, Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου, το οποίο διευθύνω και από κοινού με τους συναδέλφους παλεύουμε με νύχια και με δόντια να το κρατήσουμε ανοιχτό, θα έλεγα ότι πριν το αντιμετωπίσουμε ως ανταγωνιστικό, «εχθρικό» και εμπόδιο στα κερδοσκοπικά σχέδια «διάδοσης» του ελληνικού πολιτισμού εδώ, καλό θα ήταν να προσπαθούσαμε όλοι να το στηρίξουμε διότι πρόκειται για το μόνο τμήμα ελληνικών σπουδών σε ένα κρατικό πανεπιστήμιο άλλης χώρας με άμεση σχέση με την εθνική ελληνική μειονότητα τη μόνη που η Ελλάδα έχει σήμερα εκτός των συνόρων της.

Επανερχόμενος στο δημοσίευμα της κυρίας Κοκαβέση θα έλεγα ότι σε περίπτωση που η ίδια γνώριζε έστω και λίγο ιστορία για τη συνεισφορά του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού για το έθνος των Ελλήνων, θα ζητούσε, από τον οποιοδήποτε ελλαδίτη, τουλάχιστον να σιωπούσε σε περίπτωση που ζητούσε από τον σημερινό Βορειοηπειρώτη ευγνωμοσύνη για την εκτύπωση 24 τίτλων σχολικών βιβλίων, όταν επί δέκα χρόνια τα βορειοηπειροτόπουλα έπαιρναν τα μαθήματα με σημειώσεις. Πιθανόν να μη γνωρίζει πόσο βαθιές είναι οι ρίζες της φιλομάθειας στους βορειοηπειρώτες και πόσο αποφασιστικό είναι αυτό για την ίδια τη ζωή τους. Έτσι εξηγείται που η κυρία Κοκαβέση δεν μπορεί να διανοηθεί ότι η κακή ποιότητα εκπαίδευσης στη μητρική γλώσσα αποτελεί ένα σημαντικό λόγο να τρέψει σε φυγή προς Ελλάδα τους Βορειοηπειρώτες εγκαταλείποντας τα πατρώα τους εδάφη.

Επί αυτού, η αρθρογράφος είναι πάρα πολύ κοντά στα κέντρα που αποφαίνονταν και μεθοδεύονταν το κλείσιμο των ελληνικών μειονοτικών σχολείων στο αλβανικό δημόσιο για «να ανοίξουν» κάποιοι επιτήδαιοι ιδιωτικά ελληνικά σχολεία. (Για να βουλευτούν οικονομικά στο όνομα της ποιότητας της παιδείας στη μητρική γλώσσα των βορειοηπειρωτών). Χρειάστηκε να δοθούν σκληρές μάχες με θύματα αρκετά ελληνικά σχολεία στη μητρική γλώσσα για να παραιτηθούν των προσπαθειών τους αυτών, τα γνωστά και από την κυρία Κοκαβέση κέντρα.

Επωφελήθηκαν, μάλιστα μας την έφεραν στην προκειμένη περίπτωση, οι αλβανικές αρχές. Έδωσαν μισό εκατομμύριο Ευρώ για την εκτύπωση των σχολικών βιβλίων για την ελληνικά μειονοτικά σχολεία. Δεν εκτυπώθηκε κανένα βιβλίο και τα χρήματα κατέληξαν σε ιδιωτικές τσέπες και των υπευθύνων Βορειοηπειρωτών για την παιδεία στην ελληνική μητρική γλώσσα. Είναι πλέον όλοι γνωστοί οι αυτουργοί, όπως είναι γνωστό ότι είχαν την πολιτική κάλυψη, διότι με τον τρόπο αυτό από την μία πλευρά δημιουργούσαν την εικόνα ότι τα ελληνικά μειονοτικά σχολεία στο αλβανικό δημόσιο έχουν φαλίρει. (Άρα πρέπει να ανοιχτούν ιδιωτικά!!!). Από την άλλη, απαλλάσσονταν των ευθυνών διότι επέρριπταν τις ευθύνες στα επίσημα Τίρανα που «δεν εκδίδανε» τα ελληνικά εγχειρίδια. Τα Τίρανα δεν πονοκεφαλούσαν διόλου. Απεναντίας. Πιθανόν αυτά που λέω κάποιοι να μη τα καταλαβαίνουν, διότι όντως δε μπορεί να διανοηθεί ομαλός νους, ότι εκείνοι που ευθύνονται άμεσα για την παιδεία στη μητρική γλώσσα στην εθνική ελληνική μειονότητα, μπορεί να προβούν σε τέτοιου είδους ενέργειες. Και όμως... Ενώ, η κυρία αρθρογράφος γνωρίζει πολύ καλά και τα ονόματα. Εμείς θα επανέλθουμε....

Είναι όντως «ευεργητικό» έργο από μέρος της μητέρας Ελλάδας η σύνταξη του ΟΓΑ. Όταν όμως οι ελληνικές αρχές ζητούν από τους βορειοηπειρώτες να μείνουν και πραχτικά στην Ελλάδα για να την επωφεληθούν, αυτό μήπως δεν οδηγεί στο ξερίζωμα και τις τρίτης ηλικίας βορειοηπειρωτών από τις εστίες τους. Πια χώρα στον κόσμο δίνει σύνταξη σε κάποιον δικαιούχο και του ζητά να μείνει υποχρεωτικά εκεί. Λοιπόν, δεν φάσκουμε και αντιφάσκουμε εμείς αλλά η πραγματικότητα που προκαλεί με τις παράλογες αποφάσεις της η Ελλάδα. Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τη διπλή υπηκοότητα. Μήπως δε θα αποτελέσει κίνητρο για την οριστική εγκατάλειψη των πατρών μας εδαφών από τους βορειοηπειρώτες, σε περίπτωση που δεν δοθούν κίνητρα για να παραμείνουν αυτοί εδώ, αλλά θα αντιμετωπιστούν ως απλοί ψηφοφόροι του ενός ή του άλλου πολιτικού κόμματος στην Ελλάδα;!

Όσον αφορά τώρα τις υποτροφίες σε υποψήφιους βορειοηπειρώτες φοιτητές. Θα παρακαλούσα την αρθρογράφο να μη ψεύδεται συκοφαντικά. Ούτε να διαστρεβλώνει τις θέσεις μου περί αυτού και ούτε να κάνει κατάχρηση την περίπτωση του γιου μου που δεν αξιοποίησε την υποτροφία που το χορήγησε το Υπουργείο Εξωτερικών διότι θέλησε να ανοίξει επιχείρηση στη γενέτειρα του και να συνεχίσει ταυτόχρονα τις σπουδές του. Λοιπόν, στηρίζουμε την πρωτοβουλία της κυβέρνησης της Ελλάδας να δεκαπλασιάσει και δεκαπενταπλασιάσει τις υποτροφίες προς Έλληνες Βορειοηπειρώτες υποψήφιους φοιτητές. Αλλά εισηγούμαστε να δίνει και πέντε – δέκα υποτροφίες για φοιτητές στο Τμήμα Ελληνικής Γλώσσας, Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου για να παραμείνει και αυτό ανοιχτό, τόσο το περισσότερο που τώρα αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του Πανεπιστημίου των Ιωαννίνων. Έτσι παρέχονται

κάποιες δυνατότητες να παραμείνει και κάποιος νέος στα πατρώα του εδάφη και στηρίζονται οικονομικά κάποιες οικογένειες να μείνουν στον τόπο τους. Άλλωστε, κανείς από τους Βορειοηπειρώτες που φοίτησαν στην Ελλάδα, με ή χωρίς υποτροφία δεν επέστρεψαν στα πατρώα τους εδάφη.

Δεν αντιτάχτηκε κανείς στο «δημοκρατικό δικαίωμα» επιλογής του πανεπιστημίου φοίτησης. Απλώς επιμένουμε σε παραχώρηση κινήτρων που εξασφαλίζουν την παραμονή στα πατρώα μας εδάφη. Η περίπτωση της απόσπασης δυο καθηγητών από το Υπουργείο Παιδείας της Ελλάδας για να καταρτίσουν τους Βορειοηπειρώτες να πετύχουν στις εισαγωγικές εξετάσεις των ομογενών στην Ελλάδα, είναι μέτρο αντίθετο στα όσα λέμε και ταυτόχρονα παράνομο. Λοιπόν, η κυρία Κοκαβέση, ως γέννημα και θρέμμα αυτού του τόπου δεν επέστρεψε με τα κότσια της για να συμβάλει υπέρ του τόπου της. Επέστρεψε πληρωμένη από το ελληνικό δημόσιο ως εκπαιδευτικός με απόσπαση στο εξωτερικό της Ελλάδας (στην ιδιαίτερη Πατρίδα της), για να είναι κοντά στο σύζυγό της ελλαδίτη, επίσης με απόσπαση από το ΥΠΕΠΘ στην Αλβανία. Να κάνει όμως τι;! Να ανοίξει φροντιστήρια για τους βορειοηπειρώτες υποψήφιους φοιτητές για να πετύχουν όσο περισσότεροι στις εισαγωγικές εξετάσεις των ομογενών στην Ελλάδα. Δεν λέμε απλώς ότι πρόκειται για κίνητρο να φύγουν και οι τελευταίοι εναπομείναντες Έλληνες. Που όμως αλλού συμβαίνει ώστε η επίσημη Ελλάδα να στέλλει καθηγητές με απόσπαση για να συμβάλουν στην εκπλήρωση των προσωπικών δημοκρατικών δικαιωμάτων φοίτησης των ομογενών;

Λογικό θα ήταν ώστε η κυρία Κοκαβέση που έχει τα μέσα να έρθει με απόσπαση σε αδικαιολόγητη αποστολή, να πείσει τις ελληνικές αρχές ώστε για τους Βορειοηπειρώτες φοιτητές να ισχύει ο κανόνας που ισχύει και για τους Αλβανούς φοιτητές. Σύμφωνα με το νόμο αυτό οι Αλβανοί τελειόφοιτοι λυκείων αποχτούν δικαίωμα φοίτησης στην Ελλάδα μόνο βάση του μέσο όρου βαθμού που πετυχαίνουν στα αλβανικά λύκεια. Και επειδή εύκολα μπορεί να πετύχουν υψηλά αποτελέσματα με εικονικούς βαθμούς, καταφέρνουν να πετύχουν και τις καλύτερες σχολές στην Ελλάδα. Ενώ τα βορειοηπειροτόπουλα δεν θα έχουν τέτοια τύχη και μετά την προσφορά της κυρίας Κοκαβέση. Έτσι λοιπόν η κυρία αυτή θα σταματούσε να συμπεριφέρονταν σαν τσακάλι εξυπηρετώντας λερωμένες φωλιές να απαλλαγούν τη δυσσομία.

Είναι βέβαιο ότι με τις θέσεις μας αυτές χαλάμε σε μερικούς τη σούπα, όπως επίσης μέσω τέτοιων άρθρων σαν της κυρίας Κοκαβέση, πληροφορούμαστε τα όρια, τη δομή και την ισχύ των νέων κατεστημένων στο όνομα του Βορειοηπειρωτικού και του γενικότερου ελληνισμού.

Με την ιδιαίτερη εκτίμησή μου
Παναγιώτης Μπάρκας

Αργυρόκαστρο, 29.03.2009

Ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο καπελώνει τον απεσταλμένο της Υπουργού Παιδείας. Στόχος να καλύψει τα αχαρνά του Τα «έργα» απάτης της ΥΔΑΣ στη Βορειοήπειρο και την Αλβανία

22.03.2010

Ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο, αυτοαποκαλούμενος ως ο «τοποτηρητής» των ελληνικών συμφερόντων στην περιοχή αρμοδιότητας του Προξενείου, κάνοντας κατάχρηση της αρμοδιότητάς του, εμπόδισε το έργο του συμβούλου της Υπουργού του Ελληνικού Υπουργείου Παιδείας, ο οποίος περιόδευε πρόσφατα στην Αλβανία για να ερευνήσει από κοντά τα εκπαιδευτικά ζητήματα ελληνικού ενδιαφέροντος .

Επικαλούμενος το ψευδές επιχείρημα «για να μη δημιουργηθούν προβλήματα και παρεξηγήσεις», ο «τοποτηρητής» (διάβασε Γενικός Πρόξενος) έπεισε τον απεσταλμένο της Υπουργού να δει εκπρόσωπους της μειονοτικής δημόσιας εκπαίδευσης και ελληνικής ιδιωτικής εκπαίδευσης «στο γυάλινο πύργο» του.

Συνεπώς, πήγαν είδαν τον απεσταλμένο της Υπουργού οι επιλεγμένοι του (διάβασε τα καλά παιδιά του Γενικού Προξένου, που διθυραμβίζουν μέρα νύχτα το έργο του !!!).

Γιατί ο Γενικός Πρόξενος αρνείται την ύπαρξη και λειτουργία του Τμήματος Ελληνικών.

Στο πλαίσιο αυτό ο «τοποτηρητής» είχε την τόλμη να αρνηθεί αίτημα αντιπροσωπείας του Τμήματος Ελληνικής Γλώσσας, Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου να συναντηθεί με τον σύμβουλο της κυρίας Υπουργού.

Στο αίτημα της αντιπροσωπείας ο «τοποτηρητής» απάντησε ότι εξαιρείτε το Τμήμα από την ατζέντα του ανθρώπου της Υπουργού. (!!!)

Όταν ρωτήθηκε ο σύμβουλος της Υπουργού αν τον ενημέρωσαν ότι αντιπροσωπεία του Τμήματος ζήτησε να τον δει, εκείνος απάντησε ξαφνιασμένος ότι δεν τον ενημέρωσε κανείς για ένα τέτοιο αίτημα. Είπε ακόμα ότι δεν αληθεύει ότι το Τμήμα ήταν εκτός των ενδιαφερόντων της περιοδείας του στην Αλβανία.

Από το περιβάλλον του τοποτηρητή και από συζητήσεις του ιδίου με άτομα στα οποία αδυνατεί να αρνηθεί τη συζήτηση για το Τμήμα Ελληνικής Γλώσσας και Ελληνικού Πολιτισμού, προέκυψε ότι ο «τοποτηρητής των ελληνικών συμφερόντων στην περιοχή» τάσσεται σφόδρα αντίθετος κατά του Τμήματος. Αν λάβουμε υπόψη ότι ο συγκεκριμένος τύπος εκπροσωπεί την ελληνική εξωτερική πολιτική και τα συμφέροντα της Ελλάδας, τότε η θέση του δηλώνει ότι το επίσημο ελληνικό κράτος είναι κατά ενός ελληνικού Τμήματος σ'ένα αλβανικό κρατικό πανεπιστήμιο σε μια περιοχή με έντονα ιστορικά και επίκαιρα ελληνικά ενδιαφέροντα. Η θέση που θα λάβει επί του συγκεκριμένου θέματος ο απεσταλμένος της κυρίας Υπουργού και κατ' επέκταση οι ελληνικές αρμόδιες υπηρεσίες θα αποτελέσει την επαλήθευση, ή τη διάψευση της θέσης του Γενικού Προξένου της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο.

Το χειρότερο για τον συγκεκριμένο διπλωμάτη είναι ότι επικαλείται «προσωπικά» πάθη για την κόντρα του κατά του Τμήματος. !!!

Τα ελληνικά διαπλεκόμενα και η εκπαίδευση στην εθνική ελληνική μειονότητα.

Είπαμε επικαλείται και μπερδεύει τα προσωπικά με τους θεσμούς. Ο λαγός, όμως, κοιμάται στην ουσία κάπου αλλού, σε άλλη βατιά. Και ο συγκεκριμένος διπλωμάτης αποτελεί την κομμάτι του παγόβουνου που φαίνεται στα ελληνικά διαπλεκόμενα σε σχέση με την ελληνική μειονοτική παιδεία στο αλβανικό δημόσιο.

Την ίδια θέσει άρνησης και διάλυσης, όπως με το Τμήμα έχουν αναπτύξει και εφαρμόσει, μέσω του Ελληνικού Προξενείου τα διαπλεκόμενα σε βάρος όλης της ελληνικής μειονοτικής παιδείας στο αλβανικό δημόσιο.

Είναι πλέον πασιφανές ότι ιδιωτικοί και θρησκευτικοί κύκλοι που περνούν μέσα από τα αρμόδια υπουργία και υπηρεσίες στην Ελλάδα διεκδικούν εδώ, στην Αλβανία, τον έλεγχο της παιδείας. Τον διεκδικούν ως επιχειρηματική δραστηριότητα. Και για να είναι ιδιαίτερα κερδοφόρα η επιχείρηση, δικαιολογείται ότι γίνεται στην υπηρεσία του ελληνισμού και κυρίου της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία. Έτσι «η επιχείρηση» απόχτησε τη δομή και λειτουργία της μαύρης τρύπας για το ελληνικό δημόσιο με ετικέτα την εθνική ελληνική μειονότητα, την ελληνική παιδεία και ελληνικό πολιτισμό στην Αλβανία.

Ο σιγανός θάνατος της παιδείας στην μητρική γλώσσα που μεθόδευσε η Ελλάδα μέσω των διπλωματών μας και άλλων φορέων (συμπεριέλαβε και την εκκλησία), δεν είναι απλά ότι συνηγόρησε στην πολιτική των αλβανικών κυβερνήσεων και αλβανικού κράτους, αλλά αποτέλεσε το μακρόπνοο σχέδιο αντικατάστασης της παιδείας στη μητρική γλώσσα στο αλβανικό δημόσιο με την μαύρη τρύπα στην εκπαίδευση στη ελληνική γλώσσα που παρέχει η λεγόμενη «ιδιωτική παιδεία» στην ελληνική γλώσσα υπό την προστασία του ελληνικού κράτους. Τώρα η μάχη θα δοθεί για τους εναπομείναντες 900 έλληνες μαθητές στα ελληνικά μειονοτικά σχολεία στο αλβανικό δημόσιο. (Ήδη ο τοποτηρητής δεν διστάζει να αρθρώσει την άποψή του ότι προτιμάει ένα είδος Αρσακείου αντί της παιδείας στην μητρική γλώσσα ενταγμένης στο αλβανικό δημόσιο !!!)

Στην ουσία, οι διπλωματικές αρχές και ιδιαίτερα οι παρούσες, μη λαμβάνοντας υπόψη την ιδιαιτερότητα του χώρου (την ύπαρξη της εθνικής ελληνικής μειονότητας), πήγαν να εφαρμόσουν την πραχτική των ελληνικών κοινοτήτων στις δυτικές χώρες, οι οποίες είναι προϊόν μετανάστευσης. Ωστόσο την εθνική ελληνική μειονότητα, (με την δήθεν ευαισθησία της μικρής αδερφής), την χρησιμοποιούν ως το «εθνικό» επιχείρημα δράσης για την εξασφάλιση κέρδους. Και ενώ όλη μέρα φωνάζουν για το σύγχρονο ευρωπαϊκό όραμα και το άνοιγμα της μειονότητας στην Αλβανική κοινωνία, με τις κερδοσκοπικές πράξεις τους την μετατρέπουν σε ένα γκέτο το οποίο σιγά-σιγά θα ξεραστεί στην Ελλάδα και το εθνικό αυτό θέμα θα σβήσει.

Γιατί πρέπει να φιμώσουν τις φωνές αντίστασης

Η υπόθεση του Τμήματος Ελληνικής Γλώσσας, Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού, προκάλεσε θόρυβο και πονοκέφαλο, όχι διότι απλώς πρόκειται για ένα πανεπιστημιακό τμήμα, το μοναδικό που η Ελλάδα έχει στον κόσμο, σε άμεση σχέση με την μοναδική εθνική ελληνική μειονότητα και σε χώρο όπου ο διαχρονικός ελληνικός πολιτισμός πονάει και ξεριζώνεται σε

κάθε τετραγωνικό μέτρο. Προκάλεσε θόρυβο διότι αποτέλεσε την απειλή κατά των διαπλεκόμενων.

Πρώτο διότι, η συμφωνία συνεργασίας με το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων έβγαλε το Τμήμα από την αφάνεια τόσο σε σχέση με την ποιότητα των φοιτητών, όσο και σε σχέση με τον ελληνικό πολιτισμό.

Η συγκεκριμένη εξέλιξη φόβισε το νέο κατεστημένο στην εκπαίδευση, το οποίο είδε το Τμήμα ιδιαίτερα ανταγωνιστικό. Και ως ακαδημαϊκό θεσμό, και ως περιοχή δράσης (Βόρειος Ήπειρος του ελληνικού πολιτισμού τον οποίο επικαλούνται για να δικαιολογήσουν τη δράση τους) και ως παραγωγή έργου χωρίς χρήματα από το ελληνικό δημόσιο.

Δεύτερο διότι η ηγεσία του Τμήματος έδειχνε ότι δεν ήταν διατεθειμένη να εμπλακεί στα πλοκάμια των μεγάλων συμφερόντων.

Τα στοιχεία της ντροπής και εθνικής μειοδοσίας

Για να κατανοήσει ο αναγνώστης τα όσα αναφέραμε, παρέχουμε τα στοιχεία από την έκθεση της ΥΔΑΣ (Υπηρεσία Διεθνούς Ασφάλειας Συνεργασίας) στο Υπουργείο Εξωτερικών της Ελλάδας για εκπαιδευτικά θέματα στην Αλβανία στη διάρκεια του 2007

11110-ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ & ΔΙΟΙΚΗΣΗ	28.305,00
11120-ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΥΠΟΔΟΜΗ	471.802,50
11120-ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΥΠΟΔΟΜΗ	275.000,00
11120-ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΥΠΟΔΟΜΗ	12.000,00
11120-ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΥΠΟΔΟΜΗ	74.616,00
11120-ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΥΠΟΔΟΜΗ	49.000,00
11120-ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΥΠΟΔΟΜΗ	7.800,00
11120-ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΥΠΟΔΟΜΗ	200.000,00
11220-ΒΑΣΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ	79.700,00
11420-ΑΝΩΤΑΤΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ	1.723,12
11420-ΑΝΩΤΑΤΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ	469,82
11420-ΤΡΙΤΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ	546.715,00
11425-ΤΕΚΜΑΡΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ	
16.309.188,00	

Από τα σχεδόν 17 εκατομμύρια Ευρώ για εκπαιδευτικά ζητήματα στην Αλβανία, μόνο 200 με 300 χιλιάδες Ευρώ προορίστηκαν για την «ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΣΤΟ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ - ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΓΗΠΕΔΩΝ-ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΗ ΚΛΕΙΣΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΥ» και την «ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΣΧΟΛΕΙΟΥ - ΚΑΛΥΨΗ ΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΤΟΥ ΚΤΙΡΙΟΥ». Στην ουσία μόνο μια ταμπέλα αναρτήθηκε διότι δεν έγινε καμιά επένδυση. Τα χρήματα όμως μπήκαν σε κάποιες τσέπες, εφόσον η έκθεση της ΥΔΑΣ επιμένει ότι πρόκειται για «υλοποιηθέντα έργα» (Επιπλέον το ίδιο μπορούμε να πούμε και για το έργο «ΑΝΑΠΛΑΙΩΣΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ» για το οποίο ούτε ταμπέλα αναρτήθηκε). Οι Έλληνες Βορειοηπειρώτες διδάσκαλοι δεν επωφελήθηκαν δεκάρα ούτε από τη δράση της ΥΔΑΣ για «ΚΑΛΥΨΗ ΑΝΑΓΚΩΝ ΜΙΣΘΟΔΟΣΙΑΣ ΑΛΒΑΝΙΚΟΥ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ».

Το ίδιο βιολί παίζει η ετήσια έκθεση της ΥΔΑΣ και για προηγούμενα έτη. Η παιδεία στη μητρική γλώσσα στο αλβανικό δημόσιο, είναι γραμμένη στο εξώφυλλο της επίσημης Ελλάδας.

Οι τυμπανοκρουσίες ωστόσο στο ζενίθ. Το 2009 δόθηκαν μόλις κάποιες δεκάδες χιλιάδες Ευρώ για την έκδοση είκοσι ενός τίτλων βιβλίων (την έκδοση των οποίων είχε πληρώσει και το αλβανικό δημόσιο αλλά τα χρήματα κατέληξαν στις τσέπες των ίδιων Βορειοηπειρωτών, που πλήρωσε και η Ελλάδα για την έκδοση των ίδιων βιβλίων). Κατά τη διανομή τους κλήθηκαν από τον «τοποτηρητή» όλα τα ελληνικά κανάλια «για την προβολή του έργου». Η επένδυση αυτή έγινε με καθυστέρηση δέκα χρόνων, περίοδο κατά την οποία, τα ελληνόπουλα έπαιρναν τα μαθήματα με σημειώσεις όπως το μεσαίωνα. Την επόμενη χρονιά, δηλ την τρέχουσα, τα ελληνόπουλα είναι ξανά χωρίς βιβλία. Ένα τρανταχτό στοιχείο λοιπόν, απόδειξης ότι η ελληνική πολιτεία ακολουθεί πολιτική σιγανού θανάτου της παιδείας στη μητρική γλώσσα.

Εντούτοις, οι κατηγορίες βαριές. Τόσο το Τμήμα Ελληνικών, όσο και γενικότερα τα σχολεία στη μητρική γλώσσα, κατηγορούνται ότι αποτελούν θανάσιμο βάρος για το ελληνικό δημόσιο.

Στο όνομα της λιτότητας και απαλλαγής του Ελληνικού δημοσίου από τις «περίσσειες δαπάνες», πριν από 8 χρόνια διακόπηκε το επίδομα προς τους Έλληνες διδασκάλους στα σχολεία της ελληνικής μειονότητας. Τα δυο τελευταία χρόνια και το επίδομα στους Έλληνες φοιτητές που σπουδάζουν στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου. (Προσέχουμε, το ελληνικό δημόσιο, μόνο το 2007 χρεώθηκε με 17 εκατομμύρια Ευρώ για υποτροφίες Αλβανών στα πανεπιστήμια της Ελλάδας. Μεταξύ αυτών οι Βορειοηπειρώτες αποτελούν σταγόνα στον ωκεανό)

Οι συγκρίσεις όμως μαρτυρούν και άλλες μαύρες τρύπες.

Το ετήσιο βάρος προς το ελληνικό δημόσιο του Τμήματος Ελληνικών στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου για την υλοποίηση της συμφωνίας με το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, (η οποία μετά την παρέμβαση του «τοποτηρητή» των ελληνικών συμφερόντων διακόπηκε), αντιστοιχεί με το κόστος πέντε δασκάλων με απόσπαση, που το Υπουργείο Παιδείας της Ελλάδας στέλνει στα ιδιωτικά σπουδαστήρια της Κορυτσάς, στο ιδιωτικό Αρσάκειο, στο ιδιωτικό σχολείο της Χιμάρας, στα εκπαιδευτήρια της αλβανικής ορθόδοξης εκκλησίας. Ο συνολικός αριθμός των Ελλήνων διδασκάλων με απόσπαση από το Υπουργείο Παιδείας στα παραπάνω Ιδρύματα ξεπερνάει τους 60. Εντούτοις, για την δικαιολόγηση του μισθού τους, φουσκώνεται ο αριθμός των μαθητών και η «εθνική» δράση των διδασκόντων.

Το ετήσιο κόστος για την τήρηση της συμφωνίας του Τμήματος Ελληνικών με το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων ισοδυναμεί με το 50 τοις εκατό για την μίσθωση στο ρόλο του μορφωτικού ακολούθου ενός καθηγητή γυμνασίου ρουσφέτι της πρώην Υπουργού Εξωτερικών.

Ο «τοποτηρητής» και «ο μορφωτικός ακόλουθος», όπως και προκάτοχοί τους για να καταπραΐνουν πιθανές αντιδράσεις έχουν καταφέρει να βουλώσουν τα στόματα με τρίμματα στους φερόμενους «εκπροσώπους» της εθνικής ελληνικής μειονότητας.

Παναγιώτης Μπάρκας Αργυρόκαστρο 22.03.2010

Ωρα καλή φίλε Αχιλλέα!!
Αφιέρωμα στον παν αλβανικής φήμης Έλληνα ιατρό Αχιλλέα Μπότη

30.07.2010

Στις 13 Ιουλίου 2010, σε ηλικία 71 χρόνων, έπαψε να πάλει η καρδιά του ανθρώπου, του επιστήμονα του συγγραφέα βιβλίων και φιλόσοφου Αχιλλέα Μπότη, από το Βουλιαράτι Άνω Δερόπολης. Η οικογένεια και οι συγγενείς του έχασαν τον ακριβό τους άνθρωπο. Μια απώλεια που δεν αντικαθίσταται πλέον γι' αυτό και αποχτά χώρο η παρηγοριά.

Εμείς, η κοινότητα των Ελλήνων μείναμε πιο φτωχοί και είμαστε στη φτώχεια μας απαρηγόρητοι. Απαρηγόρητοι διότι χάσαμε μια από τις πιο γνωστές, πιο μορφωμένες και δυνατές προσωπικότητες. Απαρηγόρητοι διότι δεν ξέρουμε να τιμήσουμε ούτε την ύστατη στιγμή έναν από τους ελάχιστους διανοούμενους του χώρου μας. Συνεπώς δεν είναι ότι απλώς φτωχύνουμε, αλλά δείξαμε το μεγαλείο της φτώχειας μας.

Τέτοιες συμφορές, διότι περί αυτού πρόκειται, χρησιμεύουν σε μια κοινότητα ως η φυσιολογική αιτία και σημαντική προϋπόθεση γεφύρωσης όποιας διαφωνίας. Τόσο το περισσότερο σε εθνικό επίπεδο και σε τέτοιους χαλεπούς καιρούς. Τέτοια όμως γεγονότα μπορούν να διαδραματίσουν άνθρωποι διανοούμενοι σαν ο Μπότης . Αυτοί, ένας μετά τον άλλον, φεύγουν... ανεπιστρεπτί

Ο Αχιλλέας, από καιρό είχε διαπιστώσει την μικρούτσικη εμβέλεια των πολιτικών μας στα εθνικά θέματα και τους είχε αγνοήσει. Πίστευε όμως ότι με το επάγγελμά του, το οποίο είχε μετατρέψει σε λειτούργημα στην υπηρεσία του ανθρώπου, θα συνέφερε πολλά στην ιατρική. Εκείνοι, επιδίωξαν να τον μειώσουν κατηλευόμενοι «το ανάστημα» του πολιτικού καμωμένο από χρήμα και βρεγμένο πυλό.

Ο Αχιλλέας με το έργο του δεν άνηκε σ' αυτή την ασθενή κοινωνία μας. Ευτυχώς δεν έκανε το λάθος να νιώσει περιττός και ακατανόητος, με αποτέλεσμα να αυτόεξαιρεθεί ή αποβληθεί. Ήταν ο άνθρωπος που συμπονούσε τον συνάνθρωπο και την υγεία του. Ήταν ο επιστήμονας που ήθελε και έδωσε μια νέα διάσταση στην ιατρική. Συνδύασε την ακαδημαϊκή με την εναλλακτική ιατρική. Αυτό είναι το μέλλον της ιατρικής. Θα επιτευχθεί όταν τουλάχιστον η τάξη των ιατρών θα λειτουργούν έστω και ελάχιστα,- τρισδιάστατα,- όπως ο Μπότης.

Η φιλοσοφία της ιατρικής του ήταν η εξασφάλιση της ισορροπίας στη φύση στον ίδιο τον άνθρωπο, που ισοδυναμεί με τη διαλεκτική της ανωτερότητας του πνεύματος σε σχέση με το σώμα. Δεν μπορείς να τον ταυτίσεις με τη λαϊκή ιατρική. Τόσο το χειρότερο με δεισιδαιμονίες. Αλίμονο.... Αξιοποίησε τη λαϊκή σοφία στην ιατρική από τη δική του επιστημονική και φιλοσοφική θέση. Δεν ξεκινούσε απλώς από την ανάγκη εξασφάλισης βιολογικών φαρμάκων, αλλά από την «μεταφορά» των δυνατοτήτων της φύσης σε «συμπυκνωμένη μορφή» στην εξασφάλιση της ίδιας σταθερής ισορροπίας στην ανθρώπινη υγεία.

Ο Μπότης είναι αλήθεια ότι έκανε τη διάγνωση στο ασθενή του χωρίς την ανάγκη των βιοχημικών αναλύσεων. Το πετύχαινε αυτό όχι απλώς λόγω της εμπειρικής παθολογίας από χιλιάδες περιπτώσεις. Αλλά διότι είχε την ικανότητα να επικοινωνήσει με την ουσία της ψυχοσύνθεσης του ασθενή, την άλλη ανθρώπινη διάσταση, την ουσιαστική, την οποία ένας απλός άνθρωπος

δεν μπορεί να την διαβάσει, δεν μπορεί να την γνωρίζει δεν μπορεί να τη χρησιμοποιήσει παρά μόνο εμπειρικά, ή βάση δογμάτων και δογματικών κλισέ. Εδώ έβρισκε το κουράγιο να αντιταχτεί στο καθεστώς και να μη φοβάται τα δεινά του

Εργάζονταν μόνος όχι απλώς διότι δεν υπήρχαν και δεν υπάρχουν και άλλοι ιατροί που να εργάζονται ακούραστα μέρα και νύχτα, όχι γιατί δεν υπάρχουν μελετηροί ιατροί όπως αυτός. Αλλά επειδή, σπανίζουν εκείνοι σαν και αυτός που να μπορούν να ξεκινούν για την αντιμετώπιση της ασθένειας από την ανθρώπινη ουσία που είναι το πνεύμα για να καταλήγουν μέσω των φαρμάκων στις σωματικές ασθένειες.

Εδώ έγκειται η σπάνια αξία του έργου του, η φιλοσοφική διάσταση του επιστημονικού ιατρικού του έργου. Το ένα εκατομμύριο ασθενείς που εξέτασε και νοσήλευσε, μιλάει περισσότερο για την ανθρώπινη διάσταση του ιατρού Αχιλλέα Μπότη. Το ό, τι κατάφερε να προκαλέσει την επιστήμη στην αντιμετώπιση της ανίατης ασθένειας του, λέει πολλά. Είχε καταλάβει όμως πως τα είχε βάλλει με το θεό και επειδή «είχε τη δυνατότητα» να επικοινωνούσε μαζί του, γνώριζε ότι εκείνος έπρεπε να νικήσει. Είναι η λογική της ισορροπίας της φύσης μέρος της οποίας είναι και ο άνθρωπος... και ο Μπότης.

Το έργο που μας άφησε πίσω του απλώς μπορεί να καταγραφεί. Σε ελάχιστες περιπτώσεις μπορεί να εφαρμοστεί ... Τουλάχιστον να κατανοηθεί.

Ωρα καλή φίλε Αχιλλέα.

Δρ. Παναγιώτης Μπάρκας 30.07.2010

Κοσσυφοπέδιο και Β. Ήπειρος

30.07.2010

Η επιχειρηματολογία του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης στη γνωμοδότηση υπέρ της μονομερούς ανακήρυξης της ανεξαρτησίας του Κοσσυφοπεδίου ως συμβατή με το Διεθνές Δίκαιο δεν μπόρεσε να αποφύγει να καταστήσει **πλέον ΔΙΚΑΙΩΜΑ κάθε εθνικής μειονότητας, την αρχή της ανεξαρτησίας.**

Ακριβώς εδώ, στην ανησυχία του φαινομένου NTOMINO, οφείλονται οι προσπάθειες της διπλωματίας των μεγάλων δυνάμεων, που στήριξαν και «υπαγόρευαν» τη συγκεκριμένη γνωμοδότηση – απόφαση, να πείσουν τη διεθνή κοινότητα ότι η περίπτωση του Κοσσυφοπεδίου δεν αποτελεί προηγούμενο.

Το ίδιο διαλάλησαν, μέσα στη δικαιολογημένη γι' αυτούς χαρμόσυνη ατμόσφαιρα, Τίρανα και Πρίστινα. Εντούτοις, απαντώντας σε αντιδράσεις του Βελιγραδίου, κυρίως για το βόρειο τμήμα του Κοσσυφοπεδίου, δήλωσαν ότι πιθανή αλλαγή των συνόρων στο Κοσσυφοπέδιο θα σημάνει γενική αναταραχή. Και ασφαλώς δεν έχουν υπόψη τους της περιοχή της Πρεσέβα στο Νότο της Σερβίας αλλά και το θέμα των Αλβανών στα Σκόπια ή και το...

Ωστόσο, έγκυροι πολιτικοί αναλυτές στα Τίρανα, με αφορμή τον τρόπο πώς μετέδωσε το CNN την είδηση για την γνωμοδότηση του ΔΔΧ σχετικά με το Κοσσυφοπέδιο (ότι μπορεί να επαναπροσδιορίσει τη θέση όλων των αποσχισματικών κινήσεων σε όλον τον κόσμο), ζητούν από τις πρωτεύουσες των δυο αλβανικών «κρατών» μεγαλύτερη προσοχή. Διότι, όπως αναφέρουν, (δες περιοδικό "ΜΑΡΟ-Revista" 25.07.2010, σελ 11) το ίδιο το επιχείρημα για την ανεξαρτησία του Κοσσυφοπεδίου μπορεί να μετρήσει αντίστροφα για εθνικά θέματα τρίτων στην επικράτεια τόσο του Κοσσυφοπεδίου, όσο και της Αλβανίας. Υπογραμμίζουν τη ρευστότητα της ακεραιότητας του Κοσσυφοπεδίου σε σχέση με τη Μητροβίτσα και της Αλβανίας σε σχέση με την Βόρειο Ήπειρο.

Γεγονός είναι ότι τελευταία οι Βάσκοι στην Ισπανία εντατικοποίησαν τις κινητοποιήσεις τους σε ένα ειρηνευτικό πλαίσιο, οι Κούρδοι στην Τουρκία έδειξαν ότι δεν έχουν εγκαταλείψει τα όπλα. Γενικώς το προηγούμενο που θεσμοποίησε το ΔΔΧ με αναφορά το Κοσσυφοπέδιο έχει επιφέρει μια αναστάτωση και αναθεώρηση στάσης σε σχέση με παρόμοια εθνικά θέματα.

Υπό το ίδιο σκεπτικό το βορειοηπειρωτικό μετράει στη λογική εξωτερικής πολιτικής και διπλωματίας, άλλων χωρών, ως εθνικό θέμα με ιδιαίτερη ιστορική βαρύτητα.

Εκείνοι που το θεωρούν ανύπαρκτο είναι οι επίσημοι εκπρόσωποι της εθνικής ελληνικής μειονότητας. Οι δικόι μας πολιτικοί δεν πρόσεξαν το γεγονός με το Κοσσυφοπέδιο προς συσχέτιση με τα κεκτημένα ιστορικά μας δίκαια. Ούτε τουλάχιστον εξέδωσαν μια διπλωματική ανακοίνωση, για να πουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, έστω ότι υπάρχουμε και μπορούμε να παίξουμε και εμείς στη βαλκανική και παγκόσμια σκακιέρα. Είτε ακόμα να αξιοποιήσουμε το συγκεκριμένο «προηγούμενο» ως σημείο αναφοράς, ή ως διαφορετική cause στη διεκδίκηση των εθνικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων μας. Τίποτε !! Ως βαρύ πέπλο φαίνεται ότι τους καλύπτει η σχετική «διπλωματική» δήλωση της Αθήνας. Ότι «Η ελληνική θέση είναι γνωστή. Υψηλή προτεραιότητα για την Ελλάδα συνιστά η διασφάλιση της

σταθερότητας, της συνεργασίας και της ειρήνης στα Βαλκάνια. Οι αρχές αυτές καθορίζουν τη στάση μας και είναι εκείνες που θα πρέπει να πρυτανεύσουν την επαύριο της γνωμοδότησης του ΔΔΧ. Πιστεύουμε ότι ο σεβασμός και η προώθησή τους από όλους μας αποτελεί τον ασφαλέστερο δρόμο που οδηγεί στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση των Δυτικών Βαλκανίων και αυτόν ενισχύουμε με την πρωτοβουλία μας «Agenda 2014» που αναφέρεται στο ευρωπαϊκό όραμα των λαών της περιοχής.» Δήλωση η οποία γενικά επιδιώκει να τα πει όλα, ενώ συγκεκριμένα τίποτε.

Το πρόβλημα δεν εστιάζεται ακριβώς στην αδιαφορία των πολιτικών μας ηγετών. Έχει μια πιο επικίνδυνη πτυχή. Πάει καιρός τώρα που ο Βαγγέλης Ντούλες, πρόεδρος του ΚΕΑΔ, παναλβανικό κόμμα, που διεκδικεί μοναδικό και νόμιμο ρόλο στην εκπροσώπηση της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία, «τρώγεται» με τους εκπροσώπους των Τσάμιδων εντός και εκτός βουλής. Παίζει, λέει, το ρόλο του προσάτη των εθνικών συμφερόντων της Ελλάδας. Θα ήταν μικρό το κακό σε περίπτωση που αυτό το κάνει να κοκορευτεί σε όσους τον ακολουθούν πολιτικά και με τέτοιες θέσεις πιστεύουν ότι τους εκφράζει εθνικά.

Το μεγάλο πρόβλημα εντοπίζεται στο γεγονός ότι εξυπηρετεί διπλά τους τσάμιδες. Από την μία παίζει το παιχνίδι τους που θέλουν να παραλληλίσουν το δικό τους πρόβλημα, όπως ισχυρίζονται, με το εθνικό θέμα της εθνικής ελληνικής μειονότητας με την οποία ελληνική μειονότητα καμιά σχέση και σύγκριση μπορεί να έχει.

Δεύτερο, γνωρίζοντας οι τσάμιδες ότι το ισχυριζόμενο θέμα τους δε θα έχει εθνικά και πολιτικά μοίρα στον Ήλιο, θέλουν να φέρουν σε θέση ομηρίας τους την εθνική ελληνική μειονότητα. Η άσκηση ψυχολογικής, εθνικιστικής, οικονομικής και δημογραφικής πίεσης ήδη έχει επιφέρει τα αποτελέσματά της. Μιλούν γι' αυτό τα εθνικιστικά συνθήματα υπέρ της Τσαμουριάς, τύπου «σ' αγαπώ Τσαμουριά», «εδώ είναι Τσαμουριά» κλπ που έχουν κατακλύσει τα ελληνικά μειονοτικά χωριά' η αφαίρεση πινακίδων με τα ονόματα των ελληνικών χωριών και η αντικατάστασή τους με αλβανικά εθνικιστικά συνθήματα, όπως στο ιστορικό ελληνικό χωριό της Δρόβιανης, είτε στο Αλίκο' «οι φήμες» για κατάρτιση καταστάσεων με τα περιουσιακά στοιχεία των ελλήνων, οι οποίες την κατάλληλη στιγμή θα περάσουν στα χέρια των τσάμιδων κλπ

Οι Έλληνες Βορειοηπειρώτες έχουν χάσει τον ύπνό τους. Στη συνείδησή τους αναβιώνουν εικόνες από τον χαλασμό του '12, ο θόρυβος των σκουληκιών στα παλιά τους κρεβάτια τους μοιάζει με πυροβολισμούς, ενώ το φύσημα του αέρος με άγρια χτυπήματα ληστών στις πόρτες τους.

Το φόβο αυτό ενισχύουν ιδιαίτερα τα δημοσιεύματα αναφερόμενα στις πολιτικές δραστηριότητες των τσάμιδων, αναρτημένα σε ηλεκτρονικά μέσα της πολιτικής ηγεσίας. Στην προσπάθειά τους να βρουν έναν «εθνικό εχθρό» για να αγωνιστούν και « να στήσουν στον τοίχο» τους έλληνες πολιτικούς τους αντίπαλους, καταφέρουν να τρομάζουν περισσότερο τους φοβισμένους εναπομείναντες Έλληνες.

Λοιπόν, ποιον εξυπηρετούν οι πολιτικοί μας ηγέτες. Την εθνικής ελληνική μειονότητα τουλάχιστον όχι.

του Π. Μπάρκα 30.07.2010

Στα ιδιωτικά «ελληνικά» σχολεία στην Κορυτσά και Χιμάρα, τα οποία πληρώνει αδρά το ελληνικό δημόσιο δεν διδάσκεται η ελληνική γλώσσα και πολιτισμός αλλά τα αλβανικά

17.09.2010

Η νέα κυβέρνηση στην Αθήνα φαίνεται ενόχλησε μερίδα του νεοσύστατου βορειοηπειρωτικού κατεστημένου, ειδικά στο θέμα της ιδιωτικής παιδείας. Το επιβεβαιώνουν «οι διαμαρτυρίες» ότι η Αθήνα δεν στηρίζει την «πατριωτική» προσπάθεια των ελληνικών ιδιωτικών σχολείων στην Κορυτσά και στη Χιμάρα. (!!)

Η αλήθεια είναι ότι η επίσημη Αθήνα θα πρέπει να κατηγορηθεί για την ανεκτικότητα που δείχνει στα παράλογα αιτήματά τους.

Επιφανειακά και στην κοινή γνώμη πέρασε η εικόνα ότι πρόκειται για ιδιωτικά σχολεία στην ελληνική γλώσσα, ότι πέτυχαν πολλά στην επέκταση της ελληνικής στο αλβανικό στοιχείο, ή στις κοιμισμένες γκρίζες ζώνες κλπ. Στην ουσία κατάφεραν να τα μετατρέψουν σε προσωπικές κερδοφόρες επιχειρήσεις. Αλλά με χρήματα του ελληνικού δημοσίου.

Τα προγράμματα σπουδών των σχολείων αυτών επιβεβαιώνουν ότι δεν πρόκειται για ελληνικά σχολεία, αλλά για αλβανικά, όπου η ελληνική διδάσκεται ως δεύτερη ξένη γλώσσα.

Συγκεκριμένα:

Στο ιδιωτικό σχολείο «Όμηρος»-Κορυτσάς (Χρηματοδότηση της Hellenic AID ύψους μερικών εκατοντάδων Ευρώ) .

Στην πρώτη τάξη δημοτικού στο σύνολο 22 ωρών την βδομάδα, στην αλβανική γίνονται 14 ώρες. Στην ελληνική 8. Η αλβανική γλώσσα διδάσκεται 8 ώρες και η ελληνική 3 ώρες. Η διαφορά μεταξύ ελληνικής και αλβανικής γίνεται μεγαλύτερη στις ανώτερες τάξεις . Από την τρίτη μέχρι την πέμπτη δημοτικού οι ώρες στην αλβανική ανέρχονται σε 16. Στην έκτη σε 19, στην έβδομη σε 21, στην όγδοη σε 22 και στην ένατη σε 23 ώρες .

Οι ώρες στην ελληνική από την τρίτη μέχρι την έβδομη ανέρχονται σε 9, στην όγδοη σε 8 και στην ένατη μειώνονται σε 7 ώρες την εβδομάδα. Που σημαίνει ότι τα μαθήματα στα ελληνικά, καλύπτουν σε ποσοστά, μόνο το 26 τοις εκατό του προγράμματος σπουδών.

Το χειρότερο εστιάζεται στο γεγονός ότι στην Αλβανική γίνονται μαθήματα όπως: **μαθηματικά, μελέτη, φυσική, χημεία, βιολογία, ιστορία, γεωγραφία.**

Ενώ στην ελληνική μαθήματα δευτερεύουσας σημασίας όπως **μουσική, ιχνογραφία, γυμναστική, χειροτεχνία (!!!)**

Στο συγκεκριμένο σχολείο δεν τηρούνται ούτε τα στάνταρτ του ίδιου του αλβανικού νόμου για την ιδιωτική παιδεία που υπαγορεύει συσχετισμούς μαθημάτων στην ελληνική και αλβανική όμοια με τα μειονοτικά σχολεία στο αλβανικό δημόσιο.

Για τη διδασκαλία των «ελληνικών» μαθημάτων έχουν αποσπαστεί από το ελληνικό δημόσιο 22 δάσκαλοι, οι οποίοι πληρώνονται ταχτικότερα από του Ελληνικό Υπουργείο Παιδείας.

Το ελληνικό δημόσιο πληρώνει λειτουργικά έξοδα για το ιδιωτικό «ελληνικό» σχολείο «Όμηρος» της Κορυτσάς περίπου 200 χιλιάδες Ευρώ το χρόνο. Τα έξοδα αυτά πηγαίνουν μεταξύ των άλλων και για την πληρωμή του

ντόπιου προσωπικού (αλβανών δασκάλων), που μαθαίνουν στους μαθητές του «Ομήρου» τα αλβανικά μαθήματα (!!!)

Γιατί διαμαρτύρονται οι ιδιοκτήτες του «Ομήρου» ;!

Η διαμαρτυρία τους οφείλετε στο γεγονός ότι το Υπουργείο Παιδείας αποφάσισε φέτος να μειώσει τα λειτουργικά έξοδα του «Ομήρου». Μη νομίσει κανείς ότι έβαλε βαθιά το νυστέρι γι' αυτή την εθνική απάτη. Περίκοψε μόνο καμιά τριανταριά χιλιάδες Ευρώ. Δλδ, εφάρμοσε ελαφρά τη λογική της λιτότητας που υπαγορεύει η οικονομική κρίση στην Πατρίδα μας. Τα τσακάλια απειλούν βγάζοντας προς τα έξω «τα πατριωτικά» δόντια του «εθνικού» έργου (!!)

Όσοι οι ιδιοκτήτες του «Ομήρου» προσλαμβάνουν ντόπιο προσωπικό, (αλβανούς υπηκόους), το οποίο δεν έχει καμιά σχέση με την εθνική ελληνική μειονότητα. Δλδ δεν υπάρχει ως σημείο αναφοράς η αρχή ενίσχυσης των ομογενών. Βασικό κριτήριο πρόσληψης είναι η δήλωσή τους ότι είναι «υποστηρικτές» του στενού κύκλου της πολιτικής ηγεσίας του ΚΕΑΔ και της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, κύκλος ο οποίος αποτελεί στη ουσία και το σινάφι των ιδιοκτητών του «Ομήρου»

Εντούτοις, αυτή η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ, δεν φρόντισε ποτέ για τα σχολεία στη μητρική γλώσσα στο Αλβανικό δημόσιο, τα οποία εξασφαλίζουν στην εθνική ελληνική μειονότητα, (την οποία ισχυρίζεται ότι εκπροσωπεί αυτή η ηγεσία) το βασικό άξονα διεκδίκησης συστατικού ρόλου στο αλβανικό κράτος. Πρόκειται για τα ιστορικά μειονοτικά σχολεία. Απεναντίας! Κατέβαλε κάθε προσπάθεια να τα υποβαθμίσει και διαλύσει με στόχο την επέκταση της ιδιωτικής τους επιχείρησης με χρήματα του ελληνικού δημοσίου. (!!!)

Η απάτη στη Χιμάρα κουβαλάει βαρύτερες αμαρτίες εθνικής απάτης.

Το ιδιωτικό σχολείο στη Χιμάρα με την ίδια ονομασία «Όμηρος», δλδ του ίδιου ιδιωτικού ομίλου, διαφορετικά απ' αυτό της Κορυτσάς, τηρεί της προδιαγραφές του αλβανικού νόμο. Το πρόγραμμα σπουδών αν και δυσφημιστικό για την ελληνική γλώσσα σέβεται τα ποσοστά που προβλέπει ο νόμος για τα σχολεία στη μητρική γλώσσα στο αλβανικό δημόσιο. Λόγου χάρη στην πρώτη τάξη τα ελληνικά καλύπτουν το 91 τοις εκατό. Από τη δεύτερη μέχρι την τέταρτη τα μαθήματα στα ελληνικά καλύπτουν το 75 τοις εκατό των μαθημάτων, στην έκτη το 61, στην έβδομη το 64.5, στην έβδομη το 55, στην όγδοη το 42 και στην ένατη το 39 τοις εκατό. Όπως είπαμε και εδώ δυσφημίζεται η εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας, αλλά όχι στο βαθμό του «Ομήρου» της Κορυτσάς.

(Συνεπώς βασική προϋπόθεση θα ήταν οι απαιτήσεις για την αύξηση των μαθημάτων στην ελληνική γλώσσας και σ' αυτά τα σχολεία, όπως και στα ελληνικά μειονοτικά σχολεία στο αλβανικό δημόσιο. Αλλά οι ιδιοκτήτες και η πολιτική ηγεσία της ε.ε. Μειονότητας δεν σκέφτεται κάτι τέτοιο)

Από το ελληνικό δημόσιο έχουν αποσπαστεί στο ιδιωτικό σχολείο της Χιμάρας 7 δάσκαλοι Τα λειτουργικά έξοδα που διεκδικούν οι ιδιοκτήτες ανέρχονται σε 80 χιλιάδες Ευρώ το χρόνο. (Το Υπουργείο Παιδείας θέλει να τους περικόψει γύρω στις 13-15 χιλιάδες Ευρώ ετησίως)

Εδώ όμως βαραίνει την κατάσταση η καθαρά εθνική απάτη.

Προσέχουμε λοιπόν ότι τα τελευταία χρόνια, μετά το 1999-2000, η πολιτική ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ έχει ρίξει όλο το βάρος του «εθνικού

αγώνα» στην ελληνικότητα της Χιμάρας. Βασική προϋπόθεση παραμένει η αναγνώριση της περιοχής από το αλβανικό κράτος ως μειονοτική ζώνη, όπως η υπόλοιπες 8 άλλες. Περί αυτού όμως δεν υπάρχει κανένα επίσημο και πρακτικό αίτημα. Η πολιτική ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και του ΚΕΑΔ αρκείται, (όποτε την συμφέρει πολιτικά και όχι εθνικά), να κάνει δηλώσεις στα ΜΜΕ. (Στην ουσία επιδιώκει τον εθνικό φανατισμό των Αλβανών εναντίον των Χιμαριωτών με αποτέλεσμα τον εκφοβισμό και διωγμό τους από τις πατρώες τους εστίες).

Το πρώτο και ουσιαστικό βήμα που έπρεπε να είχε κάνει η πολιτική ηγεσία είναι να ζητούσε **το άνοιγμα ελληνικού σχολείου εξαρτημένο από το αλβανικό δημόσιο και να απέρριπτε κάθε συμβιβασμό για ιδιωτικό σχολείο**. Όπως στις υπόλοιπες μειονοτικές ζώνες.

Ο ίδιος ο Σαλί Μπερίσια, Πρωθυπουργός της χώρας σε νεότερη δήλωσή του (16.09.2010), ξεπέρασε εκείνη της 14-Αυγούστου ότι «αναγνωρίζει τη Χιμάρα ως δίγλωσση περιοχή». Στη νέα δήλωσή του δέχτηκε για πρώτη φορά επίσημα, τουλάχιστον στα 20 τελευταία χρόνια, ότι στη Χιμάρα υπήρχε ελληνικό σχολείο για να μάθουν οι μαθητές την ελληνική από την ίδρυση του Αλβανικού κράτους (!!!)

Γιατί λοιπόν η πολιτική ηγεσία, που κόπτεται για την αναγνώριση από το κράτος της ελληνικότητας της Χιμάρας, δεν προβαίνει σε επίσημα αιτήματα για σχολείο στην ελληνική μητρική γλώσσα στο Αλβανικό δημόσιο (!!!) Μέχρι σήμερα δεν έχει γίνει κανένα επίσημο αίτημα με τον προαναφερόμενο αντικείμενο. Μετά από τις δηλώσεις Μπερίσια, τι άλλη καλύτερη πολιτική ευκαιρία περιμένουν οι πολιτικοί μας να πετύχουν το στόχο αυτό.

Δεν νομίζουμε ότι είναι απλώς τα ιδιοτελή κερδοσκοπικά συμφέροντα που τους εμποδίζουν. Περισσότερο είναι η εξυπηρέτηση των αλβανικών εθνικών συμφερόντων. Το συγκεκριμένο σχολείο στη Χιμάρα, όντας ως ιδιωτική πρωτοβουλία, δεν δεσμεύει επίσημα τα Τίρανα, ούτε προς τους διεθνείς οργανισμούς, ούτε προς την Ελλάδα, για συγκεκριμένες υποχρεώσεις προς ικανοποίηση εθνικών δικαιωμάτων στη Χιμάρα. (ανεξαρτήτως από την ελληνική παρουσία). Το γεγονός θα σήμαινε αναγνώριση ντε φάκτο της Χιμάρας ως ελληνική μειονοτική περιοχή. Τα Τίρανα προβαίνουν σε τέτοιες δηλώσεις γιατί γνωρίζουν ότι δεν θα λάβουν ποτέ, χωρίς εντολή τους, αίτημα από τους πολιτικούς εκπροσώπους της ελληνικής μειονότητας αίτημα για σχολείο στη μητρική ελληνική γλώσσα εξαρτημένο διοικητικά από το αλβανικό δημόσιο.

Συμβαίνει κατά τη λογική της λαϊκής παροιμίας « Και ο λύκος χορτάτος και τα πρόβατα στο μέτρο» ΤΕΛΟΣ

Ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο συνέβαλε στην αποτυχία της προσπάθειας αναβάθμισης του Τμήματος σε ισότιμο με ελληνικά πανεπιστημιακά Τμήματα, ο νέος πρόεδρος του Τμήματος Γ. Γιάννης το Αλβανοποιεί.

20.09.2010

Κατά την λαϊκή παροιμία που λέει ότι «ήταν που ήταν στραβό το κλήμα, -τόφαγε και η... γελάδα» ,, κλείνει τον κύκλο του και το Τμήμα Ελληνικής Γλώσσας, Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου.

Ενώ με την συμβολή του Γενικού Προξένου της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο, Γιάννη Ριζόπουλου έχασε την ευκαιρία να αναβαθμιστεί σε ισότιμο με ελληνικά πανεπιστημιακά Τμήματα, ένας άλλο Γιάννης, ο Γ. Γιάννης το αλβανοποιεί για να του βάλει οριστικό λουκέτο.

Ο Γ. Γιάννης είναι ο νέος πρόεδρος του Τμήματος. Ανέλαβε και με την συγκατάθεση του Γενικού Προξένου προς τις πανεπιστημιακές αρχές, ακριβώς μόλις ο πρόξενος πέτυχε το σκοπό του, το προηγούμενο Μάιο. Είχε χαθεί κάθε ελπίδα από το ναυάγιο της συμφωνίας του Τμήματος με το Πανεπιστήμιο των Ιωαννίνων.

Ο γνωστός λοιπόν από τα παλιά Γ. Γιάννης, πριν από δέκα ημέρες, κατάθεσε προς έγκριση στο Αλβανικό Υπουργείο παιδείας αίτημα με πρόγραμμα σπουδών για επαγγελματικό Μάστερ. Ο συγκεκριμένος τίτλος του πτυχίου θα είναι «Μάστερ (ελληνοδιδασκάλου) για τα γυμνάσια στη γλώσσα, λογοτεχνία και ελληνικό πολιτισμό με ειδικό προφίλ στα φιλολογικά μαθήματα». (Το ίδιο ισχύει και για ελληνοδιδασκάλους λυκείου).

Σύμφωνα όμως με το πρόγραμμα σπουδών, οι απόφοιτοί του θα παίρνουν πτυχίο ελληνοδιδασκάλου αφού στα τρία εξάμηνα επαγγελματικής εξειδίκευσης στην ειδικότητα αυτή «ΜΑΣΤΕΡ», θα κάνουν 13 μαθήματα στην αλβανική γλώσσα και μόλις 5 στην ελληνική, που αντιστοιχούν σε διδακτικές μονάδες 49 με 18 και σε ποσοστά 71 με 29 τοις εκατό. Το συγκεκριμένο πρόγραμμα σπουδών ο Γ. Γιάννης παρουσίασε προς έγκριση στο Αλβανικό Υπουργείο Παιδείας χωρίς την συγκατάθεση της Συνέλευσης του Τμήματος.

Ο στόχος για το συγκεκριμένο τίτλο σπουδών έχει ως εξής:

Πρόκειται για ελληνοδιδάσκαλο στην ελληνική γλώσσα και λογοτεχνία με επιπρόσθετη ειδίκευση τα υπόλοιπα φιλολογικά μαθήματα στη μητρική ελληνική γλώσσα που διδάσκονται στα ελληνικά μειονοτικά σχολεία. Έτσι το Τμήμα θα κατάφερνε να κάλυπτε τις ανάγκες των ελληνικών μειονοτικών σχολείων για ελληνοδιδασκάλους στα φιλολογικά μαθήματα (αφήνοντας απ' έξω εκείνα των θετικών επιστημών στην μητρική γλώσσα) Θα λύνονταν έτσι σε μεγάλο βαθμό οι ανάγκες των ελληνικών μειονοτικών σχολείων για δασκάλους των φιλολογικών μαθημάτων στην μητρική γλώσσα. (Μέχρι τώρα το Τμήμα βγάζει ελληνοδιδασκάλους μόνο για ελληνική γλώσσα και λογοτεχνία).

Οι προσπάθειες που έγιναν και πώς ναυάγησαν

Για να επιτυγχάνονταν ο συγκεκριμένος στόχος οι προσπάθειες ξεκίνησαν από το 2008, δλδ από την πρώτη στιγμή που εφαρμόστηκαν τα μεταρρυθμιστικά μέτρα στα αλβανικά πανεπιστήμια βάση της Συμφωνίας της

Μπολιόνια. (Το γνωστό σχήμα 3 ακαδημαϊκά έτη (6 εξάμηνα) γενικής παιδείας και 1.5-2 έτη (τρία-τέσσερα εξάμηνα) εξειδίκευση (Μάστερ).

- Η προηγούμενη προεδρεία του Τμήματος έστειλε μέσω του Πρύτανη Πανεπιστημίου Αργυροκάστρου τέσσερις επιστολές στις αρμόδιες αλβανικές αρχές. Στόχος ήταν η εξήγηση της ιδιαιτερότητας του Τμήματος Ελληνικής Γλώσσας, Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού αντικείμενο του οποίου είναι κυρίως η εθνική ελληνική μειονότητα. Παράλληλα με τις συγκεκριμένες επιστολές έγιναν βελτιώσεις του φακέλου που στήριζε το αίτημα τρεις φορές, με αποτέλεσμα να πάρει την τελική μορφή προς έγκριση τον Απρίλη του 2010.

Το Ιούλιο του 2010, το Υπουργείο Παιδείας της Αλβανίας επέστρεψε τον φάκελο με το ανώτερο αίτημα Μάστερ του Τμήματος, (από κοινού 11 άλλα αιτήματα του ίδιου Πανεπιστημίου, όπως και για άλλα στη χώρα). Η επιστροφή έγινε με σκοπό «να ανταποκριθούν στις νέες τροποποιήσεις του νόμου για την ανώτατη παιδεία στη χώρα», οι οποίες ψηφίστηκαν στην αλβανική βουλή επίσης τον Ιούλιο τρέχοντος. **Οι συγκεκριμένες τροποποιήσεις στην ουσία επεκτείνουν το χρόνο διδασκαλίας από ένα ακαδημαϊκό έτος (δύο εξάμηνα) σε ενάμισι-μέχρι δύο έτη (3-4 εξάμηνα).**

Οι τροποποιήσεις αυτές έπρεπε να απεικονίζονταν ως προσαρμογές και στον νυν φάκελο με το αίτημα του Τμήματος για ελληνοδιδάσκαλους. Τις προσαρμογές όφειλε να κάνει ο νέος πρόεδρος Γ. Γιάννης. Δυστυχώς **έκανε πραξικοπηματικά εντελώς το αντίθετο.**

Τι περιέχει τώρα ο συγκεκριμένος φάκελος «ΜΑΣΤΕΡ» που αλβανοποιεί το Τμήμα

- Καταργεί κάθε ιδιαιτερότητα του Τμήματος. Στα έγγραφα που συνοδεύουν τον φάκελο με την αίτηση προς το Αλβανικό Υπουργείο Παιδείας δεν αναφέρεται πουθενά ότι πρόκειται για ένα Τμήμα με τις γνωστές ιδιαιτερότητες σε σχέση με όλα τα παιδαγωγικά τμήματα στη χώρα. (Το περιεχόμενο του φακέλου είναι ένα ακριβές αντίγραφο των αντίστοιχων φακέλων των αλβανικών Τμημάτων).

- Η εξειδίκευση για ελληνοδιδάσκαλους θα γίνεται πλέον εκτός Τμήματος Ελληνικής Γλώσσας, Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού. Συγκεκριμένα θα γίνεται στο Παιδαγωγικό Τμήμα του Πανεπιστημίου Αργυροκάστρου. Τα μαθήματα θα είναι στην αλβανική με τα ποσοστά που αναφέραμε στην αρχή.

- **Αυτό σημαίνει ότι βάση του αλβανικού νόμου και του κοινού κανονισμού με τα υπόλοιπα αλβανικά τμήματα που υιοθέτησε ο Γ. Γιάννης, μπορεί να εγγραφούν στο πρόγραμμα για Μάστερ του Τμήματος (επαγγελματικό Μάστερ- ελληνοδιδάσκαλος για Ελληνική Γλώσσα, Λογοτεχνία και Ελληνικό Πολιτισμό με ειδικό προφίλ τα φιλολογικά μαθήματα) και υποψήφιοι φοιτητές αλβανικών τμημάτων. Έχοντας υπόψη τα αλβανικά δεδομένα με το πέρας της φοίτησης θα πάρουν το πτυχίο του ελληνοδιδάσκαλου. (!!!) Είναι πλέον εύκολη υπόθεση εφόσον όλα τα μαθήματα γίνονται στην αλβανική.**

- Ο κίνδυνος αυτός, δλδ το Τμήμα Ελληνικής Γλώσσας, Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού να δίνει πτυχία για ελληνοδιδάσκαλους σε Αλβανούς φοιτητές, όπου τα μαθήματα γίνονται στο 70 τοις εκατό στην Αλβανική, με αλβανικά γνωστικά αντικείμενα και με αλβανούς καθηγητές, είναι από τώρα ορατός εφόσον οι συντριπτική πλειοψηφία των φοιτητών που

εγγράφονται στο Τμήμα είναι αλβανικής καταγωγής. Φέτος, από τους έντεκα φοιτητές που εγγράφηκαν στο πρώτο έτος μόνο οι τρεις είναι από το Αργυρόκαστρο, ή γνωρίζουν ελληνικά. Οι υπόλοιποι είναι αλβανικής καταγωγής από την υπόλοιπη αλβανική επικράτεια και δεν έχουν καμιά σχέση ούτε με την ελληνική ούτε με το συγκεκριμένο αντικείμενο του ελληνοδιδάσκαλου .

- Οι καθηγητές του Τμήματος κατά περίεργο τρόπο έμειναν με το δάχτυλο στο στόμα. Δεν έχουν δικαίωμα να διδάξουν στο πρόγραμμα αυτό. Καλούνται να διδάξουν αλβανοί καθηγητές με παρόμοια εξειδίκευση και τίτλους. (Σε πέντε τουλάχιστον περιπτώσεις). Οι καθηγητές του Τμήματος με ακαδημαϊκούς τίτλους κατατάσσονται στα μαθήματα επιλογής.

- Πιο περίεργο είναι το γεγονός ότι και τα μαθήματα στο ειδικό προφίλ (φιλολογικά μαθήματα) που έπρεπε απολύτως να ήταν στην ελληνική γλώσσα στο 90 τοις εκατό είναι στην Αλβανική και με γνωστικό αντικείμενο τα αλβανικά δεδομένα και ενδιαφέροντα. **Ακόμα και η ιστορία της Ελλάδας προβλέπεται στο πρόγραμμα σπουδών να διεξάγεται από αλβανό καθηγητή και στα αλβανικά.**

- Το διοικητικό συμβούλιο το οποίο διευθύνει όλη τη διαδικασία και λειτουργία του προγράμματος εξειδίκευσης (Μάστερ) αποτελείται από 8 άτομα. Από αυτά μόνο τρεις είναι μέλη του τμήματος. Δύο είναι τυπικοί, εφόσον είναι καθηγητές από το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων. Τα τρία υπόλοιπα μέλη είναι αλβανοί καθηγητές και ανήκουν στα υπόλοιπα τμήματα. Το γεγονός σημαίνει ότι Το Τμήμα Ελληνικής Γλώσσας, Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού θα δυσκολευτεί να πάρει αποφάσεις υπέρ των συμφερόντων του.

- Ο Γ. Γιάννης ζήτησε το «ΟΚ» από ην συνέλευση του Τμήματος για το πρόγραμμα αυτό σπουδών, στις 20.09.2010. Αφού είχε υποβάλλει την αίτηση προς έγκριση στο Υπουργείο Παιδείας στα Τίρανα τουλάχιστον δέκα ημέρες πριν. (!!!)

- Έδειξε ωστόσο ενσυνείδητος για τις πράξεις του και βέβαιος ότι δεν θα του μπει αγκάθι. (!!!)

Λίγα πράγματα για την ταυτότητα του Γ. Γιάννη σε σχέση με το Τμήμα

Δεν γνωρίζουμε αν ενέργειες αυτές αποτελούν εντεταλμένη αποστολή, εκτός και αν ξεκινήσουμε εκ' του αποτελέσματος.

- Ωστόσο θα πρέπει να θυμηθούμε ότι ο Γ. Γιάννης στην πρώτη του θητεία στην προεδρεία του Τμήματος, η οποία διήρκησε 8 ολόκληρα χρόνια, μόνο ύστερα από πολλές πιέσεις αντέδρασε στις προσπάθειες του Υπουργείου Παιδείας της Αλβανίας να αλλοιώσει την αποστολή του Τμήματος, - την ειδική σχέση που αυτό έχει με την ε.ε. μειονότητα και τα μειονοτικά σχολεία. Δλδ να το μετατρέψει σε ένα Τμήμα εκμάθησης της ελληνικής όπως αυτό στα Τίρανα.

- Δεν συνέβαλε ώστε το Τμήμα να αποκτήσει τα προσόντα ανεξάρτητου Τμήματος, (τουλάχιστον να έχει τρεις καθηγητές με διδακτορικό), με κίνδυνο να μετατραπεί σε τομέα του Τμήματος Ξένων Γλωσσών στο Παν. Αργυροκάστρου. Χρειάστηκε η παρέμβαση της Πρεσβείας της Ελλάδας στα Τίρανα ώστε να δοθεί 5-χρονη παράταση, η οποία λήγει σε ένα - δύο χρόνια.

- Δεν συνέβαλε στην αναβάθμιση του Τμήματος. Αυτό, από κοινού μετά το σκάνδαλο του 2003 που επιδίωξε με πολιτικά μέσα να κρατήσει δια της βίας το αξίωμα προέδρου, (με αποτέλεσμα να αναλάβει την διοίκηση του Τμήματος επί τέσσερα χρόνια, ένας εξωτερικός καθηγητής), οδήγησε στο

φρικτή συνέπεια ώστε το 2007-08 να εγγραφούν στο πρώτο έτος μόνο τρεις φοιτητές. (Πέρυσι, το 2009-2010 ο αριθμός τους ανήλθε στους 24. Φέτος με την «ανάληψη» της προεδρίας ξανά από τον Γ. Γιάννη μειώθηκε στους 11.)

-Με την «αδιαφορία» και την αδράνειά του απόκοψε το Τμήμα από την εθνική ελληνική μειονότητα, κυρίως από τις εκπαιδευτικές και πολιτιστικές της δραστηριότητες και χρειάστηκαν πολύχρονες πιέσεις να εντάξει στο πρόγραμμα σπουδών του Τμήματος γνωστικά αντικείμενα που είχαν σχέση με τους τομείς αυτούς στην ε.ε. μειονότητα.

-Δεν συνέβαλε στην προσπάθεια για την αναβάθμιση του Τμήματος και την μετατροπή του σε ισότιμο με τα ελληνικά πανεπιστημιακά Τμήματα. Απλώς περίμενε στη γωνία να αποτύχει η προσπάθεια. Ή να σταθεί στο πλευρό του Γενικού Προξένου, που επιδίωξε με όλες τις δυνάμεις του το κλείσιμο του Τμήματος.

-Ο Γ. Γιάννης εξυπηρέτησε τον στόχο του γενικού Προξένου κυρίου Ριζόπουλου, με μια όμως διαφορά. Εκείνος ήθελε το κλείσιμο του Τμήματος ως ελληνικό. Ο Γ. Γιάννης το κλείνει αφού το αλβανοποιήσει.

- Μη λησμονούμε τέλος ότι ο Γ. Γιάννης είναι ο ποιοτικός μεταφραστής από τα αλβανικά στα ελληνικά των σχολικών βιβλίων για τα ελληνικά μειονοτικά σχολεία που υπογραμμίζουν ότι τα σύνορα της Αλβανίας είναι μέχρι την Πρέβεζα και την Άρτα.

Παναγιώτης Μπάρκας Αργυρόκαστρο 20.09.2010

Η δολοφονία του 35-χρονου Έλληνα από τη Χιμάρα Αριστοτέλη Γκούμα στις 12 Αυγούστου τρέχοντος αναδείχτηκε το βαρόμετρο ενός δύσκολου πλέγματος διεθνικών σχέσεων. Δυστυχώς όμως, ούτε είναι και ούτε μπορούμε να τις φέρουμε με το μέρος μας.

21.09.2010

Συνεπώς, ο τραγικός θάνατος του Τέλη, πέρασε γρήγορα το οικογενειακό κατώφλι. Σίγουρα όμως αυτό δεν απαλύνει διόλου τον πόνο και τη θλίψη στους απαρηγόρητους γονείς και αδέρφια, συγγενείς, γνωστούς και φίλους. Τα ειλικρινή και εκ' βάθους ψυχής συλλυπητήρια στα αγαπημένα του πρόσωπα, λέγοντάς τους ταυτόχρονα: Καλή δύναμη και κουράγιο! Όλοι εμείς είχαμε ανάγκη τον Τέλη σας. Ο Τέλης δεν είχε ανάγκη κανέναν από μας!

Οι πραγματικές διαστάσεις του εθνικού εγκλήματος

Το αποτρόπαιο έγκλημα εναντίον του είναι καταδικαστέο, διότι με πρόθεση κάποιοι συνάνθρωποι του αφαίρεσαν τη ζωή, το πρώτο στην τάξη μεταξύ των δώρων του θεού. Τα κίνητρα δεν έχουν καμιά σχέση με το πνεύμα της εποχής. Τον σκότωσαν γιατί μιλούσε στη μητρική του γλώσσα, στο ίδιο του το σπίτι χτισμένο στα πατρογονικά του εδάφη !!! Τόσο το περισσότερο όταν το συγγενικό έγκλημα διέπραξαν άτομα νεαρής ηλικίας 20-23 χρόνων.

Και πίσω τους στοιβάχτηκαν θορυβώδεις μέσα από τα σύγχρονα μέσα επικοινωνίας και δημοσίως, στο μαύρο χορό οι τραγικοί συμπατριώτες τους, μικροί και μεγάλοι, πολιτικοί και διανοούμενοι. Φωνάζουν σαν σε γέρμα «Πολύ καλά έκαναν και τον σκότωσαν...» (πρωτόγονο κοινωνικό επίπεδο) «Να τους κηρύξουμε ήρωες» (σύγχρονο κοινωνικό έπαθλο) Στη συγκεκριμένη περίπτωση τα δύο άκρα τα ενώνουν τα τυφλά εθνικιστικά μίσση και πάθη.

Το πρόβλημα δεν εστιάζεται απλώς εδώ. Το έγκλημα ξεπερνάει το προμελετημένο σενάριο. Είναι φυσιολογική εξέλιξη του εθνικιστικού κλίματος που καλλιεργείται επί 10-11 χρόνια τώρα στην Χιμάρα. Πιθανόν αυτό να απότρεψε την πραγμάτωση άλλων καλά σχεδιασμένων σεναρίων. Η εμπειρία επιτρέπει να υπογραμμίσουμε με βεβαιότητα. **Για λίγο όμως.**

Η δολοφονία και η αμηχανία αντίδρασης των πολιτικών

Ακριβώς εδώ θα πρέπει να αναζητήσουμε τους λόγους αμηχανίας των πάντων τις πρώτες ώρες και μέρες μετά το συμβάν.

Στην ΟΜΟΝΟΙΑ - ΚΕΑΔ

Αδικαιολόγητη η στάση των πολιτικών και παραγόντων της εθνικής ελληνικής μειονότητας, κυρίως «των παλιών» ή διαφορετικά εκείνων που βρήκαν στη Χιμάρα «την κολυμπήθρα» εθνικισμού «για να βαπτίσουν» τον κούφιο πατριωτισμό τους, (όντας πρόεδροι ΚΕΑΔ, ΟΜΟΝΟΙΑΣ, πρώην και νυν βουλευτές, υπουργοί). Μπροστά στη δολοφονία του Τέλη δεν ήξεραν τι να κάνουν και τι να πουν. Δεν μπόρεσαν ούτε να ηγηθούν στην αυθόρμητη αντίδραση των απλών ανθρώπων, ούτε να τους παρέχουν προστασία και πολιτική κάλυψη. Ένδειξη επίσης ότι δεν έχουν το ήθος να ηγηθούν μιας κοινότητας την οποία διέσπασαν και διέλυσαν στην εθνική της παράμετρο.

Τρομακτική ένδειξη της αμηχανίας τους, προερχόμενης από έλλειμμα εθνικού και πολιτικού ήθους, αποτελεί η κηδεία του παλικαριού. Οι πολιτικοί μας ηγέτες χάθηκαν στο ανώνυμο πλήθος. Δεν τόλμησαν να βγάλουν μια ομιλία, να πουν ένα εθνικό αντίο στο παλικάρι που έχασε τη ζωή του γιατί αγάπηγε την μητρική του γλώσσα. Περίσσεψε η εθνική σημαία και ο εθνικός ύμνος ως αυθόρμητες ενέργειες πατριωτισμού των απλών φίλων του Τέλη και άλλων πραγματικών

πατριωτών Χιμαρέων. Οι Έλληνες τοπικοί παράγοντες δεν δέχτηκαν πρόταση εντός των συνταγματικών τους δικαιωμάτων, να κηρύξουν τη 13-η Αυγούστου ημέρα πένθους για τη Χιμάρα και όλη την εθνική ελληνική μειονότητα.

Αυτοί λοιπόν που όλα αυτά τα χρόνια φωνάζουν για τον σεβασμό των ανθρωπίνων και εθνικών δικαιωμάτων, την συγκεκριμένη στιγμή, ενώ είδαν να παραβιάζονται με ακραίο τρόπο και με θανατική συνέπεια τα εθνικά μας δικαιώματα, έμειναν μουγκοί. Γιατί;! Διότι ο έμπρακτος σεβασμός των ανθρωπίνων και εθνικών δικαιωμάτων μας κυριαρχείται από ερασιτεχνισμό, αυθορμητισμό και επιπολαιότητα. Διότι, όταν πρόκειται για την ουσία αυτών των διεκδικήσεων, περιμένουν τα περιθώρια που υποδεικνύουν τα Τίρανα. Ένα ακόμα δείγμα, το πιο σκληρό ασφαλώς, ότι για τους πολιτικούς μας η διεκδίκηση των εθνικών μας δικαιωμάτων αποτελεί τον μανδύα για να καλύπτουν το ξεπούλημα αυτών, έναντι προσωπικών οφειλών, είτε πολιτικών, είτε οικονομικών.

Τα Τίρανα

Το ίδιο μουγκά έμειναν και τα επίσημα Τίρανα. Εντούτοις, όχι μόνο αιφνιδιάστηκαν, αλλά επειδή είχαν λερωμένη τη φωλιά τους επέτρεψαν να μείνει 13 ώρες κλειστή η εθνική οδός Αυλώνας-Αγίων Σαράντα και μάλιστα στο ζενίθ της τουριστικής κίνησης. Τα Τίρανα κρύφτηκαν πίσω από Τα ΜΜΕ. Η προσπάθεια τους να ρίξουν το θέμα σε μια απλή είδηση δυστυχήματος δεν βοήθησε.

Η Αθήνα

Και οι δύο πλευρές, τόσο η πολιτική μας ηγεσία όσο και τα Τίρανα, αντέδρασαν αφού αντέδρασε πρώτα η Αθήνα. Προηγήθηκε βέβαια η δήλωση του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου. Ωστόσο, η δήλωσή του, με προφητικές νύξεις όσον αφορά τον κίνδυνο στις διεθνικές σχέσεις, από την μία ξεπερνάει την αποστολή του προκαθημένου της Αυτοκέφαλης Ορθόδοξης Εκκλησίας της Αλβανίας. Από την άλλη με τον πρωταγωνιστικό αυτό ρόλο μπέρδεψε τη θέση του. Επιβεβαίωσε εντούτοις, το κενό στην πολιτική ηγεσία του χώρου, αλλά και της Αθήνας.

Η ελληνική πολιτεία, και σε πρώτη γραμμή η αντιπολίτευση, καταδίκασε σύσσωμα το επεισόδιο στη Χιμάρα, υπογραμμίζοντας τον κίνδυνο των εθνικιστικών κινήτρων της ομάδας δραστών, για τα δικαιώματα της ε.ε.μ, αλλά και τις διμερείς σχέσεις. (Σε δεύτερη τοποθέτηση (Δρούτσα) η επίσημη θέση διαφοροποιήθηκε. Ο υπουργός αποστασιοποιήθηκε από άτομα που θέλουν να εκμεταλλευτούν πολιτικά το θέμα χωρίς να διευκρινίζει κάτι συγκεκριμένο). Ενώ τα ελληνικά ΜΜΕ ξεπέρασαν τα αλβανικά ΜΜΕ αναζητώντας ψήλους στο άχυρο με αποτέλεσμα να υποβαθμίσουν τη σημασία και το βάρος της άγριας δολοφονίας. Η συνολική συμπεριφορά της Αθήνας και στη συγκεκριμένη περίπτωση έδειξε ότι μόνο με αυθορμητισμό και περιστασιακά αντιμετωπίζει το εθνικό μας θέμα και συνήθως είναι θύμα των αλβανικών κινήσεων.

Ο αυθορμητισμός της Αθήνας στο εθνικό μας θέμα και οι συνέπειες

Και μετά από 20 χρόνια μεταπολίτευσης στην Αλβανία, η Αθήνα δεν μπόρεσε να διαβάσει την μόνιμη ταχτική των Τιράνων για την αλλοίωση και αποτίναξη αυτού που λέγεται εθνική ελληνική μειονότητα στην Αλβανία με ιστορικά ισχυρές μετοχές στις διεθνείς διεκδικήσεις. Πρόκειται για μια απλή, αλλά αποδοτική ταχτική που επαναλήφθηκε μερικές φορές μέχρι τώρα, αποτελώντας έτσι αναπόσπαστο μέρος της ποθούμενης ιστορικής στιγμής, όπως βαθιά πιστεύουν οι Αλβανοί, για την εθνική τους ολοκλήρωση.

Τα Τίρανα γνωρίζοντας τον αυθορμητισμό της Αθήνας στο εθνικό θέμα της ε.ε.μειονότητας, έχει καταφέρει να αξιοποιήσει τον ανθελληνισμό που καλλιέργησε, κυρίως ο Ε. Χότζα, (ως αποφασιστική συνιστώσα εθνικού αυτοπροσδιορισμού των Αλβανών και προϋπόθεση συσπείρωσης τους στα κομμουνιστικά ιδεώδη), στην επίτευξη του προαναφερόμενου στόχου. Όταν το κρίνουν σκόπιμο, βάζουν τους ελεγχόμενους «ηγέτες» της ε.ε. μειονότητας να προβούν σε δήθεν εθνικιστικές κινήσεις, οι οποίες ούτε βάθος έχουν, ούτε μελέτη, ούτε μέλλον, ούτε συντονισμό και πρόγραμμα. Ανήκουν στην κατηγορία της προβοκάτσιας. Αν δεν συμβεί αυτό, θα γίνει κάποιο οργανωμένο επεισόδιο εθνικιστικού περιεχομένου, το οποίο ή θα είναι σε βάρος της ε.ε. μειονότητας, αλλά θα δίνει το δικαίωμα να φωνάζουν και οι Αλβανοί, ή θα είναι «σε βάρος των αλβανικών συμφερόντων». Αμέσως μετά ξεχύνεται κατά της Ελλάδας, **με στόχο την εθνική ελληνική μειονότητα**, η καλά οργανωμένη αλβανική εθνικιστική μηχανή. Αποτελείται από ΜΜΕ, ιστορικούς, στελέχη, πολιτικούς, μυστικές υπηρεσίες, αστυνομία και άλλα τμήματα του κράτους. Την νύφη την πληρώνουν οι απλοί Έλληνες. Αυτοί οι κακομοίρηδες. Στην καθημερινή μάχη επιβίωσης θα πρέπει να αντιμετωπίσουν την διαφοροποίηση που τους γίνεται από τον αλβανικό παράγοντα λόγω εθνικότητας. Σε τέτοιες καταστάσεις είναι αναγκασμένοι ή να επιλέξουν για προστάτη έναν αλβανό, ή να φύγουν προς Ελλάδα.

Όποιος έχει λίγη μνήμη ανατρέχει στο επεισόδιο με την απέλαση του αρχιμανδρίτη Χρυσοστόμου (1993) που έφερε στη συνέχεια το επεισόδιο της Επισκοπής (1994) με αποτέλεσμα η εθνική ελληνική μειονότητα να δεχτεί το βαρύτερο πλήγμα εκφοβισμού και φυγής προς Ελλάδα. Και τότε, είχε προηγηθεί η κούφια εθνικιστική προπαγάνδα των δικών μας, τους οποίους στη συνέχεια οι αλβανικές αρχές τους αποκάλυψαν ότι πρόκειται για δικούς τους μυστικούς πράκτορες από παλιά.

Συνεπώς η Ελλάδα αν και χώρα μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ΝΑΤΟ δεν κατάφερε να ηγηθεί σ' αυτό το πνεύμα των σχέσεων με την Αλβανία, αλλά έμεινε στη ρευστότητα των εύθραυστων σχέσεων που υπαγορεύουν τα Τίρανα.

Η περίπτωση Χιμάρας

Στην περίπτωση της Χιμάρας τα πράγματα είναι και πιο σκληρά. Πρώτο πρόκειται για μια περιοχή την οποία τα Τίρανα δεν αναγνωρίζουν ως μειονοτική ζώνη. Δεύτερο απέναντι έχει συγκεντρωθεί το στοιχείο τριών ακραίων εθνικιστικών αλβανικών ταυτοτήτων. Τρίτο και το πιο σημαντικό, πίσω από τον πόλεμο των εθνικών συμβατοτήτων, κρύβεται η μάχη για την αρπαγή του τουριστικού φιλέτου της περιοχής το οποίο παραδοσιακά ήταν στα χέρια των ελλήνων. Ο δήμαρχος και ταυτόχρονα Πρόεδρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ Βασίλης Μπολάνος απεδείχθη ιδιαίτερα αποτελεσματικός στο θέμα αλλοίωσης των περιουσιακών στοιχείων των Ελλήνων της Χιμάρας. Την ίδια στιγμή το στενό του περιβάλλον, όπως και του Ντούλε, από το τίποτε αναδεικνύονται περιουσιακά προνομιούχοι.

Πορίσματα

Έτσι θα πρέπει να εξηγηθεί και η βιασύνη των Τιράνων ώστε αμέσως μετά τις αντιδράσεις της Αθήνας και του ελληνικού μειονοτικού παράγοντα (μοιάζουν με αχυροφωτιά), πρώτα, να βγουν από την αδράνεια και τον αιφνιδιασμό που προκάλεσε το έγκλημα με εθνικιστικά κίνητρα (το οποίο, όπως αναφέραμε δεν ήταν προσχεδιασμένο, αλλά φυσιολογική εξέλιξη του εθνικιστικού κλίματος που καλλιεργείται χρόνια στη σειρά.) Στη συνέχεια να τηρήσουν τους υψηλούς τόνους εθνικισμού και εκφοβισμού των Ελλήνων στη Χιμάρα.

Παράρτημα:- Ντούλες-Μπολάνος και τα Τίρανα

Χαρακτηριστικό είναι ότι αντιδράσεις των πολιτικών παραγόντων στην Ε.Ε. Μειονότητα, κυρίως του ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑΣ είχαν σημείο αναφοράς τόσο τα Τίρανα, όσο και την Αθήνα. Τα Τίρανα όσον αφορά το περιεχόμενο των αντιδράσεων. Την Αθήνα όσον αφορά την ηθική πλευρά.

Ο Μπολάνος λόγου χάρη, ενώ είχε χαθεί μαζί με το Ντούλε, στις πιο κρίσιμες ώρες μετά την τραγωδία, εμφανίστηκε στη δημοσιότητα αφού προέβη στις πρώτες αντιδράσεις η Αθήνα.

Ωστόσο, προσέχουμε ότι, τόσο ο Μπολάνος, όσο και ο Μπερίσια ανέφεραν ότι επικοινωνήσαν μαζί τους για την κατάσταση που δημιουργήθηκε στη Χιμάρα, επίσης μετά τις αντιδράσεις της Αθήνας. Μόνο τότε ο Μπολάνος «ξεθάρρεψε» και βγήκε να κάνει «εθνικές» δηλώσεις. Φαίνεται επίσης, ότι με την εγγύηση του Μπερίσια ξεπέρασε τη λογική των αντικειμενικών εθνικών διεκδικήσεων με αποτέλεσμα να γίνει στόχος των αλβανών εθνικιστών. (Εισήλθε στο πνεύμα των γνωστών δηλώσεων παραλληλισμού του Κοσσυφοπεδίου με το Βορειοηπειρωτικό, τις οποίες αφού προκάλεσαν τη θύελλα των αλβανών, τις διέψευδε. Έτσι, «ηρωποιείται» στα μάτια της Ελλάδας και γίνεται αλεξικέραυνο στους κεραυνούς του αλβανικού εθνικισμού. Δέκτης αυτών όμως, ως προς τις συνέπειες, είναι οι απλοί Έλληνες.. Εντωμεταξύ, ζητάει από την κυβέρνηση Μπερίσια τη λήψη μέτρων «...προκειμένου να εκλείψει επιτέλους κάθε απόπειρα πρόκλησης των μελών της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας όπως και κάθε πολίτη αυτού του τόπου που σχετίζεται με την εθνική καταγωγή, τη γλώσσα και το θρήσκευμά του». Γεγονός είναι ότι μέχρι πριν ένα χρόνο ο Μπολάνος συγκυβερνούσε με τον Μπερίσια και τον είχε κηρύξει πρώτο φίλο της Χιμάρας. Δεν του ζήτησε όμως τίποτε απ' αυτά. Ταυτόχρονα, ενώ δεν είχε ηρεμήσει το χώμα στον τάφο του Τέλη, ο Μπολάνος υποδέχτηκε το Μπερίσια με λουλούδια στους Δρυμάδες ενώ θα έπρεπε να έπαιρνε με αυγά

Τα ίδια μπορούμε να πούμε και για το άλλο ήμισυ του δίδυμου , -τον Ντούλε. Προσέχουμε λοιπόν την προσωπική δήλωση Ντούλε στο BBC. Μοιάζει σαν δυο σταγόνες νερού με εκείνες του Μπερίσια στους Δρυμάδες.

«Να απαντήσεις στη γλώσσα που επιθυμείς, είπε ο Μπερίσια, - και να συμβεί αυτό που συνέβη είναι πολύ βαρύ.» Καταδίκασε το έγκλημα ως «πράξη ακραίου και τυφλού φανατισμού...» και πρόσθεσε ότι «Δεν νομίζω να υπάρχουν αλβανοί που δεν γνωρίζουν ότι οι κοινότητα στη Χιμάρα είναι δίγλωσση και όχι μόνο τώρα αλλά 100 και 200 χρόνια πιο πριν.»

Αυτά είπε ο Μπερίσια τη στιγμή που το Σοσιαλιστικό Κόμμα με το οποίο συμμαχεί ο Ντούλες εκμεταλλεύτηκε το θέμα για εσωπολιτική κατανάλωση, ενώ το κόμμα του Ιλιρ Μέτα που μετέχει στην κυβέρνηση ζήτησε τη διαλεύκανση της υπόθεσης.

(Με τον τρόπο αυτό ο Μπερίσια εξασφάλισε την επικείμενη επίσκεψή του στην Αθήνα, η οποία αν και δεν είναι άμεσα επίσημη, είναι η πρώτη στην πολιτική του καριέρα)

Τα ίδια είπε και ο Ντούλες. Καταδίκασε το συμβάν ως «το πιο απεχθές έγκλημα που συνέβη τα τελευταία 20 χρόνια στη χώρα μας..... που έχει εμπνευστεί από την πιο σκοτεινή αφετηρία: αυτή του εθνικού μίσους.»

Χειρότερα από το Μπερίσια που μιλάει για τη δίγλωσση Χιμάρα, ο Ντούλες αντιμετωπίζει την ελληνική στο Χιμάρα όπως θα μπορούσε να ήταν η αγγλική. Και λέει συγκεκριμένα ότι «...στη Χιμάρα ομιλείται διαχρονικά η ελληνική γλώσσα. Κι αυτό να μην συνέβαινε, γίνεται λόγος για τη γλώσσα μιας χώρας,

ενός γειτονικού λαού.»! (!!!) Ο Ντούλες αποφεύγει το γεγονός ότι στη Χιμάρα κατοικεί αυτόχθονος ελληνικός πληθυσμός.

Αναφέρει επίσης ο Ντούλες ότι «... στις τοπικές εκλογές του 2000, 2003 και 2007, κυρίως σ' αυτές του 2003 είχαμε κι άλλα σοβαρά επεισόδια με τραυματισμούς και μαχαιρώματα...». Λησμονάει όμως ότι ο ίδιος συγκυβέρνησε ακριβώς με τους υπευθύνους αυτών των επεισοδίων και δεν ζήτησε ποτέ την τιμωρία των δραστών.

Αναφέρεται ακόμα στις αποφάσεις του 1945-47 του κομμουνιστικού καθεστώτος που παραβίασαν το σεβασμό των δικαιωμάτων ως μειονότητα στη Χιμάρα: «την αφαίρεση της εθνικότητας από τα ληξιαρχικά βιβλία, την μη θεώρηση ως μέρος της ελληνικής εθνικής κοινότητας και το κλείσιμο του ελληνικού σχολείου.» Ο ίδιος όμως ως επικεφαλής της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και του ΚΕΑΔ δεν έκανε κανένα επίσημο διάβημα για την επίσης ομαδική επαναφορά της εθνικότητας στους κατοίκους της Χιμάρας. Ούτε βέβαια ανέλαβε την πρωτοβουλία για κάποια νομική ρύθμιση που θα διευκόλυνε τη νόμιμη διαδικασία επαναφοράς της ελληνικής εθνικότητας σε χιλιάδες Έλληνες που τους αφαιρέθηκε βία, ή αναγκάστηκαν να την αφαιρέσουν. Απεναντίας! Φαίνεται ότι το διασκεδάζει. Ή χρησιμοποιεί την κατάσταση όποτε του χρειάζεται ηρωική έξοδο από τις δύσκολες καταστάσεις στις οποίες βρίσκεται συνεχώς.

Το αποκορύφωμα της δημαγωγίας Ντούλε στα εθνικά θέματα σχετίζεται με το αίτημά του για δημόσιο ελληνικό σχολείο στη Χιμάρα. Ποτέ ο Ντούλες, ως «εκπρόσωπος της Ε.Ε. Μειονότητας δεν ζήτησε επισήμως δημόσιο σχολείο στη μητρική γλώσσα στη Χιμάρα όπως στο χωριό του τη Γοραντζή. Έχει μπερδέψει κακώς τις δηλώσεις στα ΜΜΕ με τα επίσημα έγγραφα. Απεναντίας, έχει ζητήσει και έχει καταφέρει ένα ιδιωτικό δίγλωσσο σχολείο στη Χιμάρα. Μάλιστα, το 2005-2006, όταν είχε καταφέρει να παρασύρει την Αθήνα σε μια τέτοια απόφαση, ήταν και ο τζογαδόρος πρώτης τάξης για να ενταχτεί το ιδιωτικό σχολείο στο δικό του κύκλωμα προκαλώντας έντονα τις αντιδράσεις της Αθήνας. Οι Αλβανοί έξυπνοι, το επέτρεψαν. Τώρα ο κύκλος του Ντούλε διώχνει ως ανεπιθύμητους και τους Έλληνες δασκάλους με απόσπαση στο σχολείο αυτό. Θέλει αυτόνομη μάσα και όχι σχολείο. Η απώλεια του Τέλη και οι δηλώσεις του Μπερίσια, μαζί με όλες τις εξελίξεις βοηθούν πάρα πολύ στο άνοιγμα ενός δημόσιου ελληνικού σχολείου και στη Χιμάρα. Αλλά ο Ντούλες δεν το θέλει.

Πως μπορεί να το θέλει όταν έχει βάλει στο μάτι να κλείσει και τα υπόλοιπα δημόσια σχολεία στις ντε φάκτο αναγνωρισμένες ελληνικές μειονοτικές περιοχές. Τώρα έχουν σειρά το σχολείο στο Αργυρόκαστρο, εκείνο στους Αγίους Σαράντα και εκείνο στη Λιβαδιά.

Τέλος, αγαπητέ Τέλη, έκανες καλά που δεν μπέρδεψες τα πιστεύω σου με τους κόλακες του αλβανικού εθνικισμού στην ιδιαίτερη πατρίδα σου.

21.09.2010 Π. Μπάρκας

**Μια μάνα πετάζει τα στεφάνια των πολιτικών από το μνημείο του γιού
της.
Οι πολιτικοί έλαβαν όμως το μήνυμα;!**

13.12.2010

Η μάνα του ενός από τα τέσσερα αδικοσκοτωμένα από το κομμουνιστικό καθεστώς παλικάρια του Αλύκου πριν 20 χρόνια, σφεντονίζει με θυμό τα στεφάνια των πολιτικών από το ηρώο αφιερωμένο στη μνήμη τους. «Δεν θέλουμε στεφάνια από σας», είπε με οργή.

Κάθε 12 Δεκεμβρίου, στην πλατεία του Αλύκου, ελληνικό μειονοτικό χωριό, κοντά στους Αγίους Σαράντα, διοργανώνονται εκδηλώσεις μνήμης προς τιμή των τεσσάρων νεαρών από το ίδιο χωριό, τα οποία σκότωσε στην εκπνοή του, 12.12.1990, το κομμουνιστικό καθεστώς πάνω στα ελληνο-αλβανικά σύνορα. Τα παλικάρια πίστεψαν ότι θα μπορούσαν να αναπνεύσουν τον αέρα της πατρίδας. Το καθεστώς, όμως δεν είχε ακόμα γονατίσει. Γι'αυτά, έδειξε την πλέον ακραία αγριότητα. Τους αφαίρεσε τη ζωή.

Την ίδια μέρα οι κάτοικοι του Αλύκου και των γύρω χωριών με τα φέρετρα στους ώμους πορεύτηκαν διαμαρτυρόμενοι προς την πόλη των Αγίων Σαράντα. Η αστυνομία, ο στρατός, η πανοπλία και τα танк δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την πορεία ελευθερίας των Ελλήνων. Άλλοι δύο Έλληνες τραυματίστηκαν. Ήταν η πρώτη ανοιχτή αντικαθεστωτική διαμαρτυρία στην Αλβανία, που βιάστηκε με τόσο αίμα.

Την ημέρα αυτή ο Βορειοηπειρωτικός ελληνισμός επιδίωκε να καθιέρωσε ως την δική του ημέρα συμβολής για την αποκατάσταση της δημοκρατίας στην Αλβανία.

Στην εικοστή επέτειο αυτού του τραγικού γεγονότος, την ημέρα μνήμης, σεβασμού, ομοψυχίας, σύμπραξης και ενότητας, στην πλατεία του Αλύκου καταγράφηκε μια ακόμα δραματική για τον ελληνισμό σελίδα. Οι διοργανωτές, που ήταν η ΟΜΟΝΟΙΑ και το ΚΕΑΔ, ενώ μιλούσαν για ενότητα και σύμπνοια, δεν προσφώνησαν δυο έλληνες βορειοηπειρώτες βουλευτές στο Αλβανικό κοινοβούλιο, δεν τους επέτρεψαν να μιλήσουν, να καταθέσουν στεφάνια. Την ίδια μοίρα είχαν και στελέχη πρωτεργάτες της πορείας διαμαρτυρίας πριν από 20 χρόνια. Από την άλλη πλευρά ο αναθεματισμένος από την ΟΜΟΝΟΙΑ Αλβανός περιφερειάρχης και εκπρόσωποι αλβανικών κομμάτων επιτράπηκαν να χαιρετίσουν

Η προσπάθεια των πολιτικών και στελεχών που δεν ανήκουν στην ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ, να χαιρετήσουν τους παρευρισκόμενους χωρίς την άδεια των διοργανωτών, προσέκρουσε στην αλαζονεία τους με πρωταγωνιστή του πρόεδρο του ΚΕΑΔ Βαγγέλη Ντούλε.

Τόσο χρειάστηκε. Το μέχρι τότε παγωμένο πλήθος, πρώτα χειροκρότησε . Μετά την πράξη της χαροκαμένης μάνας χίμηξε πάνω στην έδρα και δεν άφησε τίποτε όρθιο εκτός από το μνημείο. Οι πολιτικοί ηγέτες της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και του ΚΕΑΔ, τόβαλαν στο πόδι. Πρώτος που αυτοφυγαδεύτηκε ήταν ο εκπρόσωπος του ελληνικού Προξενείου στο Αργυρόκαστρο.

Η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΚΕΑΔ, κατηγορήσε για την πράξη αυτή την δράση του νεοσύστατου ελληνικού κόμματος ΕΕ.ΜΜ-ΜΕΓΑ. Επωφελήθηκαν της ευκαιρίας να το κατηγορήσουν ότι αποτελεί λεβιέ του Δημοκρατικού Κόμματος του Σ. Μπερίσια στην κυβέρνηση, μέσω του οποίου ο Μπερίσια επιδιώκει να διασπάσει την εθνική ελληνική μειονότητα.

Η άλλη πλευρά αξιοποίησε το γεγονός ως επιβεβαίωση της πραγματικής εικόνας της ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και του ΚΕΑΔ.

Ωστόσο, πολλαπλά τα μηνύματα.

1. Η διάσπαση και η αντιπαράθεση στους κόλπους της εθνικής ελληνικής μειονότητας έχει ξεπεράσει κάθε λογική. Αποτελεί το αποκορύφωμα της εσωστρέφειας, για λογαριασμό των συμφερόντων μερικών ατόμων και ομάδων, με αποτέλεσμα τα κοινά συμφέροντα του βορειοηπειρωτικού ελληνισμού μπορεί να τιναχτούν στον αέρα.

2. Η πράξη του απλού πλήθους που χίμηξε κατά των πολιτικών εκπροσώπων σε μια τέτοια σημαντική ημέρα, μη λαμβάνοντας υπόψη επισημότητες, πρωτόκολλα, τα σχόλια των αλβανών, μέχρι μάλιστα το ιερό της ημέρας, μαρτυρεί ότι χρειάστηκε ακριβώς ένας τέτοιος ανορθόδοξος και υπό άλλες συνθήκες καταδικαστέος τρόπος αντίδρασης για να πει βροντόφωνα στην ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ, ότι ο κύκλος τους έκλεισε με τον πιο απαίσια τρόπο. Ότι πρέπει να αφήσουν κάποιους άλλους να δοκιμαστούν και να αναλάβουν τις ιστορικές ευθύνες του τόπου.

3. Το πλήθος ύστερα από τόσες φορές καταδίκη της νυν ηγεσίας με την ψήφο του, είπε με τον σκληρό αυτό τρόπο ότι απαιτεί αλλαγή. Απαιτεί νέες δομές, ανθρώπους και πολιτική.

Δυστυχώς όμως, το νεοσύστατο κόμμα, ΕΕ.ΜΜ-ΜΕΓΑ, που αποκαλεί τον εαυτόν του εθνικό Κόμμα των Ελλήνων, φαίνεται ότι δεν έχει κατανοήσει σωστά τον ιστορικό ρόλο που έχει επωμιστεί. Δεν μπορεί να ηγηθεί αποτελεσματικά αυτής της ιστορικής αναγκαιότητας, Δεν μπορεί ούτε να επωφεληθεί από την δημιουργήθησαν κατάσταση. Το πλήθος, δυστυχώς ηγείται και έχει αφήσει πίσω την πολιτική ηγεσία με αποτέλεσμα να οδηγούμαστε στα έκτροπα και αναρχία.

4. Η πολιτική ηγεσία του χώρου πριν αποφασίσει να προβεί σε συμμαχίες και συμφωνίες με τα αλβανικά πολιτικά κόμματα, (για τα προσωπικά τους συμφέροντα), πριν τους δώσει βήμα, ιδίως σε τέτοιες σημαντικές εθνικές μνήμες, θα πρέπει πρώτα να ζητήσουν τουλάχιστον ένα «συγνώμη» για τα όσα έχουν πράξει σε βάρος του Βορειοηπειρωτικού ελληνισμού, επί κομμουνιστικού καθεστώτος και κατά την 20χρονη μεταβατική περίοδο.

5. Στο χώρο μας πλέον κανείς δεν ακούει κανέναν. Οι πολιτική ηγεσία της Ε.Ε. Μ, παίζοντας το παιχνίδι των αλβανών, έχουν κατεδαφίσει και επιτρέψει την ισοπέδωση κάθε αξίας, σύγχρονης και διαχρονικής, ανθρώπινης και κοινωνικής, διότι με τον τρόπο αυτό μπορεί να «κυβερνήσουν» καλύτερα την Ε.Ε.Μ διακηδύοντας οριστικά τα εθνικά μας συμφέροντα.

6. Μετά το οδυνηρό αυτό συμβάν, όχι μόνο οι πολιτικοί δεν στάθηκαν να δουν το χάσμα που έχουν προκαλέσει στον τόπο τους, να κατεβάσουν τα όπλα και να βρουν διέξοδο στο δικό τους αδιέξοδο, αλλά και τα ΜΜΕ του χώρου κυριαρχήθηκαν από τη διασταύρωση των ξιφών, τη λασπολογία, τις ύβρεις, την κατάντια.

7. Ενώ η Αλβανία τρίβει από χαρά τα χέρια για την κατάσταση και βάζει όπως καλύτερα μπορεί το χεράκι της για την επιδείνωση της Κατάστασης, η Ελλάδα αν δεν αδιαφορεί, έχει επιτρέψει στις διπλωματικές μας αρχές (Προξενείο) να παίζει το ίδιο με τους αλβανούς παιχνίδι. Να διασπάει, διότι μόνο έτσι δεν θα έχουν αυτοί προβλήματα για τη δική τους καριέρα.

Προσωπικά δεν θεωρώ το συμβάν «ντροπή». Απεναντίας. Μια καλή ευκαιρία να μπει τέρμα σε μια κατάσταση αποτελμάτωσης και αφανισμού του

συνόλου. Όντως, αποτελεί μια επιβεβαίωση του πόσο μακριά, ανεπιστρεπτί και με ανεπανόρθωτες εθνικές συνέπειες έχει πάει η πολιτική ηγεσία της Ε.Ε.Μ. Αρκεί μετά απ' αυτό να πρυτανεύσει η εθνική λογική και συμφέρον. Δύσκολα όμως το βλέπω. Ανεπιστρεπτί είναι κι αυτοί στην πορεία τους.

Παναγιώτης Μπάρκας για Πρωινό Λόγο 13.12.2010

Η επικείμενη απογραφή του 2011 και οι ιστορικές προκλήσεις για την Ε.Ε. Μειονότητα

18.12.2010

Η απογραφή του πληθυσμού και των περιουσιών στην Αλβανία μπαίνει στην τελική ευθεία. Θα πραγματοποιηθεί την Άνοιξη του 2011. Στο «κατ' αρχή» το ερωτηματολόγιο εκπληρώνει τα βασικά αιτήματα της εθνικής ελληνικής μειονότητας, -το ελεύθερο αυτοπροσδιορισμού σε βασικά θέματα όπως είναι η εθνικότητα, το θρήσκευμα και η γλώσσα. Φαίνεται ότι η εθνική ελληνική μειονότητα βρίσκεται πολύ κοντά στην εκπλήρωση ενός ιστορικού εθνικού στόχου. Την αριθμητική επικύρωσή της ως μέσο για την φανέρωση της ισχύς της στο αλβανικό κράτος και διεκδίκησης δικαιωμάτων και ρόλου στη σύνθεση αυτού. Εκείνο όμως που μπορούμε να πούμε επίσης, είναι ότι: όσο κοντά φαίνεται να είναι στην επίτευξη του εθνικού της στόχου, τόσο άμεσα κινδυνεύει να χάσει οριστικά αυτό το ιστορικό ατού.

1. Καίει η λήμμα εθνικότητας και θρησκεύματος.

Ο κίνδυνος στην προκείμενη περίπτωση αφορά την ελευθερία «αυτοπροσδιορισμού».

Η ερώτηση στο ερωτηματολόγιο λέει. «Ποια είναι η εθνική ομάδα στην οποία ανήκετε», με δύο εκδοχές:- «**αλβανική**» και «**άλλη**». Σε περίπτωση που επιλέξεις την εκδοχή «άλλη» θα πρέπει στη συνέχεια να συγκεκριμενοποιήσεις την εθνική ομάδα. **Η επιλογή είναι ελεύθερη.**

Στην ελευθερία αυτή έγκειται και ο κίνδυνος. Που σημαίνει, λχ οι βλάχοι, θα δηλώσουν βλάχικη εθνικότητα, ελληνική, ρουμανική, ή αλβανική;

Η Αλβανία αναγνωρίζει επισήμως τρεις εθνικές μειονότητες:- την ελληνική, την σκοπιανή και την σερβο-μαυροβούνια. Ωστόσο, τα Τίρανα δεν έχουν καθορίσει κριτήρια που θα επιτρέπουν «τη σύσταση» εθνικών ομάδων ή μειονοτήτων. Συνεπώς, οι αθίγγανοι, οι βλάχοι, οι αιγύπτιοι, οι εβραίοι κλπ μετά την απογραφή θα αποτελούν γλωσσικές, πολιτιστικές οντότητες ως διασπορές, ή θα συσταθούν ως εθνικές ομάδες; Θα ικανοποιηθούν έτσι οι προσδοκίες της Βουλγαρίας της Ρουμανίας, για αναγνώριση εθνικών τους μειονοτήτων στην Αλβανία;

Ο ίδιος προβληματισμός μπαίνει και όσον αφορά το θρήσκευμα.

Το θέμα δεν εστιάζεται απλώς στο ότι η Αλβανία θα προκύψει μια πολυεθνική κοινωνία. Εστιάζεται στην σχετική αριθμητική σμίκρυνση της εθνικής ελληνικής μειονότητας. Δεν έχουμε εδώ υπόψη την περίπτωση νοθείας αποτελέσματος, όσο το γεγονός ότι οι βλάχοι δικαιούνται να δηλώσουν δική τους εθνικότητα. Εστιάζεται στο ότι η εθνική ελληνική μειονότητα μεταβάλλεται σε ισότιμη με άλλες γλωσσο-πολιτιστικές ομάδες στη χώρα. Κατ' επέκταση στην απώλεια μονίμως των ιστορικών κεκτημένων και διεκδικήσεων.

Το άλλο πρόβλημα εστιάζεται στο γεγονός ότι τα προσωπικά αυτά στοιχεία, εθνικότητας, μητρικής γλώσσας και θρησκεύματος δε θα ενυπάρχουν στα προσωπικά έγγραφα, (αστυνομική ταυτότητα, διαβατήριο κλπ). Ήδη το θέμα αυτό έχει λήξει. Μέχρι την πραγματοποίηση της απογραφής θα έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία εξοπλισμού του πληθυσμού με αστυνομικές ταυτότητες και διαβατήρια. Στα δύο αυτά ντοκουμέντα δεν

αναγράφεται η εθνικότητα και το θρήσκευμα. Άρα, τα στοιχεία προορίζονται για εσωτερική χρήση από κρατικούς φορείς και οργανισμούς !!.

2. Τι κάνουν οι δικοί μας πολιτικοί υπεύθυνοι.

Το αίτημα απογραφής αποτελούσε τη σημαία διεκδίκησης δικαιωμάτων από την ΟΜΟΝΟΙΑ και το ΚΕΑΔ. Ωστόσο, ενώ οι μέρες περουν και η Άνοιξη του 2011 όπου να 'ναι φτάνει, οι δικοί μας (πολιτικές και εθνικές ηγεσίες) δεν αναλαμβάνουν καμιά πρωτοβουλία και δράση.

Μέχρι τώρα κατηγορία κατά της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και του ΚΕΑΔ αφορούσε το γεγονός ότι δεν έκαναν κάτι για να αφυπνίσουν την ελληνική συνείδηση σε εκείνες τις ομάδες Ελλήνων, κυρίως των γκρίζων ζωνών, που μέχρι πρότινος διεκδικούσαν χείρα μητρότητας.

Η τωρινή αδράνειά τους μοιάζει σαν να μη διεκδικούν τίποτε. Σαν να θέλουν να «κάνει» το λάθος το Αλβανικό κράτος για να έχουν να λένε εναντίον του, παρά ενδιαφέρονται για να πετύχουν τους καθαρά εθνικούς στόχους. (!!)

Οι πρόσφατες δηλώσεις του προέδρου του ΚΕΑΔ. Β. Ντούλε, το αποδεικνύουν ξεκάθαρα, Ο κ. Ντούλες, τόσο σε συνέντευξη στην εφημερίδα «Shekulli» τις 11^{ης} Δεκεμβρίου, όσο και στην ομιλία του στη συνδιάσκεψη του ΚΕΑΔ των Τιράνων (18.12.2010), θεωρεί ότι η εφαρμογή στην απογραφή των στάνταρτ που ζητάει η Δύση, αποτελούν χρέος του Αλβανικού κράτους.

Ωστόσο, ενώ γνωρίζει τις προθέσεις των Τιράνων (θα κάνουν ότι είναι δυνατόν να επιβεβαιώσουν τους ισχυρισμούς τους ότι η Ε.Ε. Μ, είναι μόλις 60-70 χιλιάδες), δεν κινείται προς τη λήψη μέτρων που θα οδηγήσουν στα πραγματικά νούμερα. Ο Ντούλες, με μεγαλοϊδεατισμό απαιτεί από το αλβανικό κράτος να τεθεί στις εντολές του. Να πάνε, λέει, οι αρμόδιοι κρατικοί φορείς να ζητήσουν την συνεργασία του για την απογραφή. Διαφορετικά, απειλεί, οι συνέπειες θα είναι ανεπανόρθωτες. Δλδ, δεν θα αναγνωρίσει ο Ντούλες τα αποτελέσματα (!!)

Δυστυχώς, εκείνο που πρέπει να κάνει το ΚΕΑΔ, η ΟΜΟΝΟΙΑ και άλλοι πολιτικοί και μη φορείς στην εθνική ελληνική μειονότητα, ο Ντούλες το απαιτεί από το αλβανικό κράτος (!!!).

3. Πραχτικά τα προβλήματα είναι πολλαπλά.

Καμιά προσπάθεια δε γίνεται για την ευαισθητοποίηση των Ελλήνων Βορειοηπειρωτών, - για συμμετοχή στην απογραφή ως εθνική υπόθεση, -για να φτιαχτεί μια υποδομή που θα εγγυάται την ενημέρωση, τη συμμετοχή και την πραγματοποίηση της απογραφής μεταξύ των δικών μας.

Κανείς δεν έχει σκεφτεί για τη συμμετοχή δικών μας στην υποδομή διαχείρισης της απογραφής σε όλα τα επίπεδα, κυρίως σε εκείνα που θα είναι σε άμεση επαφή με τους απλούς πολίτες. Αν δε θα υπάρξει δικό μας μάτι, ή ένας τρίτος εγγυητής, ποιος θα εγγυηθεί τα πραγματικά νούμερα που θα βγάλει η απογραφή και ποιος θα κρίνει αν αυτά αλλοιώθηκαν ή όχι;!

Η συγκεκριμένη διαπίστωση οφείλεται στο γεγονός ότι, η γεωγραφία των Ελλήνων στην Αλβανία είναι πλέον ανομοιομορφη. Υπάρχουν οι Έλληνες στις περιοχές με συμπαγή ελληνικό πληθυσμό. Υπάρχουν οι Έλληνες στις γκρίζες ζώνες, οι Έλληνες στην Αλβανική επικράτεια και εκείνοι στην Ελλάδα ή και σε άλλες χώρες.

Η διάχυση των Ελλήνων Βορειοηπειρωτών στην Ελλάδα, η αδιαφορία τους για τις εθνικές υποχρεώσεις στην Αλβανία και η απορρόφησή τους στην ελληνική κοινωνία, εμπνέει λίγη αισιοδοξία για την επίτευξη των προσδοκούμενων αριθμών Ελλήνων στην Αλβανία.

Τι θα γίνει στην προκειμένη περίπτωση με τα μέλη των οικογενειών των μικτών γάμων.

Ή με τους μέχρι πρότινος «αλβανούς πολίτες» που αποτελούσαν το σημαντικό κομμάτι των κρυπτοελλήνων. Αυτοί φανέρωσαν την ελληνικότητά τους στην Ελλάδα, λόγω συμφερόντων, αλλά τι θα κάνουν στην Αλβανία, όπου είναι έντονη η **πίεση της κουλτούρας της πλειοψηφίας και της εξουσίας**. Τώρα αυτοί γνωρίζουν πολύ καλά ότι το στάτους που θα έχουν στην Αλβανία δεν επηρεάζει διόλου το στάτους τους στην Ελλάδα, όπως θα συνέβαινε μερικά χρόνια πιο πριν. Το άλλο θέμα είναι εκείνο των βλάχων. Τι εθνικότητα θα επιλέξουν εκείνοι και πώς τους προσεγγίζει κανείς.

4. Συμπεράσματα

Θέλω να πιστεύω ότι τα Τίρανα προέβη στην απόφαση διεξαγωγής της απογραφής εφόσον ήταν βέβαια ότι οι πολιτικές υποδομές που εκπροσωπούν τους Έλληνες Βορειοηπειρώτες είναι με το μέρος τους. Συνδράμει άμεσα η σιωπή και η αδράνεια της Ελλάδας. Συνεπώς με την απόφασή τους αυτή τα Τίρανα έχουν κερδίσει το παιχνίδι σε δύο βασικά επίπεδα.

Το πρώτο προς την Ελλάδα και τη Δύση για την εφαρμογή δημοκρατικών διαδικασιών στην απογραφή. Το δεύτερο και σημαντικότερο βγάζει τα νούμερα Ελλήνων που θέλουν και συμφέρουν τα Τίρανα. Όλα δείχνουν ότι τα θέλει και η Ελλάδα...

Παναγιώτης Μπάρκας Αργυρόκαστρο 18.12.2010

Η απαλοιφή της εθνικότητας στα επίσημα έγγραφα, νέο πλήγμα στην ακεραιότητα της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας.

30.06.2011

Νέα απόφαση πρόκλησης της αλβανικής κυβέρνησης σε βάρος του δικαιώματος χρήσης και προβολής της εθνικής ταυτότητας στα επίσημα κρατικά έγγραφα από τα μέλη της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία.

Από τις 23 Μαΐου τρέχοντος μπήκε σε ισχύ απόφαση της Αλβανικής κυβέρνησης της 19^{ης} Ιανουαρίου του 2011, η οποία αφορά την κατάργηση αναγραφής της εθνικότητας στα πιστοποιητικά που θα χορηγούν τα ληξιαρχεία της χώρας στους ενδιαφερόμενους.

Η απόφαση θίγει τα βασικά δικαιώματα των μελών της ε.ε. μειονότητας. Η αναγραφή της εθνικότητας στα πιστοποιητικά και τα υπόλοιπα προσωπικά επίσημα έγγραφα αφορά άμεσα το δικαίωμα αναγνώρισης της εθνικής ταυτότητας. Πρόκειται για ένα ευαίσθητο θέμα εφόσον το αλβανικό κράτος και μετά την μεταπολίτευση στο θέμα της ελληνικής εθνικότητας διατήρησε σχεδόν ανέφικτο το καθεστώς που είχε επιβάλλει το κομμουνιστικό καθεστώς και που σαφέστατα αποσκοπούσε στην αλλοίωση της ε.ε. μειονότητας περιορίζοντας σε πρώτη γραμμή τον αριθμό των μελών της.

Πραχτικά η κατάργηση αναγραφής της εθνικότητας στα ληξιαρχικά έγγραφα, φέρνει τεράστια εμπόδια στις διοικητικές σχέσεις των μελών της ε.ε. μειονότητας με την Ελλάδα, εφόσον η αναγνώριση της ελληνικής εθνικότητας από τις ελληνικές υπηρεσίες στηρίζονται στα έγγραφα του αλβανικού κράτους. Άμεση ήταν η αντίδραση της οργάνωσης των Ελλήνων, ΟΜΟΝΟΙΑΣ, σε σχέση με την κυβερνητική απόφαση αυτή. Μεταξύ των άλλων η σχετική ανακοίνωση του γραφείου τύπου της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, αναφέρει ότι: «Το στοιχείο της εθνικότητας αποτελεί ένα βασικό τεκμήριο για την απόδειξη των ιδιαιτεροτήτων μιας μειονότητας και για μας, είναι κεκτημένο πλέον. Δεν είναι δυνατό, ενώ αναμένουμε πρόοδο σε μια σειρά άλλα θέματα που αφορούν τα δικαιώματα της ΕΕΜ στα πάτρια εδάφη της, να έχουμε τέτοιες οπισθοδρομήσεις» και προσθέτει «Απαιτούμε την άμεση αναβολή της διαδικασίας και θα προβούμε σε όλα τα έννομα μέσα και μέτρα ώστε, και να καταγγελλθεί, και να διορθωθεί η διαδικασία με την έκδοση των πιστοποιητικών»

Ο Έλληνας βουλευτής στο κυβερνών Δημοκρατικό Κόμμα, Κώστας Μπάρκας, ανεβάζει περισσότερο τους τόνους αντίδρασης. Σε δηλώσεις στην φιλοκυβερνητική εφημερίδα «Πανοράμα» 29.05.2011, αναφέρει ότι «...το μέτρο αυτό θίγει την ακεραιότητα της εθνικής ελληνικής μειονότητας και έρχεται σε αντίθεση με τις διεθνείς και ευρωπαϊκές συμβάσεις». Σημειώνει με έμφαση ότι προστίθεται στην «σταυροφορία» που έχουν αναλάβει ορισμένοι εθνικιστικοί κύκλοι..» στη χώρα . Καταλήγοντας υπογραμμίζει ότι « ... όπως κάθε άλλο έθνος και οι Έλληνες έχουν πολλούς λόγους να είναι περήφανοι για την ταυτότητά τους. Τα δικαιώματα των μειονοτήτων είναι ιερά και αδιαπραγμάτευτα.»

Του συγκεκριμένου μέτρου προηγήθηκε η απόφαση κατάργησης της εθνικότητας από τις νέες αστυνομικές ταυτότητες και τα διαβατήρια, όπου τα προσωπικά στοιχεία του κατόχου τους αναγράφονται και με ψηφιακό τρόπο.

Ωστόσο, οι αντιδράσεις στη χώρα για την απογραφή του πληθυσμού συμπεριλαμβανομένου τον αυτοπροσδιορισμό σε σχέση με την εθνικότητα και το θρήσκευμα, οδήγησαν στην αναβολή πραγματοποίησης της απογραφής του πληθυσμού στη χώρα, που προβλέπονταν για τον Απρίλιο τρέχουσας χρονιάς. Συνεπώς, όπως σημειώνει ο κύριος Μπάρκας, οι κίνδυνοι αποκλεισμού της ε. ε. μειονότητας από επίσημα κρατικά έγγραφα είναι πλέον ορατός.

Το αυξανόμενο ιταλικό ενδιαφέρον εκεί που μαραζώνει ο Ελληνισμός.

17.11.2011

Από τις 15 Νοεμβρίου 2011 η πόλη του Αργυροκάστρου στο Νότο της Αλβανίας θα έχει για πρώτη φορά στην ιστορία της Ιταλικό Προξενείο. Οι Ιταλοί δεν είχαν ποτέ Προξενείο στο Αργυρόκαστρο, όμως το ενδιαφέρον τους για την περιοχή, όπως γενικότερα για την Ήπειρο, έμεινε αμείωτο σε όλη την ιστορία από τους αρχαίους χρόνους.

Ο Πρέσβης της Ιταλίας στα Τίρανα Saba D'Elia χαρακτήρισε το γεγονός «ιστορική ημέρα για το Αργυρόκαστρο και την Ιταλία». Ο δήμαρχος Αργυροκάστρου, Φλιαμούρ Μπίμε, χαρακτήρισε το Ιταλικό Προξενείο στην πόλη του, «εκπλήρωση της βούλησης των Αργυροκαστριτών». Ως βούληση των Αλβανών του Αργυροκάστρου και της ευρύτερης περιοχής παρουσιάστηκε η ιταλική πρωτοβουλία για το άνοιγμα του προξενείου Ιταλίας στο Αργυρόκαστρο και από άλλους ομιλητές στα εγκαίνια του.

Το βάθος χρόνος των αιτημάτων, κατ' αυτούς, αγγίζει το έτος 2001 όταν ο τότε δήμαρχος της πόλης ζήτησε επίσημα άνοιγμα ιταλικού προξενείου στο Αργυρόκαστρο. Κατά το νεοδιορισθέντα πρόξενο της Ιταλίας στο Αργυρόκαστρο, το αποκορύφωμα σημειώθηκε το 2005, όταν 250 οικογένειες του Αργυροκάστρου υπέγραψαν παρόμοιο αίτημα προς τις Ιταλικές αρχές. Το Ιταλικό Προξενείο στο Αργυρόκαστρο, ενώ θα λειτουργεί ως υπό προξενείο του Γενικού Προξενείου της Ιταλίας στην Αυλώνα, θεωρήθηκε από τους ομιλητές σημαντικός κρίκος στη σύσφιξη της φιλίας και της συνεργασίας στις ανθρώπινες σχέσεις, στην οικονομία, τον πολιτισμό και αλλού της ευρύτερης περιοχής Αργυροκάστρου και της Ιταλίας.

Θεωρήθηκε επίσης σημαντικός παράγοντας για την προώθηση της διαχρονικής παρουσίας της Ιταλίας στην πόλη του Αργυροκάστρου. Επωφελούμενοι της ευκαιρίας οι τοπικοί παράγοντες αναφέρθηκαν στο πολύπλευρό, όπως το χαρακτήρισαν, έργο της Ιταλίας στην περιοχή, τόσο πριν από το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όσο και κατά την περίοδο της μεταπολίτευσης, μετά το 1990.

Την πραγματική όμως διάσταση της ιταλικής παρουσίας στο Αργυρόκαστρο έδωσε την προηγούμενη βδομάδα ο Αλβανός Υπουργός Πολιτισμού Aldo Bumci.

Παρευρισκόμενος στα εγκαίνια έκθεσης φωτογραφίας με θέμα την αρχαιολογική πόλη της Αδριανούπολης στην καρδιά της ελληνικής μειονοτικής περιοχής της Δρόπολης, ο Bumci είπε ότι «Αυτή η έκθεση είναι τμήμα της κοινής αλβανο-ιταλικής πολιτιστικής κληρονομιάς, είναι η απόδειξη των δεσμών των δύο λαών από την αρχαιότητα».

Η αλήθεια όμως δεν έχει καμιά σχέση με τα όσα λέγονται. Η Αδριανούπολη είναι μια από τις 15 αρχαίες ελληνικές πόλεις στην κοιλάδα του Δρίνου στο νομό Αργυροκάστρου, όπου στην πλειοψηφία κατοικείται από Έλληνες. Για τις συγκεκριμένες πόλεις, ή απουσιάζει εντελώς η αρχαιολογική σκαπάνη, ή πλαστογραφείται και παραποιείται η ελληνική ταυτότητά τους.

Στην Αδριανούπολη λόγου χάρη, το ιταλικό πείσμα για την παρουσίαση της αρχαίας πόλης ως ρωμαϊκή και ως η κεντρομόλος ισχύ του ρωμαϊκού πολιτισμού στην συγκεκριμένη κοιλάδα, διαδέχεται τις αρχαιολογικές θέσεις του αλβανικού κομμουνιστικού καθεστώτος. Έρευνά Ελλήνων καθηγητών στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου, το 2009-2010, απέδειξε με στοιχεία ότι η

ρωμαϊκή παρέμβαση στην Αδριανούπολη, - στην ουσία Δριυνούπολη που είναι και η ονομασία της κοιλάδας, έγινε πάνω σε αρχαία ελληνική πόλη με υλικά αρχαίου ελληνικού πολιτισμού.

Η Ιταλοί, όμως, συγκεκριμένα το Πανεπιστήμιο της Μαντσεράτα και οι Αλβανοί του Πανεπιστημίου Αργυροκάστρου, αναγκάστηκαν να δεχτούν για πρώτη φορά ότι στην Αδριανούπολη προϋπήρχε ελληνικός πολιτισμός, αλλά όχι ανεπτυγμένος. Ταυτόχρονα έσπευσαν να αφαιρέσουν δια της βίας και εξαφανίσουν αρκετά από τα στοιχεία της ελληνικής καταγωγής της πόλης. Δυστυχώς όμως γι' αυτούς, οι προσφατότερες ανασκαφές των ιδίων έφεραν στο φως νέα ελληνικά ευρήματα ελληνιστικής περιόδου. Τα νέα ευρήματα, ναοί και άλλα χτίρια, μιλούν για ένα πολύ ανεπτυγμένο πολιτισμό, τα οποία αποσιωποήθηκαν αμέσως.

Οι Ιταλοί, με στήριγμα την Αδριανούπολη, έχουν «καταρτίσει» αρχαιολογικούς χάρτες του Ρωμαϊκού Πολιτισμού στην περιοχή.

Ταυτόχρονα, ό, τι ελληνικά αρχαιολογικά μνημεία δεν μπορεί να βαπτιστούν ρωμαϊκά, οι Αλβανοί τα βαπτίζουν ιλλυρικά.

Την τύχη αυτή έχει η Αντιγόνη, η γνωστή πόλη του στρατηλάτη Πύρου στην ίδια κοιλάδα, του Δρίνου. Όσο ο Πύρος, τόσο και η πόλη του, αφιερωμένη στη σύζυγό του, την οποία πόλη έκαψε ο Ρωμαίος Αιμίλιος Παύλος το 198 προ Χριστού, παρουσιάζονται στην αλβανική βιβλιογραφία, ως ιλλυρικά.

Εντυπωσιάζει η ελληνική αδιαφορία, τόσο από το Ελληνικό κράτος, όσο και από το ντόπιο ελληνικό στοιχείο. Ειδική περίπτωση η εσκεμμένη αδιαφορία του Γενικού Προξενείου της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο και οι πράξεις φίμωσης κάθε προσπάθειας αντίκρουσης των αλβανο-ιταλικών ισχυρισμών.
ΤΕΛΟΣ

Ο ανθελληνισμός χρησιμοποιείται από τους υψηλούς πολιτικούς εκπροσώπους των Τιράνων για να τον καλύτερο εθνικό αυτοπροσδιορισμό τους στο Κοσσυφοπέδιο

16.12.2011.

Κάθετα κατά της ένωσης της Αλβανίας με το Κοσσυφοπέδιο τάχτηκε σήμερα ο Αλβανός Πρωθυπουργός Σαλί Μπερίσια σε συνάντηση με φοιτητές του Πανεπιστημίου της Πρίστινας στην πόλη Γκυλιάν του Κοσσυφοπεδίου. «Σε ένα νέο προσδιορισμό των συνόρων, είναι βέβαιο ότι οι Αλβανοί θα χάσουν ξανά εδάφη και αυτό είναι ασυχώρητο». Ο κ. Μπερίσια δεν ανέφερε συγκεκριμένα τι εννοούσε, αλλά είπε ότι «Εμείς είμαστε ένα έθνος του οποίου τα 130 τελευταία χρόνια απέσπασαν πολύ μεγάλα τμήματα και αυτά δεν ανήκουν πλέον στους Αλβανούς. Η γη ανήκει στους επί ζωής και οι σημερινοί άνθρωποι στα εδάφη αυτά δεν είναι πλέον αλβανοί. Ανήκουν σε άλλα έθνη», εννοώντας, αν έχουμε υπόψη τους αλβανικούς ισχυρισμούς την Νότια και Βόρειο Ήπειρο.

Για το σκοπό αυτό είπε ο Μπερίσια «Εμείς δεν πρέπει να επιχειρήσουμε κάτι που θα αποσπούσε αλβανικά εδάφη. Η διαφύλαξη των εδαφών μας αποτελεί την μεγαλύτερη ζωτική εθνική υπόθεση».

Διέξοδο για τον Μπερίσια είναι «...να βαδίσουμε στην πορεία Ευρωπαϊκής ένταξης. Πρέπει να καταβάλουμε κάθε προσπάθεια για να ενοποιήσουμε τα πάντα, αλλά δεν μπορούμε να ενώσουμε τις κυβερνήσεις» «Είμαστε, -είπε,- ένα έθνος με δύο κυβερνήσεις»

Ο Μπερίσια αναφέρθηκε και στην Οδό του Έθνους, που στόχο έχει την ένωση της Πρίστινας με το Λιμάνι του Δυρραχίου. «Θέλω να υπογραμμίσω είπε ο Μπερίσια, - ότι κατά της Οδού του Έθνους τάχτηκαν με τον πιο άγριο τρόπο αντιαλβανικά λόμπι εντός και εκτός της Αλβανίας» Οι λόγοι κατά τον Μπερίσια θα πρέπει να αναζητηθούν στο γεγονός ότι η Οδός του Έθνους ενώνει τους αλβανούς από τις δύο πλευρές των συνόρων.

Ο δεύτερος λόγος, πάντα κατά τον Μπερίσια, αφορά την γεωπολιτική, όπου εμμέσως εντοπίζει ελληνικό δάχτυλο. Συγκεκριμένα αναφέρθηκε στον ανταγωνισμό ανάμεσα στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης και του Δυρραχίου. Η έξοδος των Αλβανών του Κοσσυφοπεδίου στο λιμάνι του Δυρραχίου θα ενισχύσει το συγκεκριμένο λιμάνι και θα υποβαθμίσει εκείνο της Θεσσαλονίκης, ήταν η λογική του αλβανού πρωθυπουργού.

Πριν δύο βδομάδες περιόδευσε στο Κοσσυφοπέδιο ο αρχηγός του Σοσιαλιστικού Κόμματος στην αντιπολίτευση στην Αλβανία, Έντι Ράμα. Και στο Ράμα χρειάστηκε να υπογραμμίσει τον ανθελληνισμό του για να δείξει τα υψηλά εθνικά του φρονήματα στην κοινή γνώμη του Κοσσυφοπεδίου. «Δεν είμαστε φιλελληνικό κόμμα», υπογράμμισε ο Ράμα στην Πρίστινα Για να ενισχύσει την θέση του αυτή αναφέρθηκε στην πρωτοβουλία του Σοσιαλιστικού Κόμματος, να παραπέμψει στο Συνταγματικό δικαστήριο της χώρας την διμερή συμφωνία μεταξύ Ελλάδας και Αλβανίας για τα χωρικά ύδατα μεταξύ των δύο χωρών στο Ιόνιο. Κατά τον Ράμα η συμφωνία αυτή παραχωρούσε αδικώς στην Ελλάδα 300 τετραγωνικά χιλιόμετρα αλβανικής θάλασσας. ΤΕΛΟΣ

Η Εθνική Ελληνική Μειονότητα υπάρχει μόνο ιδεολογικά

02.02.2012

Κάπου λίγο πριν το τέλος της ζωής του, ο αείμνηστος Σεβαστιανός, απογοητευμένος από την ανικανότητα των «ηγετών» της εθνικής ελληνικής μειονότητας να κάνουν πράξη την εκπλήρωση του ρόλου τους, καθώς και από την φυλλορροή των Ελλήνων προς Ελλάδα, είπε οργισμένος. «Και σάμπως ένας βορειοηπειρώτης να μείνει στη Βόρεια Ήπειρο εμείς θα φωνάζουμε για το Βορειοηπειρωτικό»

Βέβαια η συνείδησή του δεν ήθελε να αποδεχτεί μια τέτοια πραγματικότητα. Όμως η προαίσθηση ότι μια σύντομη ημέρα το βορειοηπειρωτικό θα μεταλλάσσονταν σε μια ιδέα και ότι πραχτικά δεν θα υπήρχε, ήταν ισχυρότερη από την πίστη της συνείδησης.

Σήμερα ζούμε ολημερίς την ουσιαστική ανυπαρξία της εθνικής ελληνικής μειονότητας. Και αντί να αντιδράσουμε στο αντίκρισμα «των βαρβάρων», ή τους περιμένουμε με πλήρη αδράνεια να «νομοθετήσουν» για λογαριασμό μας, ή φιλονικούμε μεταξύ μας «αν πρέπει να βάλουμε προζύμι στην νεκρώσιμη καρβέλα».... τέλος ως μια λύση ευθανασίας.

Η εθνική ελληνική μειονότητα στην Αλβανία δεν έχει ένα νομικό καθεστώς διεθνώς αναγνωρισμένο ούτε σε διμερή επίπεδο.

- Η μόνη αναγνώριση είναι η μονομερή δήλωση του εκπροσώπου της κυβερνήσεως του νεοσύστατου αλβανικού κράτους Θεοφάνη Στυλιανού Νόλη στην Κοινωνία των Εθνών το 1920. Η αλβανική πλευρά αναγνωρίζει κατά τη δήλωση αυτή την ύπαρξη «μιας μικρής ελληνόφωνης ορθόδοξης μειονότητας» όπως την αποκαλεί ο Νόλη. Η Ελλάδα δεν υιοθέτησε την αλβανική δήλωση στην κοινωνία των Εθνών, αφήνοντας σε ισχύ ότι έχει προηγηθεί. Το αποκορύφωμα αποτελεί το πρωτόκολλο της Κέρκυρας, τον Μάιο του 1914, το οποίο όμως δυστυχώς η ελληνική πλευρά και οι διεθνείς οργανισμοί δεν τον επικαλούνται ενώ η Αλβανία το θεωρεί νουλ, ανύπαρκτο και συχνά το έχει σημείο αναφοράς για τις εθνικιστικές της εξάρσεις σε βάρος της ίδιας της ε..ε μειονότητας.

Υπάρχουν ωστόσο μια σειρά άλλα ντοκουμέντα και πράξεις, τα οποία ή δεν είναι κατοχυρωμένα διεθνώς ή διμερώς, ή είναι μονομερή, ή δεν αποτελούν ύψιστης σημασίας αναγνώρισης, ή είναι σχετικά.

Σας παρουσιάζουμε όλα τα σχετικά έγγραφα και πράξεις

- Το Πρωτόκολλο της Φλωρεντίας, καθορίζει τα νότια όρια του νέου αλβανικού κράτους βάση πορίσματος διεθνούς επιτροπής των Μεγάλων Δυνάμεων, 17.12.1913.

- Απόφαση κυβέρνησης Στεφ. Σκουλούδη να κάμει δεκτούς στην Βουλή των Ελλήνων τους 9 εκλεγμένους τοπικώς βουλευτές εκ΄ Βορείου Ηπείρου. Νοέμβρης 1916 (Με την αντίδραση της Ρώμης οι Μεγάλες Δυνάμεις υποχρεώνουν την Ελλάδα να διακόψει την συμμετοχή Βορειοηπειρωτών στο αθηναϊκό Κινοβούλιο).

- Αίτημα του Ελ. Βενιζέλου στις Βερσαλλίες των Παρισίων για την προσάρτηση της Β. Ηπείρου στην Ελλάδα βάση του επιχειρήματος της ελληνικής συνειδήσεως Ιούλης 1919.

- Η μυστική Συμφωνία Βενιζέλου -Τιτόνι, Ιούλης 1919.

- Συμφωνία της Καπεστίτσας, 1920. (Χαμηλόβαθμου επιπέδου, μιλάει για εν' μέρη μειονοτικά και όχι εθνικά δικαιώματα. Δεν αναγνωρίστηκε ποτέ από το Αλβανικό κράτος)

- Η επαναφορά του πρωτοκόλλου Φλωρεντίας στη Συμμαχική Συνδιάσκεψη Παρισίων 1921.

- Νεότερο πρωτόκολλο Φλωρεντίας καθορίζει τα νότια και ανατολικά αλβανικά σύνορα βάση του πρωτοκόλλου του 1913, Ιαν. 1925.

- **Μεταπολεμικά** το Αλβανικό Σύνταγμα του 1946, (άρθρο 39) αναφέρει ότι οι εθνικές μειονότητες απολαμβάνουν όλα τα δικαιώματα σχετικά με την προστασία της πολιτισμικής τους ανάπτυξης και της ελεύθερης χρήσης της γλώσσας τους. Στο άρθρο 42 του Συντάγματος του 1976 αναφέρεται: «Στις εθνικές μειονότητες εξασφαλίζεται η διαφύλαξη και η ανάπτυξη του λαϊκού πολιτισμού και των παραδόσεων, η χρήση της μητρικής γλώσσας και η εκμάθησή της στα σχολεία, η ισότιμη ανάπτυξη σε όλα τα παιδεία της κοινωνικής ζωής».

- Τον Μάρτιο του 1996 υπογράφεται στα Τίρανα το Σύμφωνο Φιλίας, Συνεργασίας, Καλής γειτονίας και Ασφάλειας μεταξύ Ελλάδας και Αλβανίας. Στο περιεχόμενό της η Εθνική Ελληνική μειονότητα περιλαμβάνει περιθωριακή θέση. Αναφέρει συγκεκριμένα ότι « Η Ελληνική Εθνική Μειονότητα στην Αλβανία συνέβαλε και εξακολουθεί να συμβάλλει σημαντικά στη ζωή της κοινωνίας της Αλβανίας και αποτελεί παράγοντα για την ανάπτυξη της φιλίας μεταξύ των δύο χωρών».

Η συμφωνία αυτή αποτελεί και το μόνο κοινό επίσημο ντοκουμέντο όπου οι δύο χώρες αναγνωρίζουν την ύπαρξη της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία.

- Το σύνταγμα του 1998, στο άρθρο 20 αναφέρει: «Τα άτομα που ανήκουν Στις εθνικές μειονότητες ασκούν σε πλήρη ισοτιμία ενώπιον του νόμου τα δικαιώματα και ελευθερίες τους. 2. Έχουν δικαίωμα να εκδηλώνουν ελεύθερα ανεμπόδιστα και χωρίς απαγορεύσεις την εθνική, πολιτιστική, θρησκευτική και γλωσσική τους καταγωγή. Δικαιούνται να διαφυλάσσουν και αναπτύσσουν αυτά, να διδάσκουν και διδάσκονται στην μητρική τους γλώσσα, καθώς και να ενώνονται σε οργανώσεις και συλλόγους για την υπεράσπιση των συμφερόντων και ταυτότητάς τους».

Δεν αναφέρουν ονομαστικά για ποιες εθνικές μειονότητες πρόκειται. Σήμερα, περισσότερο σε ακαδημαϊκό επίπεδο, παρά επίσημο, αναγνωρίζονται ως εθνικές μειονότητες η ελληνική, η σλαβομακεδονική και η σερβομαυροβουνιώτικη.

Η έμπρακτη αναγνώριση της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία

- Έμπρακτη αναγνώριση της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας στην Αλβανία αποτελεί η απόφαση του Διαρκούς Δικαστηρίου Διεθνούς Δικαιοσύνης της Χάγης, 1935, που κατοχύρωσε το δικαίωμα στην Ελληνική Μειονότητα να διατηρεί και ιδρύει εκπαιδευτικά και αγαθοεργά ιδρύματα και να χρησιμοποιεί ελεύθερα τη γλώσσα και τη θρησκεία της.

- Δεύτερο σημαντικό πρακτικό βήμα αποτελεί η Συνδιάσκεψη της Ειρήνης των Παρισίων Ιούλιο-Νοέμβριο 1946 των 21 νικητών κρατών στον ΄Β Παγκόσμιο Πόλεμο. Στις 30 Αυγούστου εγγράφεται στην ημερήσια διάταξη το αίτημα της Ελλάδας για το Βορειοηπειρωτικό. Δεν συζητείται και αναβάλλεται για τη συνεδρία της 28-ης Σεπτεμβρίου για να επανέλθει το Νοέμβριο, όπου

αποφασίζεται για οριστική απόφαση όταν λυθεί το Γερμανικό ζήτημα (λύθηκε το 1988-9)

Στην έμπρακτη αναγνώριση της ύπαρξης της εθνικής ελληνικής μειονότητας υπάρχουν σωρεία από δηλώσεις, αποφάσεις, της Αλβανικής και Ελληνικής πλευράς, ανακοινώσεις, εκθέσεις ψηφίσματα των διεθνών οργανισμών,

Όπως υπάρχει και η πραγματικότητα της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία, δυστυχώς στα μεγέθη και όρια που αποφασίζει η Αλβανική πλευρά.

Η έμπρακτη αναγνώριση με σημείο αναφοράς την πραγματική παρουσία της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία, αποτελούσε στις συνθήκες μεταπολίτευσης της Αλβανίας την χρυσή ευκαιρία ώστε η εθνική ελληνική μειονότητα, χωρίς να αγνοήσει και παραμελήσει τα ιστορικά της κεκτημένα, να διεκδικούσε τα εθνικά δικαιώματά της βάση των κατοχυρωμένων διεθνών ντοκουμέντων και σε συνάρτηση με τις άλλες εξελίξεις στην περιοχή.

Δεν το πέτυχε διότι:

Η Ελλάδα έδειξε ότι δεν είχε μια σταθερή, συγκεκριμένη και σε εξέλιξη θέση, στάση, πολιτική και διεκδικήσεις σε σχέση με την εθνική ελληνική μειονότητα.

Μέχρι το 1990 περιπλανιότανε στο δίλημμα αν θα πρέπει να διατηρεί το σλόγκαν της «μικρής αδερφή», ή να το καταργήσει. (λαογραφική περίπτωση)

Κάπου το 1985-6, όταν ο Κάρολος Παπούλιας άνοιξε την σκουριασμένη πόρτα της Κακαβιάς, χρησιμοποίησε για την εθνική ελληνική μειονότητα το όρο της «γέφυρας φιλίας» μεταξύ των δύο χωρών. Στο κενό μιας ανύπαρκτης πολιτικής της Αθήνας για την εθνική ελληνική μειονότητα, ο όρος αυτός δημιούργησε ένα νέο λαογραφικό στερεότυπο, σε δεξιά και αριστερά Υπουργεία Εξωτερικών της Αθήνας. Στο φραστικό αυτό στερεότυπο βρήκε το κατάλληλο έδαφος, η πραχτική ώστε ο δρόμος της Αθήνας προς την εθνική ελληνική μειονότητα να περνάει από τα Τίρανα και όχι το αντίθετο, δλδ ο δρόμος της Αθήνας προς τα Τίρανα να περνάει από την ικανοποίηση των δικαιωμάτων της εθνικής ελληνικής μειονότητας.

Έτσι, βαρόμετρο για τα δικαιώματα της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία για την Ελλάδα ήταν η προώθηση των οικονομικών και λοιπών συμφερόντων της Ελλάδας στην Αλβανία.

Το στερεότυπο «της γέφυρας» καλλιέργησε ένα κατεστημένο το οποίο συμπεριέλαβε την ηγεσία της εθνικής ελληνικής μειονότητας.

Η συγκεκριμένη ηγεσία της μειονότητας, η οποία έχει πλέον συγκεκριμένα πρόσωπα, δεν μπόρεσε ποτέ να αρθρώσει λόγο και άποψη στην Αθήνα. Από την μία γνώριζε ότι η πολιτική της καριέρα εξαρτάται από το σύμπλεγμα των ελληνικών συμφερόντων στην Αλβανία. Από την άλλη κάθε φορά που επικοινωνεί με την Αθήνα έχει στο πίσω μέρος της κεφαλής της την σκιά των Τιράνων και των έλεγχου αυτών.

Κερδισμένα βγήκαν τα Τίρανα που κατόρθωσαν σήμερα να έχουν ντε γιούρε και ντε φάκτο μια ανύπαρκτη εθνική ελληνική μειονότητα στα όρια του αλβανικού κράτους και, δυστυχώς, υπό πλήρη έλεγχο τους παράγοντες που εκπροσωπούν έστω και ιδεολογικά αυτή.

Το 2011 ήταν μοιραίο για τις τύχες της εθνικής ελληνικής μειονότητας. Το Αλβανικό κράτος κατάφερε να απαγκιστρώσει από τα επίσημα έγγραφα του την εθνική ελληνική μειονότητα. Ξεκίνησε με την κυβερνητική απόφαση για να μη αναγράφεται στα πιστοποιητικά η εθνικότητα, το Γενάρη 2011, η οποία

εφαρμόστηκε το Μάη. Η εκστρατεία των εθνικιστικών κύκλων και η απόφαση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ για την μη συμμετοχή στην απογραφή του πληθυσμού, παρά τους ευνοϊκούς όρους, οδήγησε στην επισημοποίηση της δημογραφικής ανυπαρξίας της εθνικής ελληνικής μειονότητας. Το κερασάκι στην τούρτα ήρθε με την απόφαση του Συνταγματικού Δικαστηρίου, που καταργεί την εθνικότητα από τα ληξιαρχικά στοιχεία των ατόμων. Συνεπώς σήμερα, ένας Έλληνας βορειοηπειρώτης για να κάνει την πολιτογράφηση στην Ελλάδα θα πρέπει να έχει μια παλιά, εκτός χρήσης, αστυνομική ταυτότητα της εποχής Χότζα.

Δημογραφικά είναι γεγονός ότι το ελληνικό στοιχείο έχει απορροφηθεί στην Ελλάδα και εδώ μένουν κάποιοι παρήλικες, οι οποίοι, με τους γραφειοκρατικούς νόμους της Ελλάδας θα πρέπει να εγκαταλείψουν τις εστίες τους. Αλλά και αν μείνουν σε λίγα χρόνια θα φύγουν φυσιολογικά.

Οι περιοχές, ακόμα και με αμιγή ελληνικό πληθυσμό έχουν αλλοιωθεί. Τα σημαντικά αστικά κέντρα των περιοχών αυτών κατοικούνται επί το πλείστον από αλλοεθνείς.

Ο κοινοτικός ιστός της εθνικής μας κοινότητας δεν λειτουργεί πλέον ως τέτοιος. Βασικό της χαρακτηριστικό είναι η ανίερη πολυδιάσπαση. Λειτουργούμε ως μεμονωμένες μονάδες, ενώ ελληνικοί θεσμοί και άτομα αναζητούν στηρίγματα στους Αλβανούς για να καταδιώξουν τους Έλληνες ιδεολογικούς αντιπάλους τους.

Πολιτικά Διακρίνεται για ένα επίσης πολύμορφο σχήμα, χωρίς στόχους και οράματα, το οποίο περισσότερο κινείται προς εφήμερες εξυπηρετήσεις ξένων και αντεκδικήσεις στο εσωτερικό μας. Άτομα στην πολιτική μπορεί να πιστεύουν και να ασκούν εθνική πολιτική, θεσμοί όμως όχι.

Εκπαιδευτικά, οι Έλληνες μαθητές στα δημόσια σχολεία στην μητρική γλώσσα έχουν αποδεκατιστεί. Η πλειοψηφία των σχολείων έχουν κλείσει. Συνεπώς το αλβανικό κράτος σε λίγα χρόνια δεν θα έχει καμιά εκπαιδευτική υποχρέωση προς την εθνική ελληνική μειονότητα. Συμβάλλει αποφασιστικά σ' αυτό η σιωπηρή, αλλά ισχυρή κίνηση για άνοιγμα ιδιωτικών δίγλωσσων σχολείων, στο πρόγραμμα των οποίων συμπεριλαμβάνεται και η ελληνική. Ο φόβος του εθνικού λάθους δεν επέτρεψε ποτέ τους συγκεκριμένους υπευθύνους να εξηγήσουν τους λόγους των ενεργειών τους, που ασφαλώς δεν εστιάζεται στην προσωπική φιλοδοξία και προσωπικά οικονομικά οφέλη.

Πολιτιστικά, έχουμε πέσει από καιρό. Όχι μόνο που δεν αναπτύξαμε μια στρατηγική, αλλά απεναντίας, οι αρμόδιοι φορείς ξαπόλησαν άγρια εκστρατεία κατά κάθε προσπάθειας για τον εντοπισμό και προβολή του πολιτισμού μας. Ταυτόχρονα έδειξαν αξιοζήλευτη οικειότητα σε εκείνους τους ξένους παράγοντες που παραχάραξαν και σφετερίζονται τον πολιτισμό μας αναδεικνύοντάς τον ως δικό τους.

Οικονομικά, έχουμε παραδοθεί. Δεκάδες χιλιάδες στρέμματα λιβαδιών και βοσκοτόπων των περιοχών μας έχουν περάσει σε χέρια δήθεν πρώην ιδιοκλήτων Αλβανών.

Πάνω από το 50 τοις εκατό του κάμπου του Βούρκου έχει ενοικιαστεί από Έλληνες που βρίσκονται στην Ελλάδα σε Αλβανούς, με τον κίνδυνο να μη επιστραφούν ξανά ποτέ. Δεκάδες περιπτώσεις μαρτυρούν ότι αυτό θα είναι το άμεσο μελλοντικό φαινόμενο. Στη Δρόπολη και το Βούρκο Έλληνες πουλούν σε αλλοεθνείς οικόπεδα και αγροτικές εκτάσεις. Με βεβαιότητα μπορούμε να πούμε ότι η κρίση στην Ελλάδα θα αναγκάσει πολλούς Έλληνες να διευρύνουν το φαινόμενο αυτό με σκοπό να συγκεντρώσουν κάποια λεφτά για την αντιμετώπιση των οικονομικών προβλημάτων στην Ελλάδα.

Οι Έλληνες βιοτέχνες και έμποροι, από τη στιγμή που βλέπουν ότι η αγορά είναι η Αλβανία, προσαρμόζονται στα γούστα των Αλβανών που σε θέλουν με μειωμένοι την εθνική συνείδηση. Συχνά αυτοί Επίσης ο καθένας από τους Έλληνες ζητάει τον Αλβανό προσάτη του σε κάθε κύτταρο του αλβανικού κράτους και κοινωνίας.

Που υπάρχει λοιπόν η εθνική ελληνική μειονότητα. Ντε γιούρε και ντε φάκτο, εκεί που έπρεπε να ήταν δεν υπάρχει. Δεν υπάρχει, δυστυχώς ούτε στην Ελλάδα

Του Παναγιώτη Μπάρκα

Το ΙΚΑ καλεί το 100 γιατί ένας Έλληνας δεν δέχεται να γίνει αλλοδαπός...!!!

27.01.2012

Η αδυναμία του διευθυντή του ΙΚΑ Ιωαννίνων, κυρίου Γρηγορίου να επιχειρηματολογήσει την απαράδεκτη στάση της υπάλληλους του έναντί μου, τον οδήγησε στη λύση να καλέσει το 100 για να απαλλαγεί απ' έναν ανεπιθύμητο (!!) στα γραφεία του.

Επί τρεις μέρες κατά σειρά, η υπάλληλος του ΙΚΑ, Κατερίνα Τσενεμπή προσάπτοντάς μου την ετικέτα του «αλλοδαπού» έβρισκε διάφορες αφορμές για να αποφύγει διόρθωση λάθους, που είχε κάνει το ίδιο το υποκατάστημα στο βιβλιάριο υγείας της συζύγου μου σε σχέση με το όνομά της. Μη εισακούγοντας η κυρία Τσενεμπή στη λογική εντολή του προϊστάμενού της, με ανάγκασε να υποβάλλω τα παράπονά μου στο Διευθυντή, κύριο Γρηγορίου, Παρουσιάστηκα με όλες τις ιδιότητές μου και του εξήγησα τι είχε συμβεί. Δεν είχε κανένα νομικό ή λογικό επιχείρημα να επικαλεστεί για να δικαιολογήσει την συμπεριφορά της υπάλληλους του. Το «επιχείρημα» ότι είμαι «αλλοδαπός», έδινε κάθε «δικαίωμα» και στον κύριο διευθυντή να υπερασπίζεται την αυθαιρεσία της συγκεκριμένης υπάλληλου λέγοντας μου ότι θα κάνεις αυτό που λέει εκείνη. Η επιμονή μου να μου εξηγήσει νομικά τη συγκεκριμένη στάση, τον οδήγησε στο 100.

Το περιστατικό έλαβε χώρα από τις 24 μέχρι τις 26 Γενάρη τρέχοντος. Στις 24 η σύζυγός μου στρώθηκε στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Ιωαννίνων για προγραμματισμένη χειρουργική επέμβαση. Η υπάλληλος στην κίνηση ασθενών στο νοσοκομείο διαπίστωσε ότι στο βιβλιάριο ασφάλειας του ΙΚΑ, θεωρημένο ταχτικότερα από το υποκατάστημα του ΙΚΑ Ιωαννίνων μέχρι τα τέλη Μαρτίου 2012, υπήρχε ένα λάθος. Το ίδιο υποκατάστημα είχε αναγράψει το όνομα της μητρός της αντί του ονόματός της. Επειδή το βιβλιάριο υγείας της συζύγου μου δεν αξιοποιήθηκε ποτέ, το λάθος δεν είχε γίνει αντιληπτό. Η υπάλληλος στο νοσοκομείο, δείχνοντας την μέγιστη δυνατή κατανόηση, έκανε την εισαγωγή και μας υπέδειξε ότι πρέπει το συντομότερο να γίνει η διόρθωση.

Την ίδια ώρα παρουσιάστηκα στο ΙΚΑ. Στη σειρά μου η υπάλληλος Τσενεμπή, μου είπε ότι πρόκειται για ειδική περίπτωση και πρέπει να αποφανθεί ο προϊστάμενος. Ο προϊστάμενος Χρ. Παπαφίλιππας, μου ζήτησε λογικά το πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης και γάμου.

Την επόμενη, μόλις η σύζυγός μου εισήχθη στο χειρουργείο, παρουσίασα στον κ. Παπαφίλιππα, τα πιστοποιητικά. Στην εντολή του προς μια άλλη υπάλληλο για την διόρθωση του τυπικού λάθους, παρενέβη η κυρία Τσενεμπή. Μη εγκαταλείποντας τα ήθη της να μασάει συνεχώς διάφορα βουτήγματα και να μιλάει, μου ζήτησε επιπλέον τα εκκαθαριστικά της εφορίας των τελευταίων χρόνων και όλα τα στοιχεία που απαιτούνται για νέα θεώρηση βιβλιαρίου. Ζήτησα το λόγο διότι το βιβλιάριο ήταν θεωρημένο βάση του εκκαθαριστικού της εφορίας και ο φάκελος για τη θεώρησή του για την τρέχουσα χρονιά υπήρχε στο συγκεκριμένο υποκατάστημα από τον προηγούμενο Μάρτη. Η απάντησή της κα. Τσελεμπή ήταν «τελειώσαμε» Στην απαίτησή μου για να μάθω του λόγους, γιατί πρέπει να φέρω τα εκκαθαριστικά της εφορίας αναδρομικά, μου απάντησε. «Γιατίγιατί είσαι αλλοδαπός»

Όταν είδα ότι ήταν δύσκολο να σπάσει ο τοίχος, υπάλληλου και διευθυντή, ο οποίος τοίχος είχε δέσει στο επιχείρημα του «αλλοδαπού» και

επειδή η σύζυγός μου θα έβγαινε από το χειρουργείο, αναγκάστηκα να φύγω για να εκπληρώσω κι αυτή την «επιθυμία» του ΙΚΑ.

Την επόμενη η σειρά μου με οδήγησε σε άλλον υπάλληλο του ΙΚΑ. Μόλις με είδε όμως η κα Τσεβεμπή, ήρθε πάνω από το κεφάλι του και έψαχνε να βρει και άλλο ψεγάδι στα χαρτιά που είχε ζητήσει. Στο πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης βρήκε ξανά το όνομα της μητέρας της συζύγου μου. Φυσιολογικό εφόσον γεννήθηκε από μια μάνα και ένα πατέρα. Η κυρία Τσενεμπή χωρίς λόγο επέμενε ότι εφόσον υπάρχει στο πιστοποιητικό το όνομα της πεθεράς μου, άρα η εκείνη ήταν και η σύζυγός μου ... και δεν την έπειθε ούτε το πιστοποιητικό γάμου.

Υποχώρησε ευτυχώς γρήγορα....

Ασφαλώς, δεν θα διαμαρτυρηθώ για το γεγονός ότι το ΙΚΑ που έκανε το λάθος θα πρέπει με ευγένεια και καλή συμπεριφορά να φροντίσει τη διόρθωση.

Εκείνο που με βγάζει από τα ρούχα είναι η ετικέτα που σου βάζει στα Γιάννενα ένας υπάλληλος ότι είσαι «αλλοδαπός». Και απ' εκεί και πέρα όχι απλώς σου έχει αρνηθεί τόσο αυθαίρετα η εθνικότητά σου για την οποία έχεις υποστεί τόσες στερήσεις να την κρατήσεις αλώβητη, αλλά εξοργίζεσαι επειδή αυτός είναι ένας τρόπος να σε εντάξουν σε έναν νέο Γολγοθά ταλαιπωριών και ταπείνωσης. Και αυτό τους δίνει την εξαιρετική ικανοποίηση.

Έχουν ξεπεράσει και τον δικτάτορα Χότζα. Εκείνος αναγνώριζε έστω και εν' μέρη, έστω και τυπικά, την ελληνική εθνικότητα. Αλλά σου αφαιρούσε πραχτικά τα δικαιώματα. Οι συγκεκριμένοι υπάλληλοι του ελληνικού δημοσίου, σου αφαιρούν αυθαίρετα την εθνικότητα για να σου αφαιρέσουν μετά τα δικαιώματα. Και όταν δεν τα καταφέρνουν, καλούν το 100... να τους σώσει.

Παναγιώτης Μπάκρας
Πρώην Βουλευτής της ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Δημοσιογράφος
Καθηγητής Πανεπιστημίου

«Οι Ρουμανοβλάχοι» του Μουστάκα πλευρίζουν το χωριό των Ελληνόβλαχων στο Αργυρόκαστρο.

07.08.2012

Η είδηση.

Ο Βαλεντίνο Μουστάκα, πρόεδρος του Κόμματος Συμμαχία για Ευρωπαϊκή Ισοτιμία και Δικαιοσύνη των Βλάχων που ιδρύθηκε 02.02.2012, καθώς και άλλα ηγετικά στελέχη του Κόμματος, ήταν την προηγούμενη Πέμπτη και Παρασκευή στο χωριό των Βλάχων Αντώνη Πότση στο Αργυρόκαστρο. Πριν 15 μέρες ίδρυσαν εδώ το παράρτημα του κόμματος με πρόεδρο τον Ζήσω Γκότση. Στους Αγίους Σαράντα η ίδρυση του παραρτήματος του ίδιου Κόμματος έχει προηγηθεί με πρόεδρο τον Βασίλη Μπακάλη. Οι διοργανωτές δεν έκρυψαν ότι πίσω από την κίνηση αυτή είναι η Ρουμανία.

Στο Αντώνη Πότση ήταν σε εορταστική εκδήλωση για την ίδρυση εκπομπής στα Βλάχικα στον τοπικό κρατικό τηλεοπτικό σταθμό Αργυροκάστρου. Παρευρέθηκαν περίπου 60-70 άτομα κυρίως από το χωριό Αντώνη Πότση. Στη συντριπτική πλειοψηφία ο καθένας απ' αυτούς έχει προμηθευτεί την ελληνική ταυτότητα.

Στην τοπική κρατική τηλεόραση και ραδιόφωνο έχει καθιερωθεί επίσημα ο χρόνος και η μέρα μετάδοσης της εκπομπής. Θα είναι όπως και η ελληνική μισή ώρα τη βδομάδα. Θα είναι στη βλάχικη και θα αφορά τη ζωή, της παραδόσεις, την πολιτιστική κληρονομιά της κοινότητας των Βλάχων στην ευρύτερη περιοχή. Το τιμ της εκπομπής βρίσκεται ήδη στη Ρουμανία για να εξειδικευτεί τόσο τεχνικά όσο και γλωσσικά.

Οι ομιλητές στην εκδήλωση, όπως και σε παλιότερες δημόσιες εμφανίσεις, επεσήμαναν ότι διεκδικούν την καθιέρωση από πολιτιστική σε εθνική μειονότητα, υπό την κηδεμονία της Ρουμανίας.

Στο πλαίσιο του βασικού αυτού στόχου του νέου κόμματος, η διατήρηση της γλώσσας και του πολιτισμού των Βλάχων, οι ομιλητές στη συνάντηση του Αντώνη Πότση επισήμαναν τη σημασία ίδρυσης ταχτικού σχολείου βλάχικης γλώσσας στο ίδιο χωριό. Επίσης ανέφεραν ότι και η λειτουργία σε εκκλησίες των Βλάχων θα γίνονται στη Βλάχικη γλώσσα και ούτε στην Αλβανική, ούτε στην Ελληνική.

Όντως η λειτουργία στην εκδήλωση του Αντώνη Πότση έγινε σε βλάχικη γλώσσα.

Πότε στο προσκήνιο και πότε στο παρασκήνιο στελέχη του κόμματος του Μουστάκα, (ο οποίος κάποτε λεγόταν Μουζάκας) αναφέρουν ότι το μοντέλο της δράσης τους στηρίζεται στην ανανέωση της παλιάς συμμαχίας, (τέλη ΧΙΧ- αρχές ΧΧ αιώνα) ανάμεσα σε Ιταλία, Αυστροουγγαρία, Ρουμανία και προτεσταντών για ένωση του Βλάχικου στοιχείου με το Αλβανικό κατά της Ελλάδας.

Σχόλια .

➤ Εδώ πηγάζει η ανοχή της Αλβανικής κοινής γνώμης και όχι μόνο, προς κάθε προσπάθεια προσέγγισης των Βλάχων με την Ρουμανία και η στήριξη της ιδέας ότι οι Βλάχοι προσέφεραν αξιόλογες υπηρεσίες στην εγκαθίδρυση και πρόοδο του αλβανικού κράτους, αναφέροντας μια σειρά από μεγάλες προσωπικότητες.

➤ Αν αφαιρέσουμε κάποιες περιπτώσεις, η αντίδραση στελεχών και μελών της Ελληνόβλαχης κοινότητας, (για την παρουσία του Κόμματος Συμμαχία για Ευρωπαϊκή Ισοτιμία και Δικαιοσύνη των Βλάχων του Ρουμάνικου τόξου και τα προαναφερόμενα αιτήματά του) ήταν ασήμαντη.

➤ «Επιφανή» στελέχη της ίδιας κοινότητας, που έχουν στην τσέπη ελληνική

ταυτότητα, ή έχουν επωφεληθεί πολλά από την Ελλάδα, αν δεν στηρίζουν ανοιχτά την κίνηση αυτή, κάνουν την πάπια.

➤ Η εξέλιξη είναι άμεση συνέπεια:

▪ Της πολιτικής αυθορμητισμού και σε προσωπικό επίπεδο που χάραξε

η Ελλάδα σε σχέση με τους Ελληνόβλαχους.

▪ Σε μεγαλύτερο βαθμό είναι συνέπεια της πολιτικής, της στάσης και

θέσης της ΟΜΟΝΟΙΑΣ προς τους Ελληνόβλαχους. Δεν τους θεώρησε ποτέ ισότιμους Έλληνες. Αν δεν τους είχε απέναντι, τους αντιμετώπιζε και αντιμετώπιζει ως Έλληνες δεύτερης μοίρας και υπό την δική τους εξάρτηση.

▪ Η ίδια η ΟΜΟΝΟΙΑ και το ΚΕΑΔ, ενώ δεν έκανε συγκεκριμένες πράξεις για την ένταξη των Ελληνόβλαχων σε μια ενιαία εθνική ελληνική κοινότητα, συνέβαλαν συνεχώς στις προσπάθειες άλλων παραγόντων που απαιτούσαν την διαφοροποίησή τους ως ξεχωριστή πολιτιστική κοινότητα.

Ουκ ολίγες φορές σε διοργανώσεις διεθνών οργανισμών για συζήτηση και διεκδίκηση δικαιωμάτων, οι εκπρόσωποι της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ήταν στο ίδιο τραπέζι με εκπροσώπους αυτόνομων συλλόγων Ελληνόβλαχων. Ποτέ δεν παρουσίαζαν κοινά αιτήματα, αλλά και όταν δεν λειτουργούσαν σε αντιπαράθεση, ήταν αδιάφοροι στα αντίστοιχα αιτήματα.

▪ Πέρυσι, στα πρόθυρα της έναρξης της περιβόητης διαδικασίας απογραφής, ο Ντούλες για να δείξει ότι πρόκειται για πολλές οργανώσεις μειονοτήτων που αντιδρούν στην απογραφή πληθυσμού και για να δικαιολογήσει την αποχή, παρουσίασε ξεχωριστά από την ΟΜΟΝΟΙΑ και το ΚΕΑΔ την οργάνωση των Ελλήνόβλαχων, που πρόσκειται στο ΚΕΑΔ. Επίσης ποτέ δεν καταπιάστηκε από το τρωτό σημείο που είχε το ερωτηματολόγιο της απογραφής που επέτρεπε την ανάδειξη ως εθνικές μειονότητες, πολιτιστικών ομάδων μη αναγνωρισμένων ως εθνικών, όπως και η περίπτωση των Βλάχων ΤΕΛΟΣ

Η πύλη της Κακαβιάς... ως απειλή για την ταυτότητα Ελληνισμού

11.09.2012

Η διαχρονική διάσταση της κρίσης

Εισαγωγή:

Μια έρευνα για την αναζήτηση των αιτιών διαφοροποίησης μέρους των Ηπειρωτών από την ελληνική τους ρίζα μέχρι την διχοτόμηση και αντιπαράθεση με την καταγωγή τους με απασχολεί χρόνια στη σειρά. Ωστόσο, όσο προσπαθώ να απαλλάξω τον ελληνικό παράγοντα από την ευθύνη ή πιο σωστά από την ανθελληνική του συμπεριφορά, η διαχρονική και σύγχρονη πραγματικότητα δεν το επιτρέπει. Η περίοδος κρίσης στην οποία διέρχεται η Ελλάδα, έχει επισημάνει την εθνική εσωστρέφεια των Ελλήνων. Διαπιστώνεται ιδιαίτερα στο εσωτερικό άνοιγμα, στην αντιμετώπιση, όχι μόνο των αλλοδαπών, αλλά και των ομογενών (τους οποίους επίσημα τους αποκαλεί αλλοδαπούς). Το επίσημο κράτος έχει εγκλωβιστεί στον εφήμερο αυθορμητισμό χωρίς να μπορεί να καταπιαστεί από το διαχρονικό σύστημα ιδεών και αξιών του Ελληνισμού, εκσυγχρονίζοντάς το. Εκπρόσωποί του, οι οποίοι πιστεύουν ότι αυτοί είναι το κράτος, προσπαθώντας να φανούν ισχυροί, βγάζουν προς τα έξω αυθαιρεσία. Αντί να συγκεράσουν Ελληνισμό στα ξενόφερτα στοιχεία, διοχετεύουν ανθελληνισμό, σφραγίζοντας την μειονεκτικότητά τους και την στερέωση ενός συμπλέγματος που ναρκοθετεί την ταυτότητά τους.

Ιστορική αναδρομή

Στην ουσία πρόκειται για αλλαγή κατεύθυνσης στην διαχρονική πορεία Ελληνισμού. Στο αντίθετο της πορείας που εξασφάλιζε ζωτικότητα, ανανέωση, επιβλητικότητα και επέκταση του Ελληνισμού. Αναφερόμαστε στο πανίσχυρο όπλο του Ελληνισμού, -τον πολιτισμό του, ή ακόμα τις πολιτιστικές του εκστρατείες. Όχι στις πολεμικές. Οι πολεμικές έχουν φέρει το αντίθετο αποτέλεσμα: -την διχοτόμηση και την συρρίκνωση του Ελληνισμού με πρώτο τον Τρωικό.

Η μετατροϊκή εκστρατεία αποικιών, στην ουσία πολιτιστική, έφερε την επέκταση και άνθιση του Ελληνισμού. Λαοί με χαμηλότερο πολιτιστικό επίπεδο και οργάνωση δέχτηκαν να υιοθετήσουν τον ελληνικό πολιτισμό και να αφομοιωθούν, εξολοκλήρου, ή εν' μέρη απ' αυτόν. Αποτέλεσε το μεγαλείο της εκστρατείας του Μέγα Αλέξανδρου, αλλά και τη βάση υπάρξεως της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας και την ίδια την πολιτιστική ανατολή της Δύσης.

Με ένα λόγο εκείνο που εξασφάλιζε την ηγεμονία στον Ελληνισμό ήταν το άνοιγμα με όπλο τον πολιτισμό. Άνοιγμα προς το έξω, ως επεκτατισμό. Άνοιγμα προς τα έσω, -ως όσμωση και συγχώνευση του ξένου στοιχείου που κατέφθανε στον ελλαδικό χώρο. Η Ήπειρος υπήρξε το ισχυρό εθνικό χωνευτήρι, οι πραγματικές μυλόπετρες του έθνους.

Η ίδρυση του σύγχρονου εθνικού κράτους στις αρχές του ΧΙΧ αι. απέδειξε ότι οι Έλληνες είχαν χάσει πολλά απ' τα ηγεμονικά εφόδια του διαχρονικού Ελληνισμού. Το επιβεβαίωσε η προσπάθεια να διατηρήσουν κυρίαρχο ρόλο μέσω της εκκλησίας κατά την ίδρυση των εθνικών κρατών στα Βαλκάνια. Η προσπάθεια να ανακτήσουν μέσω πολέμου γεωγραφική ηγεμονία στην Μικρά Ασία μετατράπηκε σε εθνική τραγωδία, σφραγίζοντας την εσωστρέφεια του Έλληνα, το κλείσιμο αντί του ανοίγματος, την σε αύξηση απόσταση που είχε δεχτεί σε σχέση με το διαχρονικό Ελληνισμό, τα πλήγματα που ο ίδιος ο Έλληνας έφερνε εναντίον του.

Η διχοτόμηση της Ηπείρου,- το προοίμιο της σημερινής κρίσης

Το μεγάλο και τραγικό θύμα, η Ήπειρος. Η μήτρα του πολιτισμού και των ιστορικών κατακτήσεων του Ελληνισμού. Η Ήπειρος, που έδωσε στην σύγχρονη Ελλάδα του 1821, «τα γράμματα, τα γρόσια και τα άρματα», θα αντιμετωπιστεί από το νεοσύστατο «εθνικό» κράτος-το κράτος της Μελούνας,- περιφρονητικά ως περιφερειακή και εν'μέρη ως ξένη. Δεν μπόρεσε να προσέξει την ελληνική ομοιογένεια που χαρακτήρισε τον Ηπειρώτη στην Επανάσταση του 21, ανεξαρτήτως γλώσσας και θρησκευματος και επέτρεψε την μετατροπή της γλωσσικής διαφοροποίησης σε εθνική διάκριση. Δεν εισακούστηκαν οι φωνές για δισυδικό κράτος και ώθησε τους γλωσσικά διαφοροποιημένους Ηπειρώτες σε συμμαχία με το μουσουλμανικό στοιχείο για την ίδρυση δικό τους κράτους.

Δεν αναφέρομαι απλώς στο άχτι του μεγάλου ευεργέτη Ευάγγελου Ζάππα κατά της Ελλάδας. Αλλά κυρίως σε τέτοιους Ηπειρώτες, όπως τον Ευάγγελο Μέξη, συγχωριανό του Ζάππα και τον Ναούμ Βεκιλχάρτζη, (Κορυτσά), οι οποίοι μυήθηκαν στη Φιλική Εταιρία, πολέμησαν στην Επανάσταση του 21,.... αλλά στη συνέχεια έγιναν στυλοβάτες του αλβανισμού. Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για άλλες συναφείς προσωπικότητες, το Βρέτο, τον Πυγαίο (συγχωριανό του Αθ. Βάγια), τον γαμπρό του Ζωγράφου κλπ.

Η αντιμετώπιση, ως ανταλλάξιμο εμπόρευμα στο όνομα της ολοκλήρωσης της περιορισμένης εθνικής κυριαρχίας της Ελλάδας, (πριν και μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους και τον Α Παγκόσμιο Πόλεμο), έφερε την θυσία του βόρειου τμήματος της Ηπείρου, που σημάδεψε τον αργό θάνατο όλης της Ηπείρου, διότι μόνο ως ενιαία η Ήπειρος αποτελούσε τον πραγματικό Φοίνικα του Γένους και έθνους των Ελλήνων.

Πρόκειται για διεργασίες ενάμιση και πλέον αιώνων. Μια ολόκληρη πλειάδα ηρώων από τη βόρειο και νότιο Ήπειρο θυσίασαν τα πάντα για να εμποδίσουν το εθνικό λιντσάρισμα. Πολλούς τους λησμονήσαμε. Άλλους, αναγκαστικά, τους κάναμε ήρωες. Περισσότερο για να κρύψουμε την εθνική μειοδοσία και προδοσία. Ο Ζωγράφος, ο Σπυρομήλος, δυο από τα πιο γνωστά ονόματα της περιόδου αυτής, στην ηρωική τους όψη κρύβουν, για να αποκαλύψουν, το δικό τους εθνικό «δριμύ κατηγορώ», κατά του Αθηναϊκού κράτους.

Στο μεσοπόλεμο και το Β. Παγκ. Πόλεμο δόθηκαν νέοι αγώνες, γράφτηκαν νέοι ηρωισμοί. Για να τραυματίσουν και άλλο την ελπίδα. Τόσο που σήμερα αν ερευνήσεις καλά το υποσυνείδητο του Έλληνα Βορειοηπειρώτη θα εντοπίσεις απογοητευμένα ένα συλλογικό ανέκφραστο συμπέρασμα. Ότι η Ελλάδα δεν μας θέλει, ούτε για τον εαυτόν της.

Μετά το 1990, η επιβεβαίωση της ιστορικής απογοήτευσης .

Το άνοιγμα των συνόρων, 1990, είναι η επιβεβαίωση. Η μεγάλη αγάπη των Ελλήνων προς την Ελλάδα, υπογράμμισε περισσότερο την ελευθερία από μια συλλογική φυλακή, την άρνηση ενός κλειστού κόσμου στερήσεων. Επιβεβαίωση αυτού αποτελεί η ιστορία δυο δεκαετιών. Η Αθήνα δεν κατάφερε ακόμα να βρει τη φόρμουλα αξιοπρεπούς αντιμετώπισης των Ελλήνων Βορειοηπειρωτών. Τους περιθωριοποίησε, τους οδήγησε σε νέες ουρές και συνεχιζόμενες ταλαιπωρίες. Τα λέει όλα το παράδειγμα του Μηνά Πάρα από την Πολύτσανη Πωγωνιού . 46 χρόνια στα κάτεργα του Χότζα γιατί δε δέχτηκε να αρνηθεί την Ελλάδα. Ο τελευταίος που αποφυλακίστηκε από τους πολιτικούς κρατούμενους στην Αλβανία, το πρώτο που έκανε μετά τη φυλακή,

ήρθε και αγκάλιασε την Ελλάδα. Εκείνη του γύρισε τις πλάτες. Ο βορειοηπειρώτης Μαντέλα διαμαρτυρήθηκε με απεργία πείνας στα μάρμαρα της Βουλής των Ελλήνων για να πεθάνει απογοητευμένος κάπου στην Αμερική. Το ίδιο και ο Κήτσιος Μπόμπολης. Πλήρωσε τις υπηρεσίες υπέρ της Ελλάδας με τη ζωή του στις αλβανικές φυλακές. Η Ελλάδα δεν βρήκε τρόπο να του δώσει μια μικρή σύνταξη, ως αξιωματικό του δικού της στρατού, για να περάσει ήρεμα τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Τώρα οι συγγενείς του, δικαιούνται να πάρουν αποζημίωση φυλακής πολιτικού κρατούμενου από το αλβανικό κράτος (!!).

Και για να έρθουμε ξανά στην αρχή του γραπτού μας.

Ίσως, από μας τους κοινούς θνητούς ομογενείς βορειοηπειρώτες είναι λάθος, ή μάταιες «οι διεκδικήσεις» αξιοπρεπούς αντιμετώπισης, όταν η σημερινή Ελλάδα επιτρέπει με αντίδραση νεκρού την καθημερινή οικειοποίηση του πολιτισμού του Ελληνισμού στην ιδιαίτερη πατρίδα μας. Αρχαίες πόλεις, μαντεία, μύθους, ήρωες, θεούς και ημίθεους, σύμβολ, ελληνική θρησκευτική κληρονομιά αιώνων, την συλλογική ελληνική ταυτότητα της Ηπείρου.

Συνεπώς, δικαιολογημένα όσοι Έλληνες Βορειοηπειρώτες είναι στην Ελλάδα, προσπαθούν να ενταχτούν στην Ελληνική κοινωνία, κρύβοντας την ιδιαίτερη ταυτότητα διότι τους διαφοροποιεί αρνητικά. Και όσοι μένουν στην Αλβανία αμολούν την ελληνική ταυτότητά τους, διότι θέλουν να πετύχουν την εύνοια του δικού τους Αλβανού.

Όποιος θέλει να βιώσει ζωντανή αυτή την εικόνα, ας μείνει για λίγο παρατηρητής στην Κακαβιά, στην Ευρωπαϊκή είσοδο της Ελλάδας για τον Βορειοηπειρώτη και Αλβανό. Θα δει μερικούς από τους ένστολους, (εκπρόσωπους του ελληνικού κράτους) να εκδηλώνουν τη χαρά τους με την υπομονή που επιβάλουν σε εκατοντάδες των οχημάτων να περιμένουν στην ουρά για να πιουν εκείνοι άνετα τον παρατεταμένο καφέ τους. Αυτοί οι μερικοί ένστολοι δεν νοιάζονται αν με το σάπιο κύρος τους, καλλιεργούν απώθηση, απόσταση, μίσος, που κουφοβράζει και ζητεί να εκδηλωθεί κάπου αλλού, ως ανθελληνισμός.

Και αν κάποιος ζητήσει αξιοπρεπή αντιμετώπιση, εφόσον μάλιστα και με νόμο το δικαιούται, τότε (για να μη παρεξηγηθώ μιλάω για πολύ συγκεκριμένες, αλλά συχνές περιπτώσεις), τότε από τα χείλη Έλληνα ενστόλου, ακούει λόγια ξύλινα, ψυχροπολεμικά (π.χ, για την Ελλάδα δεν είσαι τίποτε, δεν σε αναγνωρίζει, δεν έχεις καμιά αξία, απ' εδώ θα περνάς ... υπόδουλα). Τα μάτια του μοιάζουν σαν δυο υγρές και ψυχρές χειροπέδες, τις οποίες ακούς να θορυβούν απειλητικά στα χέρια υφιστάμενού του...

Κάποιος μπορεί να πει ότι δεν πρέπει να τα παρατηρούμε. Είναι περίοδο κρίσης. Θα έλεγα ωμά. Η κρίση έχει το πρόσωπό τους, ταυτισμένου με τη θυσία, απώλεια και απώθηση του πολιτισμού του Ελληνισμού, στο βωμό του προσωπικού ωφελιμισμού.

Το επισημαίνω διότι την Ελληνική κρίση την βιώνουν πολλαπλά οι Βορειοηπειρώτες. Και ως κρίση της Ελλάδας, και ως κρίση της δικής τους ταυτότητας και ως άμεσοι και εύκολοι δέκτες του ανθελληνισμού, που με τη συμπεριφορά τους καλλιεργούν οι Ελλαδίτες

Κάποιος μπορεί να μου πει είναι λάθος που γενικεύω τα πράγματα και τα φαινόμενα. Ασφαλώς ! Δεν τα γενικεύω. Οι Έλληνες που δεν σκέφτονται

και δεν λειτουργούν έτσι, αποτελούν όντως την πλειοψηφία. Αλλά μειονεκτούν κατά πολύ και είναι παγιδευμένοι μπροστά στην ισχύ εκείνων που ταυτίστηκαν με το Χρόνο που τρώει τα παιδιά του... Διορθώνω τον Ελληνισμό μας.

ΤΕΛΟΣ

11.09.12

Βορειοηπειρωτικό και Χρυσή Αυγή

10.11.2012

Όσο η κρίση στην Ελλάδα παρατείνεται, τόσο περισσότερο αποδεικνύεται αναγκαίο ότι η έξοδος από την κρίση απαιτεί για μια ακόμα φορά την ιστορική συνιστώσα λύτρωσης του Ελληνικού Γένους και έθνους που είναι οι μεγάλες ιδέες που οδηγούν στο συλλογικό πατριωτισμό μέχρι την ύψιστη θυσία. Όσο όμως οι πολιτικοί έχουν επιδοθεί στην προσπάθεια να αποφύγουν τις ευθύνες για την κρίση με την ανάληψη ρόλου αναζήτησης φωτός στο τούνελ, όσο οι διανοούμενοι δεν μπορούν να νικήσουν την σιωπή που τους επιβάλλει το σκληρυμένο κατεστημένο κρίσης, (ανημπορώντας να ανταποκριθούν αφιλοκερδώς στο εθνικό χρέος), όσο οι απλοί Έλληνες μόνο φωνάζουν για τα δυσμενή οικονομικά μέτρα που τους βαραίνουν προσωπικά και δεν αντιδρούν με συλλογική ελληνική ψυχή κατά της κατρακύλας της πατρίδας, τόσο βαθιάει το κενό της πραγματικής και αξιοπρεπής λύσης. Στο κενό αυτό που διευρύνεται με ταχύτητα κολυμπούν τόσο ο ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ όσο και η Χρυσή Αυγή. Η κοινωνική και πολιτική τους ισχύ στην Ελλάδα, το επιβεβαιώνει. Η ισχύ τους θα μεγαλώνει όσο το πολιτικό κατεστημένο όχι μόνο δεν ανοίγει δρόμο, παρά τη λαϊκή ετυμηγορία, αλλά συνεχίζει, σε μεγάλο βαθμό, να επιβάλλεται με την ίδια νοοτροπία, εμποδίζοντας κάθε προσπάθεια απελευθέρωσης θετικών δυνάμεων του γνωστού ελληνικού πατριωτισμού, ή εγκλωβίζοντας την όλη υπόθεση της κρίσης σε οικονομικές συνιστώσες, διακυβεύοντας, την εθνική και κοινωνική υπόσταση.

Δυστυχώς όμως, κι αυτό θα προβεί αύριο πολύ απογοητευτικό για την Ελλάδα, ο ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ, έρχεται να καλύψει το κενό αυτό ως άρνηση των οικονομικών μέτρων. Η Χρυσή Αυγή ως «εφήμερο πατριωτισμό», άρα, κινείται στο χώρο του εθνικού ελληνικού πατριωτισμού, ο οποίος έχει μείνει επικίνδυνα κενός. Δλδ χωρίς τις μεγάλες ιδέες και την συμπάρασταση του ελληνικού πνεύματος που θα ενέπνεαν τις αστέρευτες λαϊκές ενέργειες.

Μια από τις συνιστώσες του πατριωτισμού στη Χρυσή Αυγή είναι ο Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός.

Ο Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός, αποτελεί διαχρονικά το αναπόσπαστο κομμάτι του ευρύτερου Ηπειρωτικού Ελληνισμού, που ιστορικά αποτέλεσε το λίκνο έμπνευσης για το Γένος των μεγάλων ιδεών και ύψιστων θυσιών. Είχε στην ιστορία το προνόμιο της ευπρέπειας και χάρις να προσφέρει στο Έθνος τα «γράμματα, γρόσια και άρματα». Δυστυχώς, τα τελευταία 20 χρόνια η αντιμετώπισή του βορειοηπειρωτικού ελληνισμού, από τα εθνικά κέντρα αποφάσεων ήταν εφήμερη. Κινήθηκαν με αυθορμητισμό, από τα κλισέ στα ταμπού και γενικώς τέθηκε σε εξάρτηση και υπηρεσία επίλυσης οικονομικών συμφερόντων ελληνικών κύκλων, ή και για την κάλυψη μαύρων τρυπών από ελληνικούς παράγοντες. (Είναι αυτός ο λόγος που ο Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός στρέφεται υπέρ του κάθε υποστηρικτή που προβάλλει στο προσκήνιο. Στην προκειμένη περίπτωση προς τη Χρυσή Αυγή.)

Εντούτοις, ο Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός, όχι μόνο αποτελεί των θεματοφύλακα του ιδιαίτερα αναπτυσσόμενου διαχρονικού ελληνισμού στην περιοχή όπου κατοικεί, όχι μόνο αποτελεί την μόνη εθνική ελληνική μειονότητα ως συνέχεια των ελληνικών εδαφών, (παρά τα σύνορα), όχι μόνο έπαιξε και παίζει ρυθμιστικό ρόλο ισορροπιών στο σημερινό Νότο της Αλβανίας, όχι μόνο παίζει ουσιαστικό ρόλο στις διμερείς σχέσεις, αλλά απ' ό, τι όλα δείχνουν θα

κληθεί να παίξει σημαντικό ρόλο στις αναμενόμενες εξελίξεις στην περιοχή. Συνεπώς, η κάθε θετική και πραγματική υποστήριξη αυτού του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού, είναι ευπρόσδεκτη, απ' όπου και αν προέρχεται.

Γιατί εγκυμονεί κινδύνους για το Βορειοηπειρωτικό «ο πατριωτισμός» της Χρυσής Αυγής.

Τους κινδύνους θα πρέπει να αναζητήσουμε πρώτα στην πραγματικότητα του ίδιου του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού.

Ταλαιπωρημένος στην ελπίδα της σωτηρίας από τη μάνα Ελλάδα, δεν μπόρεσε να γνωρίσει τον εαυτόν του, να προσέξει, εντοπίσει και προβάλλει τη σημασία του, την ιστορία και πολιτισμό που διαχρονικά κουβαλάει, να αρθρώσει πολιτικό και εθνικό λόγο, να διεκδικήσει δικαιώματα από το αλβανικό κράτος και εφαρμογή στην πράξη των υποχρεώσεων από το εθνικό κέντρο. Απεναντίας, μετατράπηκε σε ασήμαντες μονάδες, φωνάζοντας το κραυγαλέο «ήμαστε Βορειοηπειρώτες» (χωρίς να γνωρίζει τη εστί αυτό). Ως άτομα και όχι ως κοινοτικό σύνολο, επιδίωξαν την αυθόρμητη ένταξη στην ελληνική κοινωνία, περνώντας από την ταυτότητα του ανώνυμου πλήθους σε εκείνη της διπλής υπηκοότητας. Και τώρα που ξανά διαπιστώνει ότι στις πλάτες τους έπεσε τριπλά η κρίση (ως βορειοηπειρώτης σε σχέση με τον εαυτόν του, σε σχέση με την Ελλάδα και πιο επικίνδυνα σε σχέση με το αλβανικό στοιχείο), αναζητά ένα καταφύγιο. Προσφέρεται με τη στήριξή της η Χρυσή Αυγή.

Είναι ασφαλώς θετικό, που το θέμα του ελληνισμού της Βορείου

Ηπείρου, αποχτάει διάσταση εν' μέσω κρίσης στην Ελλάδα. Αλλά...

Μέχρι τώρα, η Χρυσή Αυγή δεν παρουσιάζει πραγματικούς στόχους. «Ο αγώνας για τη λύση του Βορειοηπειρωτικού» που ακούμε, κινείται σε ένα επίπεδο κοινού ενδιαφέροντος, που ξεκινάει από συνθηματολογία περί παλιών ιστορικών κεκτημένων και καταλήγει στο γενικό πλαίσιο .

Ακριβώς όμως εδώ θα πρέπει να προσέξουμε. Ο αυθορμητισμός και ο λαϊκισμός δεν έχει καμιά σχέση με εθνικά θέματα εξαιρετικής σημασίας και περίπλοκης υφής.

Πρώτο. Σε περίπτωση που δεν έχεις ένα σύγχρονο πολιτικό όραμα για ένα λεπτό και περιπλεγμένο εθνικό θέμα, καλύτερα κάνε υπομονή, παρά να εγείρεις ξεπερασμένες λύσεις όσο σωστές και αν ήταν στην εποχή τους. Έτσι λοιπόν, αν εγερθεί και διεκδικηθεί στις σημερινές καταστάσεις, ατόφιο (τόσο το χειρότερο συνθηματολογικά) το πακέτο της αυτονομίας του 1914, αν εμείς δεν μπορέσουμε να διαρρυθμίσουμε τα ιστορικά μας κεκτημένα στις σημερινές καταστάσεις και εξελίξεις ένταξης και παγκοσμιοποίησης, είναι σίγουρο που θα είμαστε εκτός τόπου και χρόνου και η Ευρώπη και οι διεθνείς οργανισμοί θα έρθουν καταπάνω μας και θα μας ξεράσουν.

Δεύτερο. είναι αποδεδειγμένο ότι κάθε προσπάθεια «εισαγωγής» κούφιου και ανέπαφου εθνικισμού, χωρίς στόχους και προετοιμασίες, χωρίς διεργασίες και συντονισμό, χωρίς ιδέες, πατριώτες, ηγέτες και πατριωτισμό, αντιστρέφεται σε ποινή και τιμωρία για τον ίδιο τον βορειοηπειρωτικό ελληνισμό, μετατρέπεται σε λαβή από τον αλβανικό εθνικισμό να πλήξει εθνικά την εθνική ελληνική μειονότητα. Το δοκιμάσαμε αυτό για πολλοστή φορά αυτή την 20-ετία, το 1993-94-97 κλπ.

Τρίτο. κανείς δεν δικαιούται να εκδηλώσει τον εθνικισμό του, όσο σωστός και δίκαιος κι αν είναι αυτός, όταν δεν πληρούνται οι απαιτούμενες προϋποθέσεις. Τότε αντιστρέφεται σε προβοκάτσια που μετατρέπεται σε εύκολο θύμα τον βορειοηπειρωτικό ελληνισμό. Το θέμα γίνεται πιο λεπτό και επικίνδυνο όταν

έχουμε υπόψη ότι ο αλβανικός εθνικισμός, ο οποίος τελευταία εκδηλώνεται ως ανθελληνισμός, είναι σε έξαρση. Όταν ο ιστός ελληνισμού της εθνικής ελληνικής μειονότητας έχει εξαντληθεί και τα αποθέματα αντίστασης είναι προ λήξεως.

Τέταρτο. Επίσης, μοιραίο θα είναι το λάθος, αν για να αποφύγουμε όποια βεβιασμένη κίνηση, ή για λογαριασμό άλλων συμφερόντων, αποσιωπήσουμε το θέμα. Επικίνδυνη είναι και η θέση που λέει ότι με την ένταξη της Αλβανίας στην Ευρώπη θα λυθεί αυτομάτως και το Βορειοηπειρωτικό. Είναι επικίνδυνο διότι μέχρι τότε δεν θα μείνει τίποτε όρθιο που να φανερώνει πως υπάρχει στην αλβανική επικράτεια εθνική ελληνική μειονότητα. Αυτή η πραγματικότητα θα ανήκει τότε στην ιστορία.

Πέμπτο και το πιο σημαντικό. Νομίζω όμως, ότι, τόσο η Χρυσή Αυγή που ζητάει την πρωτοκαθεδρία στο Βορειοηπειρωτικό, όσο και η επίσημη Αθήνα και άλλοι πολιτικοί φορείς, θα πρέπει πρωτίστως να ασχοληθούν σοβαρά με την πολιτική ηγεσία της εθνικής ελληνικής μειονότητας και **σε πρώτη γραμμή με εκείνη της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ.** Οι σημαντικότερες νίκες ιστορικά επιτεύχθηκαν ή μέσω προδοσίας από την πλευρά των ηττημένων, ή μέσω πολλών θυσιών από τους νικητές. Στην περίπτωση της εθνικής ελληνικής μειονότητας η σημερινή διάλυση, δλδ η εθνική ήττας της οφείλεται στο ρόλο αυτής της ηγεσίας που μπορεί να χαρακτηριστεί «Δούρειος Ίππος». Αυτή μεθόδευσε και επέτρεψε να διαλυθούν τα σχολεία στην ελληνική γλώσσα Δεν διεκδίκησε τις περιουσίες μας αλλά επέτρεψε να ιδιωτικοποιηθούν, από αλλοεθνείς δήθεν πρώην ιδιοκτήτες και από την Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Αλβανική Εκκλησία. Αυτή φέρνει τις καίριες ευθύνες για την δημογραφική αλλοίωση των περιοχών με αμιγή ελληνικό πληθυσμό. Με τη συμπεριφορά της καλλιέργησε τη διάσπαση και εσωτερικό αλληλοσπαραγμό, την πολιτική και εθνική ανηθικότητα, τις ανίερες συμμαχίες και πολιτικό ξεπούλημα στ' αλβανικά κόμματα και συμφέροντα. Με εσκεμμένες επιπολαιότητες, ανθελληνικές συμπεριφορές και προβοκατόρικες κινήσεις, έφερε σε παρακμή των ελληνισμό στη Χιμάρα. (Τώρα καταπιάστηκε με την Κορυτσά).

Γενικώς υποβάθμισε το εθνικό μας θέμα σε τέτοιο βαθμό που στην πρόσφατη έκθεση του Επιτρόπου για Διεύρυνση της Ε. Ενωσης, Φυλε, για την προενταξιακή πορεία της Αλβανίας, αναφέρει μόνο δύο σειρές για τον ελληνισμό της Αλβανίας και τα δικαιώματά του, την στιγμή που έπρεπε να ήμασταν ο ρυθμιστικός παράγοντας. Υπό το σκεπτικό αυτό νομίζω ότι είναι ευπρόσδεκτη κάθε συμπάρασταση προς τον εθνικό μας θέμα. Διαφορετικά η κατηφόρα στην οποία εισήρθε από χρόνια θα επισκεφτεί.

Παναγιώτης Μπάρκας
Αργυρόκαστρο 10.11.2012

Απαιτείται ενωτική αντίδραση στην αλβανική εθνικιστική πίεση προς την Ε.Ε. Μειονότητα

6.12.2012

Οι άμεσες, έντονες και σε όλα τα μήκη και μεγέθη αντιδράσεις στην Ελλάδα με αφορμή τις δηλώσεις - αφιέρωμα Μπερίσια στην Αυλώνα στις εκδηλώσεις για τα 100 χρόνια από την ανεξαρτησία της Αλβανίας, (για τους πρωτεργάτες της πράξης ανεξαρτησίας, που κατά το Μπερίσια αφορούσε τότε τα αλβανικά εδάφη από την Πρέβεζα μέχρι το Πρέσοβο, από τα Σκόπια μέχρι την Ποντοκορίτσα), επιβεβαίωσαν τους φόβους ότι στις καταστάσεις οικονομικής και γενικότερης κρίσης η Ελλάδα εύκολα μπορεί να αναζητήσει καταφύγιο και λύσεις «στον εθνικισμό», ότι η ίδια η ελληνική κυβέρνηση βρισκόταν υπό πίεση για να αντιδράσει στον ανερχόμενο Αλβανικό εθνικισμό, τον οποίο χαρακτήριζε ο ανθελληνισμός και ως τέτοιος είχε επεκταθεί σε κοινωνικά και πολιτικά σκέλη, πλην τον πρωθυπουργό της χώρας και ότι η Ελλάδα μπορεί να πέσει στην παγίδα του αλβανικού εθνικισμού, να παίξει το παιγνίδι του, (οι ρίζες του οποίου αντλούν απ' αλλού δύναμη) και να οδηγήσει σε επιδείνωση τις σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών.

Δεν πρέπει να τρέφουμε καμιά αυταπάτη ότι η καλλιέργεια της σύγχρονης μυθολογίας περί εθνικής Αλβανίας, με έντονη την ανθελληνική χροιά, αποτέλεσε την βασική προϋπόθεση των πολυήμερων εορταστικών εκδηλώσεων για τα 100-χρονα της ανεξαρτησίας της Αλβανίας, ότι η εθνική αυτή μυθολογία θα αποτελέσει την βασική προεκλογική τροφή στις επικείμενες βουλευτικές εκλογές, ότι, όπως φάνηκε, στο κλίμα αυτό δεν άντεξε ούτε ο πρωθυπουργός Σαλί Μπερίσια. Και τέλος ότι τους μηχανισμούς αυτής της μυθολογίας αισθάνθηκαν ως πολυδιάστατη εθνικιστική πίεση οι Έλληνες στην Αλβανία.

Δεν θα κατάκρινα το αργό ζύπνημα της Ελλάδας. Εκείνο που φοβίζει, είναι ο ελληνικός αυθορμητισμός και η αντίδραση κατά του αλβανικού εθνικισμού, ως υπεκφυγή από την κρίση και για εσωτερική κατανάλωση. Τόσα χρόνια στην Αλβανία τα ίδια λέγονται σε επίσημο και ανεπίσημο τρόπο. Γιατί ήταν τόσο βουβή και τυφλή η Ελλάδα;!! Ο κύριος Αβραμόπουλος αν δεν υπήρχαν οι δηλώσεις Μπερίσια θα πήγαινε στην Αυλώνα; Μήπως δεν θα κάθονταν κάτω από μια αφίσα στην εξέδρα των επισήμων όπου έξι πόλεις της ελληνικής επικράτειας αναγράφονταν ως αλβανικές;!!

Φοβίζει περισσότερο η στάση των πολιτικών εκπροσώπων της ε. ε. μειονότητας (και έχω εδώ υπόψη μου και τους δυο φορείς που διεκδικούν την πρωτοκαθεδρία εκπροσώπησής μας). Δεν έκαναν τίποτε για να εμψυχώσουν ηθική εθνική αντίσταση σε όλη αυτή την αφόρητη πίεση αλβανισμού. Δεν άρθρωσαν σθεναρό λόγο και αντίδραση στον απεριόριστο αλβανικό εθνικισμό, ο οποίος, στην ανθελληνική εκδήλωση, είχε στην πράξη παγιδέψει την εθνική ελληνική μειονότητα.

Και μόλις στην Ελλάδα «ξέσπασε» ως χείμαρρος στα πρωτοβρόχια η αντίδραση κατά των δηλώσεων Μπερίσια, πρόβαλλαν και οι «επίσημοι» φορείς μας, ΟΜΟΝΟΙΑ και ΜΕΓΚΑ με δηλώσεις.

Νομίζω ότι χρέος των πολιτικών μας σε τέτοιες πραγματικά δύσκολες στιγμές δεν είναι να παράσχουν υπεράσπιση και συμπαράσταση στην Ελλάδα, πλέοντας στην ίδια γραμμή με τα ελληνικά πολιτικά κόμματα και άλλους ελληνικούς φορείς. Πρώτο μέλημα είναι να εμψυχώσουν τον εδώ ελληνισμό, να του εμπνεύσουν αντίσταση και να αντιδράσουν ενεργητικά κατά αυτού του

είδους αλβανικού εθνικισμού. Όχι μόνο δεν το έκαναν, (δεν είδαμε καμιά αντίδραση προς αλβανική πλευρά αυτού του είδους), αλλά και οι τωρινές δηλώσεις τους στόχο έχουν την εσωτερική κατανάλωση και εντυπωσιασμό (γιατί είναι «εκ' του γραφείου τύπου», γιατί έχουν προορισμό τα μπλογκς και το ελληνικό κοινό. Καμιά τους δεν απευθύνεται στο αλβανικό κοινό και επίσημους φορείς, που σημαίνει προπαγάνδα και δημαγωγία). Η χρήση υψηλού ύφους, προς το επίσημο των ελληνικών ανακοινώσεων στην ανακοίνωση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, σπεύδει επίσης να επικυρώσει στην ελληνική κοινή γνώμη την ταυτότητα του μόνιμου εκπροσώπου της ε. ε. μειονότητας, εφόσον η γλώσσα της δήλωσης ΜΕΓΚΑ που προηγήθηκε χρονικά, διακρίνονταν για ένα πεζό ύφος.

Ο συντάκτης της ανακοίνωσης της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, όταν πριν από χρόνια μετέφραζε τα σχολικά βιβλία που λένε ότι τα σύνορα της Αλβανίας είναι μέχρι την Πρέβεζα, δεν έβλεπε τις «ανεδαφικές και ανιστόρητες» αλβανικές θέσεις αυτού του ύφους που θέτουν «σε απειλή την ειρήνη και την συμπόρευση των χωρών προς την Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση»;!!

Η δήλωση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ τασσόμενη στο ίδιο μήκος κύματος με το σύνολο των ελληνικών αντιδράσεων, σπεύδει ακόμα να πετύχει στα μάτια της Ελλάδας αντιπολιτευτικό λόγο κατά της αλβανικής κυβέρνησης, όχι για κάτι άλλο, αλλά επειδή εκεί, στον κυβερνητικό συνασπισμό, βρίσκονται κάποιοι Έλληνες αντίπαλοι της ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ.(!)

Απ' τη δική της πλευρά η δήλωση του ΜΕΓΚΑ βρίσκει την πιο ακατάλληλη ώρα να κάνει αντιπολίτευση και κατά της Ελλάδας, βλέποντας σ' αυτή τη δύσκολη στιγμή την ε.ε. μειονότητα να «αισθάνεται αππροστάτευτη μεταξύ Σκύλας και Χάρυβδης»....!!!

Ερωτώ: Πόσο και σε τι βοηθούν την ε. ε. μειονότητα οι ανακοινώσεις αυτές; Σε τίποτε. Απλώς οι συγκεκριμένες πολιτικές ηγεσίες, ζητούν λίγο δάφνες και προσοχή από την επίσης γενικόλογη εθνοπροσύνη στην Ελλάδα

Την ίδια στιγμή οι επιτήδριοι βρήκαν την ευκαιρία να ξεσπαθώσουν κατά των Ελλήνων που δεν «είναι Έλληνες», αλλά «Αλβανοί» επειδή συνεργάζονται με Αλβανικά κόμματα, ή έχουν κάποιες θέσεις στον κυβερνητικό και κρατικό μηχανισμό και πάει λέγοντας. Συνεπώς, ενώ στην Ελλάδα και την Αλβανία ο εθνικισμός ή πατριωτισμός ενώνει τους πάντες σε ένα χαράκωμα, εμείς εδώ, σ' αυτή τη φτωχογειτονιά της Βορείου Ηπείρου, βρίσκομε την πιο ακατάλληλη εθνική στιγμή για να ξεφορτωθούμε ο ένας τον άλλο.

Θυμίζουμε ότι στη δεκαετία του τριάντα, όταν επρόκειτο για να πετύχουν τον εθνικό σκοπό για την λειτουργία των ελληνικών σχολείων οι Βορειοηπειρώτες ενώθηκαν ανεξαρτήτως συμφερόντων και κέρδισαν. Στο δεύτερο παγκόσμιο Πόλεμο, μπροστά σε κάθε δύσκολη εθνική στιγμή, όπως ήταν αν θέλουμε το μακελειό της Γλύνας, οι άντρες αυτού του τόπου, ανεξαρτήτως ιδεολογικών πιστεύω τολμούσαν να καθίσουν μαζί και να αποφασίσουν από κοινού για τα σημαντικά εθνικά θέματα.

Εμείς βρίσκομε την πιο δύσκολη στιγμή για να θάψουμε ο ένας τον άλλο.

Θα ήταν πάρα πολύ σημαντικό αν αυτή τη στιγμή οι Έλληνες Βορειοηπειρώτες θα καθότανε σε ένα κοινό τραπέζι και θα συζητούσαν

εθνικά, θα έβγαζαν συμπεράσματα και θα λάβαιναν κοινές αποφάσεις για την αντιμετώπιση της κατάστασης. Θα εξέδιδαν για τα Τίρανα και την Αθήνα, αλλά και τους διεθνείς οργανισμούς μια κοινή διακοίνωση, θα μοίραζαν στο κάθε πολιτικό εκπρόσωπο καθήκοντα σε συνταύτιση με τον τόπο και τη θέση που έχει στην κοινωνία, τον κρατικό ή κυβερνητικό μηχανισμό, στο δημόσιο ή ιδιωτικό τομέα. Τότε και οι έλληνες μειονοτικοί θα ένιωθαν ασφαλείς, και οι άλλοι φορείς και παράγοντες θα μας έπαιρναν στα σοβαρά και θα μας λάμβαναν υπόψη...

Ο δρόμος όμως που επιλέξαμε θυμίζει το ανέκδοτο το οποίο ανασκευασμένο θα ήταν: - Αφήνουμε τον τόπο μας αθωράκιστων και όταν φθάσουν οι ελέφαντες εμείς θα ήμαστε το πατημένο χόρτο. Ας σκεφτούν λίγο πιο πάνω από την μύτη τους, το εγωισμό τους και τα συμφέροντά τους οι πολιτικοί μας. Ας σταθούμε αυτές τις στιγμές δίπλα ο ένας στον άλλο και όχι απέναντι με τα σπαθιά έξω από τις θήκες.

Η Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία τη Αλβανίας δεν αναγνωρίζει τα επίσημα αποτελέσματα απογραφής στην Αλβανία του 2011 και μιλάει για στατιστική συρρίκνωση των ορθοδόξων.

18.12.2012

Η ανακοίνωση του επίσημου αποτελέσματος απογραφής, ότι οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί στην Αλβανία, αποτελούν μόλις το 6,75 τοις εκατό του πληθυσμού στην Αλβανία, προκάλεσε την έντονη αντίδραση του Κληρικο-λαϊκού Εκκλησιαστικού Συμβουλίου της Αυτοκέφαλης Ορθόδοξης Εκκλησίας της Αλβανίας.

Σε χθεσινοβραδινή επίσημη δήλωσή του μεταξύ των άλλων αναφέρει ότι: «Αναμφίβολα πρόκειται για ένα εντελώς ξεκάθαρο στατιστικό λάθος, ή πιο σωστά για απάτη. Όλη η μεθοδολογία που ακολουθήθηκε για την απογραφή σχετικά με το θρήσκευμα δεν ανταποκρίνονταν διόλου στην στοιχειώδη αντικειμενική μέθοδο, που εφαρμόζεται στις Ευρωπαϊκές χώρες.» Κατά την Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία της Αλβανίας, ο αριθμός των Χριστιανών Ορθοδόξων μειώθηκε τεχνητά κατά τα 2/3. Η Ορθόδοξη Εκκλησία, με τα δικά της στοιχεία υπολογίζει το ποσοστό των ορθοδόξων σε πάνω από 24 τοις εκατό του αλβανικού πληθυσμού, στοιχείο που ανταποκρίνεται και στις δύο προηγούμενες απογραφές που διενεργήθηκαν στην Αλβανία συμπεριλαμβανομένου του ερωτήματος για το θρήσκευμα. Πρόκειται συγκεκριμένα για την απογραφή του 1927, που ο αριθμός των Χριστιανών Ορθοδόξων προέκυψε 22.3 τοις εκατό, και του 1942, 20,7 τοις εκατό.

Στη δήλωσή της η Ορθόδοξη Εκκλησία της Αλβανίας αποδίδει τα αίτια αυτού του αποτελέσματος στο γεγονός ότι δεν εφαρμόστηκε η πρότασή της ώστε στο επίσημο ερωτηματολόγιο απογραφής, το ερώτημα για το θρήσκευμα «να ήταν υποχρεωτικό, όπως όλα τα άλλα ερωτήματα, ξεκάθαρο (άμεσο) και ακριβές, με σκοπό να προέκυπταν ακριβή αποτελέσματα». Το συγκεκριμένο ερώτημα, από κοινού με την εθνικότητα διατυπώθηκε προαιρετικό και περίπλοκο. Αποδίδει το συρρικνωμένο αυτό αποτέλεσμα στον εσκεμμένο αποκλεισμό από την απογραφή των Ορθοδόξων, (η δήλωση μιλάει για ολόκληρα ορθόδοξα χωριά και συνοικίες) ή την απογραφή αυτών αλλά την κατάταξη αυτών στην κατηγορία των απροσδιόριστων θρησκευτικά. Το αποδίδει επίσης, στην αποχή από την απογραφή των μειονοτήτων στη χώρα με πληθυσμό κυρίως ορθόδοξο χριστιανό. «Απ' ό,τι φαίνεται, υπογραμμίζει στη δήλωσή του το Λαϊκό-Κληρικό Συμβούλιο της Αυτοκέφαλης Ορθόδοξης της Αλβανίας, η απογραφή έγινε κατ' αυτόν τον τρόπο με στόχο να υπαγορευτούν οι απαντήσεις προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση και για να απογραφούν οι πολίτες κατ' αυθαίρετο τρόπο.»

Στη δήλωσή της η Ορθόδοξη Εκκλησία της Αλβανίας σημειώνει ότι διάφοροι πολιτικοί, αλλά και θρησκευτικοί κύκλοι, καλλιέργησαν παντού το φόβο μήπως το θρήσκευμα συνδέονταν με τη δήλωση της εθνικότητας και καταλήγει: «Καταγγέλλουμε την ανιεπιστημονική μέθοδο που ακολουθήθηκε στο ευαίσθητο αυτό θρησκευτικό θέμα. Διαμαρτυρόμαστε για την προφανή διαστρέβλωση της επαγγελματικής ηθικής. Δεν αναγνωρίζουμε τα στοιχεία σε σχέση με το θρησκευτικό ανήκειν του πληθυσμού που ανακοινώνει η στατιστική

του τέλους του έτους 2011, καταρτισμένη από το INSTAT. Τέτοιου είδους σχέδια και πράξεις μπορεί να δυναμίσουν τη θρησκευτική συνύπαρξη και αρμονία, για τα οποία έχουμε προσπαθήσει» ΤΕΛΟΣ

Το θέμα που προέκυψε την προηγούμενη βδομάδα με τον περιφερειάρχη Ηπείρου, κύριο Καχριμάνη, απαιτεί βαθύτερη ανάλυση, σοβαρότητα, υψηλή ευθύνη και εθνική επαγρύπνηση!

18.05.2013

Η ανακίνηση σκανδαλογίας με τα βιβλιάρια πρόνοιας σε όφελος των Βορειοηπειρωτών αποτελεί χτύπημα κάτω από τη μέση κατά του Περιφερειάρχη. Ταυτόχρονα είναι το πρόσχημα ενός βαθύτερου παιχνιδιού.

Είναι γνωστό απ' όλους ότι θεσμικά η δικαιοδοσία έκδοσης βιβλιαρίων πρόνοιας για τους Βορειοηπειρώτες, εδώ και μερικά χρόνια ανήκει πλέον στην αρχή του Δήμου Γιαννιωτών και όχι στον Περιφερειάρχη. Είναι, επίσης, γνωστό ότι μεταξύ Δημάρχου και Περιφερειάρχη υπήρχε δίαυλο επικοινωνίας για εξυπηρέτηση, όπου ήταν δυνατόν, των ομογενών παρά τα ασφυκτικά απαγορευτικά μέτρα των κεντρικών υγειονομικών αρχών. Εντούτοις, δεν μπορεί να ξεφύγει της προσοχής το γεγονός ότι «με στόχο την υγειονομική εξυπηρέτηση» Βορειοηπειρωτών γύρω από την αρχή του Δήμου, γυροφέρνει ομάδα ανθρώπων αποτελούμενη από Ελλαδίτες πολιτικάντηδες και Βορειοηπειρώτες πολιτικούς, με διασυνδέσεις με αλβανο-βορειοηπειρώτες μεσάζοντες με διαμονή στην Αλβανία και Γιάννενα.

Δεν νομίζω ότι ο Περιφερειάρχης να μην είχε γνώση του φαινομένου. Αλλά, θέλω να πιστεύω πως του υπαγόρευε σιωπή η γνωστή ανοχή του με γνώμονα την αρχή να μη πέσει κι άλλο λάδι στη φωτιά της διάσπασης μεταξύ των Βορειοηπειρωτών και των εκπροσώπων τους. (Αποδείχτηκε πλέον παρωχημένη και ασύμφορη και για τον ίδιο).

Όσο θα ήταν λίγο το κακό αν το πρόβλημα εντοπιζονταν σε ύπουλο ανταγωνισμό με στόχο την Γιαννιώτικη εσωκομματική πολιτική, ή τον αποκλεισμό της μία πλευράς (του Περιφερειάρχη) από τη δυνατότητα παροχής υγειονομικής στήριξης, προς τους Βορειοηπειρώτες. Ούτε έχει τόσο σημασία η σκανδαλογία, αυτού καθαυτού, ούτε ασφαλώς θέλω να πιστεύω και να αφήσω υπόνοιες ότι ο Περιφερειάρχης έκανε κατάχρηση. Απεναντίας!

Εκείνο, που πρέπει να ανησυχήσει είναι ότι η προσπάθεια σπίλωσης του κυρίου Καχριμάνη, αποτελεί δείκτη της αναμενόμενης σκληρής αντιπαράθεσης στις βουλευτικές εκλογές στην Αλβανία και ιδιαίτερα στην περιφέρεια Αργυροκάστρου. Ο προβληματισμός δεν εστιάζεται στο επιφανόμενο γεγονός ότι επιδιώκεται (από παρομοίως «εμπλεκόμενων» σε θέματα βιβλιαρίων πρόνοιας) η εξουδετέρωση του κ. Καχριμάνη, στη στήριξη συγκεκριμένου Βορειοηπειρώτη υποψηφίου βουλευτή. Η ουσία αφορά την πολιτική κάλυψη και ισχύ που απαιτούν συμφέροντα ένθεν και ένθεν των συνόρων, τα οποία, ουδεμία σχέση έχουν με ανθρώπινα κι εθνικά δικαιώματα των Βορειοηπειρωτών.

Στην περιφέρεια Αργυροκάστρου με πέντε έδρες, όλα δείχνουν ότι θα κερδίσουν δύο Έλληνες υποψήφιοι Βουλευτές στις δύο συμμαχίες των δύο αλβανικών κομμάτων εξουσίας. Τα νούμερα και η παράδοση φέρνουν επιτυχόντες, τον Σπύρο Ξέρρα, δεύτερο στο ψηφοδέλτιο του κυβερνόντος Δημοκρατικού Κόμματος και τον Αναστάση Αγγελή, τρίτο στο ψηφοδέλτιο του Σοσιαλιστικού Κόμματος στην αξιωματική αντιπολίτευση.

Στο παιχνίδι έχει μπει σκληρά και ο Βαγγέλης Τάβος, πρώτος στο ψηφοδέλτιο του Κόμματος Σοσιαλιστικό Κίνημα Ένταξης του Ιλίρ Μέτα.

Οι υποψήφιοι του Κόμματος Ένωσης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και του Κόμματος των Ελλήνων, σε πρώτη όψη φαίνεται ότι θα δώσουν την μάχη για τιμή των όπλων.

Ο Βαγγέλης Τάβος, ο οποίος έχει εκλεγεί βουλευτής τέσσερις φορές στην περιφέρεια Αργυροκάστρου με το Σοσιαλιστικό Κόμμα Αλβανίας, φαίνεται ότι δεν είναι διατεθειμένος να εγκαταλείψει τα έδρανα της Βουλής. Στη μέχρι τώρα 15-χρονη πολιτική αναμέτρηση είχε απέναντι τον Πρόεδρο του Κόμματος Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων Βαγγέλη Ντούλε, που όπως είναι γνωστό, η πολιτική αντιπαράθεση μεταξύ τους οδήγησε σε ανεπανόρθωτη διάσπαση τους Έλληνες Βορειοηπειρώτες στο Αργυρόκαστρο και όχι μόνο. Τώρα ο κ. Τάβος για να εκλεγεί θα πρέπει όχι απλώς να ανατρέψει την παράδοση, αλλά να αποκλείσει έναν από τους δύο άλλους Έλληνες υποψηφίους: - ή τον Σπύρο Ξέρρα, ή τον Αναστάση Αγγελή. Όντας στη συμμαχία με το Σοσιαλιστικό Κόμμα Αλβανίας, ο Τάβος έχει την άμεση αντιπαράθεση με το Σπύρο Ξέρρα. Στο πλευρό του έχει και το Κόμμα Ένωσης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, το οποίο όχι απλώς μετέχει στην κοινή με τον Τάβο προεκλογική συμμαχία του Σοσιαλιστικού Κόμματος, αλλά και οι δύο, θεωρούν αντίπαλο μέχρι τελικής πτώσεως τον Ξέρρα.

Ο Ξέρρας, λόγω οικογενειακών, εθνικών, πολιτικών και ιδεολογικών σχέσεων, θεωρείται ότι έχει υποστηρικτή τον περιφερειάρχη κ. Καχριμάνη, ο οποίος, δυστυχώς για τους αντιπάλους του Ξέρρα, έχει εμπράκτως δείξει μακρόν και ειλικρινές ενδιαφέρον για τα δικαιώματα της ε. ε. μειονότητας και κυρίως για την διασφάλιση της ενότητάς της. Ακριβώς, λόγω αυτών των αρχών και λόγω των τελευταίων αλληπαλλήλων κρούσεων ότι παρεμβαίνει στα εσωτερικά της ε.ε. μειονότητας, ο κ. Καχριμάνης, είχε σχεδόν καθηλώσει την άσκηση επιρροής υπέρ του κ. Ξέρρα.

Άρα, ο κ. Καχριμάνης ήταν έμμεσος στόχος. Επιβεβαίωση αυτού αποτελεί το γεγονός ότι πληροφορίες από τα ίδια περιβάλλοντα αναφέρουν ότι ο Ξέρρας θα δεχτεί και άλλες επιθέσεις. Της προσπάθειας για ανακοπή της θεωρούμενης ισχυρής ελληνικής στήριξης υπέρ του Ξέρρα, (που ακούει στη προκειμένη περίπτωση στο όνομα Καχριμάνη), είχε προηγηθεί προεργασία, Βορειοηπειρωτών και Αλβανών που τον ανέβαζε και κατέβαζε στην Αλβανία Έλληνα εθνικιστή. Όπως αντιθέτως, κατά περίεργο τρόπο, δεχόταν (και δέχεται) στήριξη Ελλαδιτών, Βορειοηπειρωτών και Αλβανών Βορειοηπειρώτης υποψήφιος που υπόσχεται ότι θα ανοίξει 500 αλβανικά σχολεία στην Ελλάδα.

Υπό το σκεπτικό αυτό, δεν αποτελεί ανησυχία, αν τα χτυπήματα κάτω από τη μέση που δέχτηκε ο κ. Καχριμάνης θα ανοίξουν τους δικούς του Ασκούς του Αιόλου υπέρ του Ξέρρα. Ο κ. Καχριμάνης ξέρει να τηρεί τα προσχήματα και τα μέτρα, με αποτέλεσμα να μη δώσει λαβή στις γνωστές βορειοηπειρωτικές ακρότητες και αντιπαράθεσεις.

Ανησυχητικό είναι τα πραγματικά κίνητρα που υποδαυλίζουν τη συγκεκριμένη αντιπαράθεση, τα οποία δεν έχουν ούτε εθνικό υπόβαθρο, ούτε χαίρουν της στήριξης της επίσημης πολιτικής ηγεσίας της Αθήνας, αλλά ανακυκλώνουν την αντιπαράθεση και διάσπαση μεταξύ των Ελλήνων

Βορειοηπειρωτών σε έναν άλλο επίπεδο:- αυτό των διαπλεκόμενων συμφερόντων συγκεκριμένων συγκοινωνούντων ομάδων από τις δύο πλευρές των συνόρων, η ασφάλεια των οποίων απαιτεί πολιτική εξουσία και εθνικό μανδύα. Τέτοιου είδους εξελίξεις είναι βέβαιο με μαθηματική ακρίβεια ότι οδηγούν σε αγκυλώσεις, η λύτρωση από τις οποίες απαιτεί θύματα.

Τέλος, προς αποφυγή κάθε παρεξήγησης, επισημαίνω ότι δεν υπάρχει καμία μαρτυρία που να επιβεβαιώνει πώς ο κύριος Τάβος, διεκδικεί ενσυνείδητα υποστήριξη από τους πλήττοντες του Περιφερειάρχη και τα συμφέροντα που υπηρετούν, είτε επιδιώκει το συγκερασμό των πολιτικών φιλοδοξιών με τα συμφέροντα αυτά, είτε είναι θύμα αυτών, είτε απλώς επωφελείται από την πολιτική μάχη κατά του Περιφερειάρχη.

Για τον Βορειοηπειρωτή 18.05.2013

Ο Μπερισισμός βρήκε καταφύγιο στην πολιτική ηγεσία του ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑΣ

04.07.2013

Το μετεκλογικό κλίμα που δημιουργήθηκε στην Αλβανία ανακούφισε τους πάντες. Ο Έντι Ράμα, στο πρωθυπουργικό διάγγελμά του, πρωτοστάτησε στην καλλιέργεια κλίματος ανοχής, αντί αντιπαράθεσης, δημοκρατίας, αντί αυταρχισμού. Οι θέσεις του ανάγκασαν και βοήθησαν τον Μπερίσια να κάνει την ιστορική υπέρβαση. Να παραιτηθεί από τα κομματικά αξιώματα.

Ο κακός Μπερίσια έφυγε. Η Αλβανία προσπαθεί να αποτινάξει τον εφιάλητη της κακής σκιάς του. Με πολύ πίκρα διαπιστώνουμε ότι ο Μπερισισμός, μένει ισχυρός, εξαγριωμένος, επιθετικός και αντεκδικητικός μόνο στη νοοτροπία της ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και ΚΕΑΔ. Με ύπουλη ταχτική, με εμπαιγμούς και ραδιουργίες, ετοιμάζει το έδαφος «προλείανσης» υπέρ του στόχου να επιβληθούν για μια ακόμη φορά επί των εθνικών συμφερόντων της ε.ε.μ. Το όλο σκηνικό θυμίζει την παροιμία «εκεί που μας χρωστούσανε μα πήραν και το βόδι»

Πιστεύαμε ότι μετά από τον αποτροπιασμό της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ στις εκλογές, θα υπήρχαν θετικές αντιδράσεις στο πνεύμα που χάραξαν οι μεγάλοι στην Αλβανία. Δυστυχώς, δεν δείχνουν ίχνος αντίδρασης ότι έλαβαν τα μηνύματα καταπέλτης του Έλληνα ψηφοφόρου. Απεναντίας άναψαν όλες τις μηχανές να κρατήσουν με νύχια και δόντια τα «πρωτεία» τους στο σβέρκο του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού, αναζητώντας οπουδήποτε αλλού τις ευθύνες, εκτός από το τομάρι τους. Το πράττουν μέσα στον πανικό και είναι περισσότερο επικίνδυνοι. Από παντού βλέπουν «εχτρούς, εσωτερικούς και εξωτερικούς». Μάλιστα και στο ΥΠΕΞ. Η κατάσταση αποκαλύπτει το μέγεθος των εθνικών ευθυνών τους, για τις οποίες δεν θα βρουν που να κρυφτούν.

Άγριος αγώνας για να πείσουν **ότι είναι οι αναντικατάστατοι «εκπρόσωποι» του ελληνισμού της Αλβανίας**. Στα «ραπτόρτα» τους δεν αναφέρονται στην πανωλεθρία στις εκλογές. Το ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑ ψήφισαν ένας στους τέσσερις Έλληνες που μετείχαν στην ψηφοφορία. Μαζί με τις ψήφους που έπεσαν στις κάλπες μαζικά στα αλβανοχώρια της ορεινής Λαμπουριάς, (για να εκλεγεί ο πρόεδρος του ΚΕΑΔ), πήρε μόλις 13 χιλιάδες ψήφους σε όλη την Αλβανία. Είναι το μικρότερο εκλογικό αποτέλεσμα από την ίδρυσή του. Για τέταρτη κατά σειρά θητεία παίρνει καθηλωτικό εκλογικό αποτέλεσμα. Κάθε φορά και πιο αρνητικό, εφόσον κάθε φορά λιγότερο εκπροσωπεί τα συμφέροντα της ε.ε.μ και κάθε φορά περισσότερο τα προσωπικά συμφέροντα της ηγετικής ομάδας που στενεύει. **Τι άλλο πρέπει να συμβεί για να σεβαστούν τη λαϊκή εντολή;!!**

Για να στεριώσει τον ισχυρισμό της η ηγεσία συγκρίνει το δικό της εκλογικό αποτέλεσμα με εκείνο του νεοσύστατου ΜΕΓΑ. Όντως, το ΜΕΓΑ δεν πήρε τους αναμενόμενους ψήφους. Κι αυτό είναι ένα κακό μήνυμα, που δείχνει ότι οι Έλληνες έγιναν πολύ δύσπιστοι. Και αυτή είναι καμπάνα που χτυπάει για το ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑ

Εχτροί, για να σκεπάσουν τον Ήλιο με κόσκινο, είναι το εθνικό κέντρο και οι εκπρόσωποί του στην Αλβανία.

Κατά τα συνωμοτικά σενάρια των ακούραστων «συνεργατών» της ηγεσίας, οι Έλληνες διπλωμάτες και κυρίως εκείνος στο Αργυρόκαστρο, μεθόδευσαν και προετοίμασαν το έδαφος, ώστε οι Έλληνες να καταψηφίσουν

το ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑ. Κατ'εκείνους, ο διπλωμάτης Αργυροκάστρου, «προλείανε» το έδαφος «για να εξαγοραστούν» οι ψήφοι των Ελλήνων, ώστε το ΚΕΑΔ να μείνει στην ουρά ακόμα και στη Δρόπολη. (Ήρθε τέταρτο μετά από τρία αλβανικά κόμματα) Το «λάθος» των διπλωματών έγκειται στο ότι τόλμησαν να πουν την αλήθεια. Τόλμησαν να προειδοποιήσουν ότι η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ δεν χαίρει της εμπιστοσύνης των Ελλήνων και θα σωριαστεί. Να πουν την αλήθεια ότι, οι Έλληνες της Αλβανίας, εβρισκόμενη απέναντι από τη μακρόχρονη ακαμψία μέχρι σκλήρυνση της ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ για δημοκρατικές αλλαγές και ανάληψη πραγματικών εθνικών ευθυνών, επέλεξαν άλλους τρόπους εκπροσώπησης, οι οποίοι, επισήμαναν οι διπλωμάτες, πρέπει να αξιοποιηθούν αποτελεσματικά σε όφελος του Ελληνισμού.

(Τώρα υπάρχει κίνδυνος να την πληρώσουν. Απόδειξη η εμπειρία του προξένου στην Κορυτσά. Από ανθρώπους του μηχανισμού «της ηγεσίας», σταλήθηκαν στο ΥΠΕΞ χίλιες σελίδες ανώνυμες επιστολές, με κατηγορητήριο ότι «δεν συμπαραστέκονταν» στην ΟΜΟΝΟΙΑ που δεν ήθελε Έλληνες στην Κορυτσά. Το γνωστό θέμα αντιπαράθεσης για την απογραφή πληθυσμού το 2011)

«Εχθροί» είναι τα αλβανικά κόμματα, επειδή οι Έλληνες ψηφοφόροι ψηφίζουν Έλληνες εκπροσώπους σ' αυτά. Με το «επιχείρημα» αυτό επιδιώκονται τρία-τέσσερα τρυγόνια με ένα συμπάρο. Είναι όμως προσπάθεια, που κανείς δεν πείθεται ότι είναι ο γιαλός στραβός. Ο Μπερίσια, κατά την ανώνυμη ηγεσία, είναι κακός «δια της σκανδαλώδους Απογραφής» Η ηγεσία νιώθει καρφί στο σαμάρι την ιστορική γκάφα στην απογραφή και τα φορτώνει σε άλλους. (Η ίδια ξέχασε ότι πήρε λεφτά να κάνει δική της απογραφή και ...) Κατηγορεί τον Μέτα και το Ράμα για «ανθελληνικό προφίλ» και λησμονεί ότι είναι οι πλέον κυβερνητικοί εταίροι της. (Η επίθεση του είδους επιβεβαιώνει την υποτιθέμενη απάντηση Ράμα στο Ντούλε ότι σε έβγαλα από το πουθενά βουλευτή, άρα ξέχνα τα υπουργεία).

Η εχθρότητα αυτή με αναφορά το Αργυρόκαστρο είναι ένα ακόμη τρυγόνι. Η περίπτωση Πούλη, φόβισε το Ντούλε, ο οποίος δεν μπορεί να δεχτεί την εκλογή ενός νέου, επειδή μπορεί αύριο να τον βάλει στο περιθώριο. Από την άλλη, ο Ντούλες, για να εξασφαλίσει στήριξη από Μέτα και Ράμα στην Αυλώνα, προσανατόλισε τους ψήφους, που ελέγχει στο Αργυρόκαστρο, πότε προς Μέτα και πότε προς Ράμα....!!!

Κανείς δεν διαφωνεί ότι εξαγοράστηκαν ψήφοι και μεταξύ των Ελλήνων και αυτό είναι κατάντια. Είναι όμως ένας τρόπος αντίδρασης στη συμπεριφορά της «ηγεσίας». Όλα αυτά τα χρόνια έκανε λαθρεμπόριο τους ψήφους των Ελλήνων για προσωπικά της συμφέροντα! Τώρα οι Έλληνες αποφάσισαν να γίνουν «αφέντες» της ψήφους τους. Να την πουλήσουν οι ίδιοι.... Τι χειρότερο κακό θα μπορούσε να συνέβαινε...!

Η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ – ΚΕΑΔ, εντόπισε στην ουδετερότητα του ΥΠΕΞ, το «εχθρικό» εθνικό κέντρο. Στην ουσία αποκάλυψε ότι όλο το αντεθνικό της έργο σε βάρος της ε.ε.μ, οικειοθελώς ή μη, είχε αρωγό το εθνικό κέντρο. Κατά τον ίδιο το Ντούλε, χωρίς την στήριξη αυτή, η ήττα του, όχι του Ελληνισμού, είναι βέβαιοι.. Ευτυχώς το ΥΠΕΞ, έστω και αργά κατάλαβε ότι η ταύτιση των εθνικών συμφερόντων της ε.ε.μ με τη συγκεκριμένη ηγεσία είναι η καταστροφή ενός ακόμα εθνικού θέματος.

«Η ηγεσία» μέρος εσωκομματικών παιχνιδιών στην Ελλάδα.

Η ηγεσία του ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑΣ έδειξε ακόμα ότι είναι προϊόν της εσωκομματικής αντιπαλότητας, όχι μόνο μεταξύ των ελληνικών κομμάτων, αλλά και του ίδιου του κυβερνόντος κόμματος της Νέα Δημοκρατίας. Υψηλόβαθμο στέλεχος της, τοποθετήθηκε δημοσίως θεωρώντας «διασπαστική» κάθε κίνηση που επιδιώκει τη βελτίωση του επιπέδου εκπροσώπησης της ε.ε. μειονότητας. Θεωρεί λογική την αυταρχική, διασπαστική και αντιδημοκρατική ηγεσία του ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Θεωρεί ότι η αύξηση της εκλογικής ισχύς των τσάμιδων είναι προϊόν της συμμετοχής στον ίδιο συνασπισμό και του ΜΕΓΑ (!) λησμονώντας ότι η πολιτική ισχύ των τσάμιδων ανέβηκε λόγω του ανθελληνικού κλίματος, που πυροδότησε ο Ντούλε μέσω της άτοπης και παράλογης αντιπαράθεσης μαζί τους. Λησμονεί ακόμα ότι το ΜΕΓΑ βρέθηκε σε εκείνο το στρατόπεδο αφού απέρριψε τη συνεργασία μαζί του ο Ντούλες και αφού ο ίδιος ο Ντούλες έβαλε βέτο στο Ράμα για να μη περιλάβει και το ΜΕΓΑ στην ίδια συμμαχία.

Η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ είναι πλέον ο φράχτης που εμποδίζει το ποτάμι των Ελλήνων να βαδίζει στη φυσική του κοίτη. Εκεί που ο Ελληνισμός πάει να τον πάρει σβάρνα, ο φράχτης αντιστέκεται με αποτέλεσμα το νερό να πηγαίνει σε άλλα χωράφια.

Για τον Πρωινό Λόγο 04.07.2013.

Ιεροσουλίες που οδηγούν στο 1800 σε ορθόδοξο ναό στην Πρεμετή.

16.08.2013

Σκηνές που θυμίζουν εποχές του 17^{ου}-18^{ου} αιώνα ξετυλίχτηκαν σήμερα, στις 16 Αυγούστου, στην πόλη της Πρεμετής στο Νότο της Αλβανίας. Ενώ οι ορθόδοξοι πιστοί συνεχίζουν να βιώνουν τη γιορτή του Πάσχα του Καλοκαιριού, όπως χαρακτηρίζουν την 15^η Αυγούστου, ιδιωτικό γραφείο διεκπεραίωσης δικαστικών αποφάσεων, με την στήριξη ανδρών ιδιωτικής αστυνομίας και τη συμπαράσταση της δημοτικής αρχής της πόλης, εισέβαλαν με βάνουση βία κατά των ιερέων και των πιστών στο κτίριο του ναού στο κέντρο της πόλης, με στόχο να μετατρέψουν τον ορθόδοξο ναό σε πολιτιστικό μέγαρο. Το 1962 το αθεϊστικό κομμουνιστικό καθεστώς είχε αλλοιώσει τον κεντρικό Ορθόδοξο ναό της Πρεμετής, που υψώνονταν μπροστά στο χτίριο όπου το κομμουνιστικό κόμμα είχε οργανώσει το 1944, το δικό του πρώτο πολιτικό συνέδριο, λίγο πριν λήξει ο ανταρτοπόλεμος στη χώρα.

Το 1997 η Ορθόδοξη εκκλησία μετά από πολλά εμπόδια και επεισόδια εθνικιστικού χαρακτήρα, κατάφερε να επαναλειτουργήσει τον παλιό της ναό.

Σήμερα, οι προαναφερόμενες ιδιωτικές και δημόσιες αρχές, επικαλούμενες απόφαση του Συνταγματικού Δικαστηρίου της χώρας, χρησιμοποίησαν τη βία για την εκ' νέου μεταβολή του ναού σε πολιτιστικό μέγαρο. Βία ασκήθηκε όχι μόνο κατά των πιστών που βρισκόταν εντός του ναού και των προσερχόμενων σ' αυτόν, αλλά και κατά των ιερέων της ορθόδοξης ενορίας της Πρεμετής, που επιδίωκαν να εμποδίσουν την αυθαίρετη βία.

Με τη βία οι άνδρες της ιδιωτικής αστυνομίας αφαίρεσαν το σταυρό από τον τρούλο του ναού και τοποθέτησαν εκεί την αλβανική εθνική σημαία. Επίσης με τη βία αφαίρεσαν και όλα τα θρησκευτικά αντικείμενα που βρισκόταν εντός των εσωτερικών χώρων του.

Άμεση και έντονη υπήρξε η διαμαρτυρία των κληρικών της ιεράς μητρόπολης Αργυροκάστρου. Σε δήλωσή τους διαμαρτυρίας χαρακτηρίζουν την συγκεκριμένη ενέργεια «βάνουση παραβίαση κάθε έννοιας δημοκρατίας ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ειδικά αυτού της ελεύθερης άσκησης της πίστεως, όπως είναι κατοχυρωμένο στο Σύνταγμα, καθώς και των στοιχειωδών συνθηκών, που θα πρέπει να διασφαλίζονται στα πλαίσια της ισοπολιτείας». Επισημαίνουν επίσης ότι κατά την βίαιη αυτή επιχείρηση «συνέβησαν πράξεις ιεροσυλίας, καθώς βάνδαλοι έβαλαν χέρι επί ιερών εικόνων, λατρευτικών σκευών κλπ»

Όσον αφορά τα δικαιώματά της επί του χτιρίου του συγκεκριμένου ιερού ναού, η ορθόδοξη εκκλησία επικαλείται ειδικό νόμο με τον οποίο «η Πολιτεία έχει κατοχυρώσει την συμφωνία μεταξύ του Υπουργικού Συμβουλίου και της Ορθόδοξου Αυτοκέφαλου Εκκλησίας της Αλβανίας, όπου η προτεραιότητα δίνεται στη διασφάλιση της ελευθερίας πρόσβασης στους ιερούς χώρους και της εγγύησης των λατρευτικών συνάξεων»

Από τη δική τους πλευρά τα αλβανικά ΜΜΕ, χωρίς να κάνουν καμιά αναφορά στο φορέα της Εκκλησίας, κρίνουν δίκαιη την ενέργεια αυτή της ιδιωτικής αστυνομίας, που, όπως ισχυρίζονται, επιστρέφει στην πραγματική ταυτότητά του το ναό, που είναι κατά τους Αλβανούς δημοσιογράφους, εκείνη του πολιτιστικού μεγάρου. ΤΕΛΟΣ

Αθήνα και Τίρανα: διαφορετική προσέγγιση στις μεταξύ τους σχέσεις

28.08.2013

Το άρθρο αυτό δημοσιεύτηκε στο πρωτοσέλιδο της εφημερίδας “Shekulli” των Τιράνων ημερομηνία 26/08/2013, με τίτλο της εφημερίδας.

Το διαχρονικό αξίωμα όσον αφορά τις διμερείς σχέσεις έχει δύο πτυχές. Η πρώτη επιβεβαιώνει ότι όταν οι σχέσεις καθοδηγούνται από τις αρχές κατανόησης, συνεργασίας, σεβασμού βάση θετικής αμοιβαιότητας, τότε παρέχουν θετικά αποτελέσματα, αμοιβαία οφέλη και διμερή ανάπτυξη. Η δεύτερη πτυχή έχει αποδείξει το αντίθετο. Η μέση οδός καλλιεργεί δυσπιστία, επιφυλάξεις και εύθραυστες ισορροπίες, οι οποίες γενικώς φρενάρουν την προοπτική.

Η υπεροχή σήμερα τέτοιων οργανισμών όπως η Ε. Ένωση, το ΝΑΤΟ, το ΣΕ, ΟΑΣΕ κλπ, επιβάλουν χωρίς ταλαντεύσεις την εκδοχή σχέσεων συνεργασίας και κατανόησης.

Οι σχέσεις ανάμεσα στην Ελλάδα και την Αλβανία τι αρχές ακολουθούν;

Το πρόσφατο επεισόδιο, εκείνο της Πρεμετής, στη σειρά των ανάλογων περιπτώσεων στην μεταβατική περίοδο, αποδεικνύει ότι στιγμές του παρελθόντος, ελάχιστες σε αριθμό και που δεν αποτελούν την ουσία της ιστορίας μεταξύ των δύο λαών, φιλτραρισμένες σε «εθνικά» δόγματα, καλλιεργούν μια ανύπαρκτη συγκρουσιακή μνήμη. Δυστυχώς αυτή η μνήμη καλείται προς εξυπηρέτηση στιγμιαίων συμφερόντων, εσωτερικής πολιτικής κατανάλωσης, μέχρι και ομαδικών συμφερόντων.

Η Ελλάδα – Στο ιστορικό ενεργητικό, από την αρχαιότητα οι Έλληνες αποδεικνύουν ότι είναι ίσως ο μοναδικός λαός στον κόσμο, ο οποίος την ύπαρξη και την ταυτότητά του τα έχει στηρίζει στο άνοιγμα και την ένταξη, στην ικανότητα ώστε τα επιτεύγματά του να τα χειρίζεται ως περιουσία όλων με το δικαίωμα ώστε τα επιτεύγματα οποιοδήποτε να τα θεωρεί και δικά του. Το ίδιο και τα θεμέλια της νέας εθνικής συνείδησης, που αφετηρία έχουν στο «Διγενή Ακρίτα», περιέχουν την ίδια ζύμη, όπως και η Νεοελληνική ιδεολογία και η πραγματικότητα της επανάστασης του ΧΙΧ αιώνα. Στη σημερινή εποχή η Ελλάδα είναι μια Ευρωπαϊκή χώρα σε όλες τις παραμέτρους, η οποία (και σήμερα σε περίοδο κρίσης) αποτελεί στην περιοχή μια πολιτική, οικονομική και πολιτιστική δύναμη με τη σφραγίδα της ίδια της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Σε σχέση με την Αλβανία, η μονιμότητα στην πολιτική υπέρ σχέσεων καλής γειτονίας, αλληλοκατανόησης, συνεργασίας και αμοιβαίου οφέλους, εκπροσωπούμενη από το ελληνικό κράτος, είναι αλήθεια ότι προσκρούει σε τμήματα που ασκούν πολιτική πίεση, ή με διασυνδέσεις στην επίσημη πολιτική. (Συχνά, σκοπίμως τα ΜΜΕ και η αλβανική φιλολογία, αλλά και τα επίσημα Τίρανα, συγχέουν την επίσημη ελληνική πολιτική με τις στάσεις των κύκλων αυτών). Οι κύκλοι αυτοί, σε ορισμένες στιγμές μπορεί να κατορθώσουν την προσωρινή επιβολή τους στην επίσημη πολιτική. (Η περίπτωση της Πρεμετής μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως επιχείρημα). Βασικός λόγος της δράσης τους μένει η Εθνική Ελληνική Μειονότητα στην Αλβανία. Συχνά εκείνοι κάνουν

κατάχρηση της ιδιαίτερης ευαισθησίας όσον αφορά τα δικαιώματα της ελληνικής μειονότητας, παραβλέποντας τις πρέπουσες αντιστοιχίες ανάμεσα στην ιστορία και τη σημερινή πραγματικότητα αυτής της μειονότητας. (γίνεται από άγνοια, σκοπίμως, ή για ιδιοτελή προσωπικά ή ομαδικά συμφέροντα).

Η Αλβανία – Οι παρατηρήσεις αλβανών και ξένων ιστορικών, με επικεφαλής τον γλωσσολόγο Έκερέμ Τσιαμπέι, ομολογούν ότι η διατήρηση στους αλβανούς των αξιών πολιτισμού και ταυτότητας είναι θέμα απομόνωσης. Οι ίδιοι ιστορικοί σημειώνουν ότι η Οθωμανική Αυτοκρατορία οδήγησε στα άκρα την γεωγραφική επέκταση των Αλβανών. Μάλιστα, κατά τον Τσιαμπέι και τα ακριτικά τραγούδια των Αλβανών, τα οποία, όπως και στους άλλους ευρωπαϊούς λαούς επηρεάστηκαν από τον «Διγενή Ακρίτα», έχουν μωαμεθανούς ήρωες, που υπερασπίζονται τα εδάφη τους έναντι των χριστιανών. (Εντελώς διαφορετικά από τα όμοια επικά τραγούδια των υπολοίπων λαών, ή τουλάχιστον διαφορετικά από τους Αλβανούς- Αρβανίτες της Ιταλίας). Το συγκεκριμένο καθεστώς φαίνεται ότι έχει υπαγορεύσει, ως ανάγκη αυτοπροσδιορισμού της συλλογικής ταυτότητας, τη μόνιμη αντιπαράθεση με τους άλλους και σε πρώτη γραμμή με τους γείτονες. (Δεν συμβαίνει με τις αλβανικές κοινότητες εκτός αλβανικού εδάφους). Η συγκεκριμένη ιδιότητα μετατράπηκε σε ιδεολογική οντότητα από το κομμουνιστικό καθεστώς, όπου η εσωτερική εθνο-σοσιαλιστική ενότητα εξασφαλιζόταν μέσω του απόλυτου δόγματος εκφραζόμενου στη ρήση «όλοι αντιμετωπίζουν την Αλβανία ως αγκάθι στο μάτι». Όπως αναφέρει ο Oliver Jens Schmitt, είναι αυτός ο λόγος, που τα ιδεολογικά προϊόντα της απομόνωσης, λόγω της ξενοφοβίας, δρουν ακόμα στην Αλβανία. Σύμφωνα με τον Schmitt οι παλιές κομμουνιστικές ελίτ που διατήρησαν τον έλεγχο όσον αφορά την ερμηνεία της ιστορίας, δεν επιτρέπουν καμιά αντιπαράθεση με την δυτική επιστήμη σε ότι αφορά τα θέματα αυτά, ούτε βέβαια την απομυθοποίηση της κομμουνιστικής ιστορίας.

Η ουσία της όλης υπόθεσης σχετίζεται με την επίπονη προσπάθεια της συγκεκριμένης κάστας, πλέον στην υπηρεσία της πολιτικής, γιατί όχι και της επίσημης, για να διατηρήσουν τον κομμουνιστικό έλεγχο στη συνείδηση των απλών ανθρώπων με στόχο να τους «αμολούν» εναντίον οποιουδήποτε τολμήσει να αντιπαχτεί στα συμφέροντα της πολιτικής κάστας ή μιας συγκεκριμένης ομάδας. Στο πλαίσιο αυτό ο ανθελληνισμός μετατράπηκε σε βασικό αξίωμα για τον αλβανικό εθνικό αυτοπροσδιορισμό και αποκορυφώθηκε στους εορτασμούς των 100-χρονων της ανεξαρτησίας της χώρας.

Λοιπόν, στις δύο χώρες υπάρχουν ορισμένοι κύκλοι, που δρουν εκτός της επίσημης πολιτικής. Στην Ελλάδα, η επίσημη πολιτική, είναι απέναντι στους κύκλους αυτούς, όταν η πολιτική τους δραστηριότητα θίγει την εθνική πολιτική του κράτους.

Στην Αλβανία, η επίσημη πολιτική, για να δικαιολογήσει τις πολιτικές της θέσεις ως «εκδήλωση» της λαϊκής βούλησης, υποκύπτει ηθελημένα στη δράση των κύκλων αυτών. Και επειδή έχει επαναληφθεί σχεδόν σε όλα τα επεισόδια ελληνο-αλβανικής αντιπαράθεσης, έχει μετατραπεί σε ρήση. (Η περίπτωση της Πρεμετής είναι η πρώτη, όπου δεν έχουμε την άμεση δράση των επίσημων κρατικών δομών, αλλά ιδιωτικών). Η ρήση αυτή προϋποθέτει την ύπαρξη ενός σταθερού αρχαικού δημοσιογραφικού υλικού και συγκεκριμένου ανθρώπου, που επαναλαμβάνουν σε μονόλογο, χωρίς αντίλογο και κατ' ενοχλητικό τρόπο, τα ίδια πράγματα. Επιστροφή έναν και πλέον αιώνα πίσω, για να μετατρέψουν

σε φόβητρο για τους Αλβανούς και άγχος για τους Έλληνες μειονοτικούς, το ταμπό για αυτούς θέμα της Βορείου Ηπείρου.

Μετά απ' αυτή την προεργασία εμφανίζεται το σημερινό αλβανικό κράτος. Στην ελληνική πλευρά, οι κύκλοι που περιγράψαμε, προβαίνουν σε εξτρεμιστικές καταχρήσεις, μέχρι σύγχυσης, με αναφορά την ανάγκη υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων της εθνικής ελληνικής μειονότητας.

Ο μηχανισμός δράσης.

Ας πάρουμε υπό ανάλυση το πρόσφατο επεισόδιο, αυτός της Πρεμετής. Λίγες μέρες πριν το αποτρόπαιο γεγονός, ακραίως καταδικαστέο, της ιδιωτικής αστυνομίας κατά ενός ορθοδόξου ιερού ναού, ο πρόεδρος του ΚΕΑΔ σχολίασε την μη συμπερίληψη του κόμματός του στην κυβέρνηση «Ράμα». Σε σχέση με το γεγονός αυτό ανέφερε ότι στις μέρες, που θα ακολουθήσουν θα σημειωθούν νέες εξελίξεις (!!!). Δεν ξέρω αν πρόκειται για σύμπτωση, αλλά το γεγονός ότι τα ΜΜΕ που πρόσκεινται σ' αυτόν, κατά τις ημέρες που τα επεισόδια στην Πρεμετή ήταν σε εξέλιξη υπερασπίστηκαν με δύναμη τη γραμμή επιδείνωσης των σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών, (όπως και οι προσωπικές δηλώσεις του ίδιου σε σχέση με το επεισόδιο) αφήνει πολλά περιθώρια υποψίας ότι υπήρχε προκαταρκτική ενημέρωση για τα γεγονότα στην Πρεμετή.

Στην Ελλάδα, οι ανεπίσημοι κύκλοι, επωφελούμενοι από τις φρικιαστικές σκηνές που διέπραξε η ιδιωτική αστυνομία στην Πρεμετή, και εξ' ονόματος της προάσπισης των θρησκευτικών δικαιωμάτων (της μειονότητας (!)), οδήγησαν το Ελληνικό Υπουργείο Εξωτερικών σε αμφιλεγόμενες δηλώσεις. Η συγκεκριμένη εξέλιξη σήμαινε ότι η επεισοδιακή κατάσταση στην Πρεμετή έπρεπε να εξισορροπηθεί. Και οι ενορχηστρωτές τα κατάφεραν με την «επίθεση» των πιστών για να ανακαταλάβουν τον ναό. (Ότι υπήρχε ενορχήστρωση μιλούν τα ακόλουθα γεγονότα: Η «σιδηρά» ιδιωτική αστυνομία, που κλωτσούσε τους ιερείς σαν να ήταν αχυρόσακοι, υποχώρησε «στην επίθεση» των πιστών, λες και ήταν χάρτινη. Οι πιστοί, αφού «ανακατέλαβαν» τον ναό, μετά από κάποιες ώρες τον εγκατέλειψαν και... η αστυνομία «αποκατάστησε» τον έλεγχό της. Την επαύριον όλη η ιδιωτική αστυνομία πήγε να πιεί οργανωμένα καφέ... και οι πιστοί «επωφελήθηκαν» της ευκαιρίας για να φτάσουν μέχρι τα τοίχοι του ναού με τα παράθυρα κλειστά πλέον με τούβλα...!!!) Στην Αλβανία η επίσημη πολιτική σιωπούσε, επιτρέποντας στα ΜΜΕ να υποκινούσαν με την «ανευθυνότητά τους» την επιδείνωση της κατάστασης. Διότι τους κάθισε ο αποκλεισμός χιλιάδων Αλβανών στα σύνορα, από μια εντολή που δεν είχε την σφραγίδα της εξωτερικής πολιτικής της Αθήνας. Η γραμμή των ανεπίσημων ελληνικών κύκλων κατάφερε να μπει το παιχνίδι. Αλλά δεν ήταν σύμφωνο το διπλωματικό σώμα της Ελλάδας στην Αλβανία. Λόγω των ενεργειών του επιτεύχθηκε η εξουδετέρωση της εντολής αποκλεισμού των Αλβανών στα σύνορα και η κατάσταση εξομαλύνθηκε.

Τις στιγμές αυτές εμφανίστηκε με προφίλ σκληρής στάσης κατά της Ελλάδας των επίσημων Τιράνων, αλλά, όταν πρόσεξε ότι δεν θα είχε παρόμοια ανταπόκριση από ελληνικής πλευράς, υποχώρησε ενδιαφερόμενη να εμφανιστεί νικήτρια στη «μάχη» αυτή. Διαμήνυσε ότι ανάγκασε την Ελλάδα σε υποχώρηση με μέτρα αρνητικής αμοιβαιότητας στα σύνορα(!!!)

Η Ελλάδα από μέρος της διαμήνυσε ότι ως ευρωπαϊκή χώρα, δεν δύναται να επιτρέψει την εξωτερική της πολιτική να υποπέσει θύμα ακατανόητων επεισοδίων και ύποπτων συμφερόντων, που καμιά σχέση δεν έχουν με τα εθνικά συμφέροντα του ελληνικού κράτους. Ως ευρωπαϊκή χώρα

προτεραιότητα στην εξωτερική της πολιτική έχει η αξιοποίηση της βαρύτητάς της σε όφελος του ελληνικού λαού και των άλλων Βαλκανικών λαών

Γιατί όμως τα επεισόδια στην Πρεμετή επιτρέπεται να τα κατονομάσουμε ως ύποπτα; Διότι, η μία πλευρά θυμήθηκε μετά από 12 χρόνια, να εφαρμόσει μια δικαστική απόφαση, ενώ η άλλη πλευρά, η Ορθόδοξη Εκκλησία, μετά από την δικαστική απόφαση δεν ακολούθησε την οδό αλληλοκατανόησης και ούτε την οδό του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων για την κατοχύρωση του απόλυτου δίκιου της, αλλά την οδό του τετελεσμένου γεγονότος με όχι νόμιμα μέσα.

Ποιος ήταν όμως ο στόχος οφέλους από το επεισόδιο;

Η κηλίδωση της εικόνας της Αλβανίας εν όψη απόκτησης του στάτους υποψήφιας χώρας μέλους στην Ε Ένωση, για να τη χρεωθεί βαρύτατα ως αποτυχία η ανερχόμενη κυβέρνηση. Και στο πλαίσιο αυτό η επιδείνωση των σχέσεων με την Ελλάδα, η οποία κατέχει πρωταρχικό ρόλο προς την επίτευξη του Ευρωπαϊκού στόχου της Αλβανίας. Οι παλιές υποχρεώσεις της ηγεσίας της μειονότητας προς τις δομές που δρουν με το σκεπτικό αυτό στα Τίρανα και η νοοτροπία εκβιασμών ως αντεκδίκηση για την μη συμπερίληψή της στη νέα κυβέρνηση σε επίπεδο υπουργού (που σημαίνει πολιτική εξασθένιση για το συγκεκριμένο κόμμα), είναι στοιχεία υπέρ της αποδοχής της λογικής συνεργασίας της στα επεισόδια της Πρεμετής.

Με την πολιτική εξασθένιση της νυν πολιτικής ηγεσίας της εθνικής ελληνικής μειονότητας δε συμφωνούν ούτε οι κύκλοι που υποστήριξαν τη σκληρή γραμμή σχετικά με τα επεισόδια.

Γιατί όμως η «Πρεμετή» αποτελεί συνέχεια επεισοδίων που οδήγησαν συχνά σε κατήφεια τις σχέσεις Ελλάδας-Αλβανίας;

Τα Αλβανικά ΜΜΕ αποκάλυψαν άθελα μερικούς πρωταγωνιστές στα επεισόδια αυτά, που «δρουν κατά των αλβανικών εθνικών συμφερόντων» και τους χαρακτήρισαν ατιμώρητους (!!!) Είναι αλήθεια ότι στην Πρεμετή η ιδιωτική αστυνομία έριξε ποταμούς δακρυγόνων κατά των διαδηλωτών, μάλιστα και κατά των δημοσιογράφων. Όμως, σε αυτούς τους «αντιαλβανούς ήρωες» και ταυτοχρόνως τόσο σιμά στους πολιτικούς και μη θεσμούς της εθνικής ελληνικής μειονότητας, δεν σάλεψε τρίχα καφαλής. (!!!;)

Τα αλβανικά ΜΜΕ αποκάλυψαν επίσης ότι γενικώς είναι με ύποπτο παρελθόν. Λοιπόν, όλες οι ενδείξεις αποδεικνύουν ότι «οι ήρωες αυτοί του ελληνισμού», μπορεί να είναι προβοκάτορες αποδεχτοί στις ελληνικές δομές, δλδ με διπλό ρόλο. Η εμπειρία έχει βεβαιώσει ότι παντού όπου εκδηλώνονται οι ελληνικές «προσδοκίες» αυτών των «αντιαλβανών», αναπτύσσεται η αλβανική απληστία προσωπικών ή ομαδικών ιδιοτελών συμφερόντων, εξ'ονόματος του αλβανισμού. Τρανταχτό παράδειγμα αποτελεί η Χιμάρα. Αμέσως μετά την κήρυξη της Χιμάρας ως στόχος ελληνικότητας από το δίδυμο Ντούλε –Μπολάνο, το 2003, φάλαγγες σφετεριστών με την αλβανική εθνική σημαία μετέτρεψαν το μαργαριτάρι του Ιονίου σε ατέλειωτο χάος, στο οποίο βυθίστηκε και κάθε ελληνική κατοχύρωση. Το ίδιο σκηνικό επαναλαμβάνεται από το 1991-92. Τους είδαμε πώς «εκλέγονταν» για να αντιπροσωπεύσουν την ΟΜΟΝΟΙΑ. Τους είδαμε το 1994 στο επεισόδιο της Επισκοπής, το 2003 και στη συνέχεια στη Χιμάρα. Τους είδαμε το 2006 στην Κοσίνα της Πρεμετής (για την αποηρωποίηση των Ελλήνων πεσόντων του έπους του 40). Τους βλέπουμε και τώρα στην Πρεμετή... Είναι πρόσωπα, τα οποία ανεξαρτήτως του «αντιαλβανισμού» τους, έχουν στην Αλβανία πολλές περιουσίες, προνόμια και

προσβάσεις σε κάθε επίπεδο και μορφή στο αλβανικό περιβάλλον. Γι' αυτό και δεν χρειάζεται να τους δούμε πλέον.

Ποιος όμως χάνει και ποιος κερδίζει από τα επεισόδια αυτά.

Σε πρώτη μοίρα χάνουν οι καλές σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών.

Ο άλλος μεγάλος χαμένος είναι η Εθνική Ελληνική Μειονότητα στην Αλβανία. Λόγω των προαναφερόμενων, η Μειονότητα αυτή δεν έχει μια αξιοπρεπή πολιτική εκπροσώπηση, έχασε τη δυνατότητα προάσπισης των δικαιωμάτων της:- δημογραφικά, οικονομικά, περιουσιακά, πολιτιστικά, εκπαιδευτικά. Έχασε την εσωτερική της κοινοτική συνοχή, που την αντικατέστησε με μια ανεπιστρεπτή διάσπαση.

Χαμένοι είναι και οι χιλιάδες Αλβανοί μετανάστες στην Ελλάδα, οι οποίοι βιώνουν με αρνητικές συνέπειες κάθε κλονισμό των Ελληνο-αλβανικών σχέσεων.

Χαμένη προκύπτει και η Αλβανία. Η πολύχρονη δημαγωγία ότι λόγω δήθεν σαμποτάζ της Ελλάδας σε βάρος της Αλβανίας για τον οδικό άξονα 8 (όταν στην Ελλάδα ήδη είχε ολοκληρωθεί η κατασκευή του) είχε ως συνέπεια την απώλεια της Ευρωπαϊκής επένδυσης για την κατασκευή του άξονα 10 (Βορά-Νότου), με αποτέλεσμα η Αλβανία να μείνει χωρίς προσβάσεις στην Εγνατία Οδό (άξονα 8) και εκτός σύνδεσης με το οδικό δίκτυο στην Κεντρική Ευρώπη.

Ο εθνικισμός για εσωτερική κατανάλωση βάση των αρχών του προηγούμενου αιώνα, δημιουργεί συνεχή δυσφορία στη Δύση, για το πόσο είναι έτοιμη η Αλβανία για ένταξη στους Ευρωπαϊκούς οργανισμούς. Η Αλβανία μπορεί να μείνει με τα κιάλια του Κρεσνίκ Σπαχίου στο χέρι, σε περίπτωση που η παρεχόμενη κατανόηση για την προώθηση της συμφωνία ΑΟΖ, η οποία θα διανοίξει το δρόμο αμοιβαίου οικονομικού οφέλους, θα αντικατασταθεί με την αυθαιρεσία της διεθνούς νομιμότητας, ή της μονόπλευρης εφαρμογής.

Και στο τέλος-τέλος γιατί και εξ' ονόματος τίνος στη χάραξη εθνικής πολιτικής αξιοποιούνται μέσα και επιχειρήματα του προηγούμενου αιώνα;! Την Αλβανία και τον Αλβανικό λαό όπως και τον ελληνικό, δεν τους εξυπηρετούν τα συμπλέγματα ενοχής, φόβου, καχυποψίας, όταν ζουν στο κέντρο της Ευρώπης εκεί που οι άλλο λαοί περνούν τα μεταξύ τους σύνορα με ταχύτητα αέρος. ΤΕΛΟΣ

Σε επιστολή προς το Σαμαρά, Αλβανοί ακαδημαϊκοί ισχυρίζονται ότι η γλώσσα των Ελλήνων πρώην πρεσβευτών είναι «ασυνεπής και επικίνδυνη»

02.11.2013

Τα μέλη της Αλβανικής Ακαδημίας Τεχνών και Επιστημών συνιστούν στον Αντώνη Σαμαρά, ώστε στο όνομα της ελπίδας του μέλλοντος των λαών της Βαλκανικής, που υπερβαίνει τα ιστορικά δυσάρεστα, να ηγηθεί η Ελλάδα των προσπαθειών για την ένταξη της Αλβανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Την ίδια στιγμή απαιτούν από την Ελλάδα να εκπληρώσει τους γνωστούς διαχρονικούς αλβανικούς ισχυρισμούς σε βάρος της Ελλάδας.

Μια μέρα πριν από την επίσκεψη του Έλληνα Προέδρου της Δημοκρατίας Κάρολου Παπούλια στα Τίρανα στον Αλβανικό τύπο δημοσιεύεται ανοιχτή επιστολή των μελών της Αλβανικής Ακαδημίας Τεχνών και Επιστημών προς στον Πρωθυπουργό της Ελλάδας Αντώνη Σαμαρά. Η επιστολή των Αλβανών ακαδημαϊκών αφορά από την πρόσφατη επιστολή των 23 Ελλήνων πρώην πρεσβευτών προς τον Πρωθυπουργό Αντώνη Σαμαρά. Για τους Αλβανούς ακαδημαϊκούς η γλώσσα που χρησιμοποιούν στην επιστολή τους οι Έλληνες διπλωμάτες «είναι ανησυχητική και ασυνεπής» «Κανένας από τους ισχυρισμούς τους, αναφέρουν οι Αλβανοί ακαδημαϊκοί, δεν αληθεύει.» Όπως δεν είναι αληθές, κατ' εκείνους, ότι «μετά τις θετικές εξελίξεις για τα Τίρανα όσον αφορά τα θέματα που σχετίζονται με το Κοσσυφοπέδιο και τα Σκόπια, η αντιπαλότητα των Τιράνων προς την Αθήνα είναι σε τροχιά ανόδου»

Στη συνέχεια της ανοιχτής επιστολής τους προς τον Έλληνα Πρωθυπουργό Αντώνη Σαμαρά οι Αλβανοί ακαδημαϊκοί αναφέρονται στο Ευρωπαϊκό μέλλον των λαών της Βαλκανικής και θεωρούν ότι «τα ιστορικά δυσάρεστα δεν μπορεί να έχουν περισσότερο βάρος από την ελπίδα του μέλλοντος».

Την ίδια στιγμή υπενθυμίζουν στον κύριο Σαμαρά ότι η Ελλάδα θα πρέπει να λύσει μια σειρά θεμάτων με την Αλβανία όπως «την κατάργηση του εμπολέμου ανάμεσα στην Ελλάδα και την Αλβανία, την επίσημη αναγνώριση από την ελληνική κυβέρνηση των κρατικών συνόρων της Αλβανίας όπως ορίζει η Συνδιάσκεψη του Λονδίνου του 1913, τα περιουσιακά δικαιώματα του τσάμικου πληθυσμού, την επίσημη αναγνώριση από την Ελληνική Δημοκρατία της Δημοκρατίας του Κοσσυφοπεδίου ως ανεξάρτητο και κυρίαρχο κράτος, την επίλυση των διαφωνιών σχετικά με το επίσημο όνομα της Δημοκρατίας της Μακεδονίας κλπ.»

Τέλος, υποδεικνύουν στον Έλληνα Πρωθυπουργό ότι Ελλάδα, η οποία το 2014 θα αναλάβει την προεδρεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης «να κατευθύνει τις προσπάθειες σε υποστήριξη της υποψηφιότητας της Αλβανίας» για να πετύχει το στόχο της χώρας υπό ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση. «Δυσκολευόμαστε, αναφέρουν να σκεφτούμε ότι η Αθήνα θα δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα στο αίτημα της Αλβανίας» προς το στόχο αυτό. ΤΕΛΟΣ

Η επίσκεψη Παπούλια στα Τίρανα, οι όροι των Τιράνων προς Αθήνα και οι αδικαιολόγητες ελπίδες της Αθήνας για καλές σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα SHEKULLI των Τιράνων

10.11.2013

Η περίοδος μετά την επίσκεψη του Έλληνα Προέδρου στην Αλβανία δίνει ανάγλυφο το αίσθημα του κενού, τόσο για την Αθήνα όσο και για τα Τίρανα. Για τις δύο πλευρές συνδέεται με την προσωπικότητα και το κύρος του Κάρολου Παπούλια.

Στην Αθήνα δεν κρύβουν ότι οι ελπίδες πριν από την επίσκεψη για το άνοιγμα νέου κεφαλαίου για πολύ καλές σχέσεις με την Αλβανία, δεν δικαιολογήθηκαν. Η Αθήνα και ο ίδιος ο Παπούλιας, ως η πιο έμπιστη ελληνική πολιτική αρχή κατοχυρωμένος ως ο φίλος των Αλβανών, επιδίωξαν την εκδήλωση επιμονής από ελληνικής πλευράς για καλές σχέσεις με την Αλβανία. Στην ατζέντα του Έλληνα Προέδρου η συγκεκριμένη επιδίωξη διατυπώνονταν σε τέσσερα σημεία:- Η εθνική ελληνική μειονότητα στην Αλβανία, η Αλβανοί μετανάστες στην Ελλάδα, η πολύπλευρη οικονομική συνεργασία σε διμερές και στην ευρύτερη περιοχή επίπεδο και στήριξη της Αλβανίας στην πορεία της προς την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Όσον αφορά την Αλβανική πλευρά η επίσκεψη γνώρισε μια διάθλαση ανάμεσα σε εκείνο που εκπροσωπεί ο Παπούλιας για τους Αλβανούς και για τις σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών και στην άρθρωση «των όρων» προς Αθήνα. Το απέδειξε και η διπλή εικόνα της επίσκεψης Παπούλια σε Τίρανα και Αργυρόκαστρο.

Στο Αργυρόκαστρο, οι σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών εκδηλώθηκαν στη συμβατικότητα των γεγονότων από την ανταλλαγή της βέρας της μάνας του παιδιού Παπούλια με λίγο καλαμπόκι στο προπολεμικό Αργυρόκαστρο, στον τίτλο του Επίτιμου Δημότη της πέτρινης πόλης σήμερα.

Στα Τίρανα έγινε κυρίαρχη η εκούσια σύσπαση που προκάλεσαν τα 7-8 θέματα αρθρωμένα από την επίσημη και ανεπίσημη πολιτική της Αλβανίας και που απήχησαν ως όροι προς Αθήνα. Στα γνωστά θέματα όπως «Το εμπόλεμο», «Το τσάμικο», «Τα νεκροταφεία των Ελλήνων στρατιωτών στον Ελληνο-Ιταλικό Πόλεμο», προστέθηκαν νέα όπως, «Τα σχολεία και τα ασφαλιστικά των Αλβανών μεταναστών στην Ελλάδα», «Η ΑΟΖ», «Τα χερσαία σύνορα», «Τα τοπωνύμια», «Η αναγνώριση του Κοσσυφοπεδίου» κλπ. Ο τρόπος πώς και από ποιους τέθηκαν, ανεξαρτήτως πόσο δίκαια ή άδικα είναι, προκάλεσε γενικώς την αίσθηση ότι καταπλακώνουν την δηλωμένη επιθυμία και βούληση για καλές σχέσεις μεταξύ των δύο γειτονικών χωρών. Έδειξαν ότι οι παράγοντες που παράγουν πολιτική στην Αλβανία δεν είναι αρκετά ξεκάθαροι στους στόχους τους. Ξεκινούν από την ευρωπαϊκή προοπτική των σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών, ή για να ικανοποιήσουν και να κρατήσουν ζωντανό έναν ξεπερασμένο εθνικισμό.....!??

Στο παρόν άρθρο κάνω μια προσπάθεια για να αναγνωστούν διαφορετικά, σε όφελος της αμοιβαίας κατανόησης και εμπιστοσύνης, τα ιστορικά γεγονότα σε μερικά από προαναφερόμενα θέματα-όρους.

Ο ισχυρισμός του εμπολέμου από ελληνικής πλευράς. Η ανάλυση και η αντιπαραβολή με ψυχραιμία των γεγονότων αποδεικνύει ότι, εκ' νομικής όψεως,

είναι η Αλβανική πλευρά που δεν έχει καταργήσει τον νόμο της εμπόλεμου της 15^{ης} Ιουνίου 1940, ψηφισμένο από το τότε δικό της νομοθετικό όργανο, ανεξαρτήτως αν λειτουργούσε ως τμήμα του Ενωμένου Ιταλικού Βασιλείου. Οι αναφορές ότι τον νόμο αυτό έχει καταργήσει το κομμουνιστικό καθεστώς μέσω του Συνεδρίου της Πρεμετής το 1944, η με ένα «νόμο» του 1945 δεν έχουν νομική ισχύ διότι πρόκειται για πολιτικά και όχι νομοθετικά όργανα.

Από την άλλη πλευρά οι κομμουνιστικές αυτές πολιτικές αποφάσεις καταργήθηκαν με προεδρικά διατάγματα ψηφισμένα από την αλβανική βουλή του 1992.

Στην ελληνική πλευρά. Το βασιλικό διάταγμα αρ. 2623, ημερ. 10 Νοεμβρίου 1940, αποτελούσε νομική πράξη που κατοχύρωνε την εμπόλεμη κατάσταση που είχε επιβληθεί στην Ελλάδα από το Ενωμένο Ιταλο-Αλβανικό Βασίλειο. Το διάταγμα, στις καταστάσεις μη λειτουργίας της Ελληνικής Βουλής, έφερε τις υπογραφές του Βασιλιά και του Πρωθυπουργού και δεν ψηφίστηκε ποτέ από την Ελληνική Βουλή. Με διάταγμα επίσης και όχι με κοινοβουλευτική πράξη, ο συγκεκριμένος «νόμος» επανήλθε σε ισχύ στην Ελλάδα το 1944 μετά την κατάργηση από την κυβέρνηση δοσίλογων Τσολάκογλου το 1941. Στις συνθήκες αλλαγής του πολιτικού συστήματος στην Ελλάδα, όπου καταργήθηκε ο θεσμός του βασιλιά, η υπογραφή του Έλληνα Πρωθυπουργού το 1997 είναι αρκετή για να θεωρηθεί άκυρος «ο νόμος εμπόλεμου».

Από την άλλη, το βασιλικό διάταγμα «εμπόλεμου» είχε αντικείμενο το Ενωμένο Ιταλο-Αλβανικό Βασίλειο. Η πολιτική αυτή πραγματικότητα, έστω και ως επιβληθείσα στον αλβανικό λαό, καταργήθηκε με την συνθηκολόγηση της φασιστικής Ιταλίας το 1943. Αυτό σημαίνει ότι ο συγκεκριμένος στόχος, δέκτης του οποίου ήταν το βασιλικό διάταγμα της Ελλάδας για εμπόλεμη κατάσταση, δεν ισχύει από το 1943. Λοιπόν, από τη στιγμή αυτή είναι άκυρο. Το ίδιο επιχείρημα καταργεί και την ισχύ του Εμπόλεμου νόμου του Αλβανικού φασιστικού νομοθετικού οργάνου της 15^{ης} Ιουνίου 1940.

Επίσης, με το διάταγμα 432/22-10-1947, η Ελλάδα σύναψε το Σύμφωνο Ειρήνης με την Ιταλία. Η συγκεκριμένη πράξη αποτελεί την νομική και πραχτική βάση ώστε ανάμεσα στην Ελλάδα και Ιταλία το κεφάλαιο του ΈΒ Παγκοσμίου Πολέμου να θεωρείται λήξαν και τα δύο κράτη είναι σύμμαχοι σε μια σειρά ευρω-ατλαντικές δομές. Αναλογικά, κατά την αλβανική λογική, που αντιμετωπίζει σε ισχύ το εμπόλεμο της ελληνικής πλευράς, πρέπει και η Ιταλία να τηρήσει την ίδια στάση, εφόσον ο νόμος εμπόλεμου της Ελλάδας απευθύνονταν ταυτόχρονα κατά του Ενωμένου Ιταλο-Αλβανικού Βασιλείου, πράγμα που θα ακούγονταν παράλογο. Αυτό σημαίνει ότι η Αλβανία μπορεί να διατηρούσε τον ισχυρισμό αυτό στο μέγιστο δυνατό μέχρι το 1996 όταν και αυτή υπέγραψε με την Ελλάδα το Σύμφωνο Φιλίας. Το γεγονός ότι το Σύμφωνο αυτό, ως ανώτερη νομική πράξη στις διμερείς σχέσεις ακυρώνει και καταργεί αυτομάτως όλες τις προηγούμενες πράξεις που αντιτίθενται σ' αυτό, μετατρέπεται σε άστοχη τη δήλωση του Προέδρου Νισιάνι ότι «το Ελληνικό Εμπόλεμο» αντιτίθεται στο Σύμφωνο, άρα πρέπει (το εμπόλεμο) να καταργηθεί.

Τότε, αναλογικά, και η Ελλάδα θα πρέπει να έχει παρόμοιους ισχυρισμούς προς Ιταλία και Αλβανία και η Ιταλία προς Ελλάδα.(!!) Θα ήταν περιττό να αναφερόμαστε στο γεγονός κοινής συμμετοχής στο ΝΑΤΟ, στη διπλωματική πραγματικότητα και οικονομική συνεργασία μεταξύ των δύο χωρών όπου η Ελλάδα είναι ο δεύτερος εταίρος της Αλβανίας, ή στην ύπαρξη στην Ελλάδα περισσότερων του μισού εκατομμυρίου Αλβανών μεταναστών, για να υπογραμμιστεί πόσο ανύπαρκτος είναι ο ισχυρισμός για το εμπόλεμο μεταξύ

των δύο χωρών, ισχυρισμός που τόσα χρόνια διατηρήθηκε ζωντανός και πόσο επιβλαβή είναι για τις σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών η ψευδή και προπαγανδιστική αυτή είδηση.

Προπαγανδιστική και επιζήμια είναι και η καταχρηστική σύνδεση του ανύπαρκτου αυτού «νόμου» με την κατάσχεση περιουσιών των Τσάμηδων.

Στην Ελλάδα, βάση του νόμου αυτού, ελήφθησαν μια σειρά από άλλες νομικές ρυθμίσεις που έθεταν σε κατάσχεση τις περιουσίες πολιτών των εχθρικών χωρών της Ελλάδας. Οι Τσάμηδες εκείνη την περίοδο ήταν Έλληνες υπήκοοι. Λοιπόν από νομικής και πραχτικής πλευράς, δεν υπάρχει καμιά σχέση μεταξύ των δύο αντικειμένων. Είναι διαφορετικό θέμα εάν στην Ελλάδα υπάρχουν δικαστικές αποφάσεις για ποινικά αδικήματα σε καιρό πολέμου ή όχι, βάση των οποίων κατασχέθηκαν περιουσίες Ελλήνων πολιτών

Αυτό σημαίνει ότι η αναβάθμιση σε επίσημο πολιτικό θέμα του προβλήματος των περιουσιών των πρώην Ελλήνων υπηκόων στην Αλβανία, (μετά το 1955 το αλβανικό κράτος τους αφαίρεσε την ιδιότητα αυτή), ως όρο για καλές σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών αποτελεί μειονέκτημα, ένα εμπόδιο χωρίς νομικό επιχείρημα, προσπάθεια για άλλου είδους ωφελιμότητες και τον χειρότερο τρόπο για τους πολίτες αυτής της κατηγορίας που δεν έχουν νομικό ή δικαστικό κώλυμα για να κερδίσουν τα περιουσιακά δικαιώματά τους στην Ελλάδα.

Γιατί δεν προσεγγίζουμε τον Ελληνο-ιταλικό Πόλεμο ως δοκιμασία σφυρηλάτησης της φιλίας μεταξύ των δύο λαών?

Από ιστορική πολιτικο-στρατιωτική πλευρά, σύμφωνα με τον τοποτηρητή του Ιταλού Βασιλιά στην Αλβανία, Jacomoni, η επίθεση κατά της Ελλάδας στις 28.10.1940 άρχισε υπό το πρόσχημα ότι η Ελλάδα είχε παραχωρήσει θαλάσσιες και εδαφικές διευκολύνσεις στα Βρετανικά στρατεύματα, είχε συνεχίσει την προκλητική πολιτική κατά των Τσάμηδων και είχε δημιουργήσει αναταραχές στα σύνορά της με το Ιταλο-Αλβανικό Βασίλειο. Στο αλβανικό εσωτερικό, ο Πόλεμος, σύμφωνα με τις ιταλικές υποσχέσεις και τα λεγόμενα του πρωθυπουργού των δοσίλογων Verlaci, γινότανε για την διεύρυνση των ορίων της Βασιλείας προσαρτώντας από την Ελλάδα την Τσαμουριά και τη Νότια Ήπειρο. Αυτός ήταν ο λόγος ώστε, σύμφωνα με τον Jacomoni ("Politika", fq 276,280-281), να ταχτούν στο πλευρό του ιταλικού στρατού 19.039 Αλβανοί στρατιώτες, από τους οποίους 3114 λιποτάχτησαν από την πρώτη στιγμή πολεμικής αντιπαράθεσης. Σύμφωνα με τα επίσημα Αλβανικά στοιχεία της εποχής (Εφημερίδα της Κυβέρνησης 28.10.1949) όλες οι περιφέρειες του Νότου της Αλβανίας, αρχίζοντας από τα Τίρανα, είχαν κηρυχτεί σε κατάσταση εμπολέμου

Όμως, η νίκη της Ελλάδας επί της Ιταλίας σημείωσε την πρώτη νίκη των λαών επί της πιο άγριας πολεμικής μηχανής της εποχής, η οποία νίκη, όχι μόνο ζωογόνησε την ελπίδα για λευτεριά των καταχτημένων λαών, αλλά δημιούργησε προϋποθέσεις στους συμμάχους, ιδιαίτερα στην πρώην Σοβιετική Ένωση, να επωφελούνταν χρόνο πολεμικής προετοιμασίας κατά της ναζιστικής Γερμανίας.

Το πεδίο όπου διεξήχθησαν οι νικηφόρες μάχες του στρατού του ελληνικού λαού κατά της φασιστικής Ιταλίας, δλδ της πρώτης νίκης των λαών του κόσμου επί του φασισμού, ήταν η Νότια Αλβανία. Ο αλβανικός λαός έγινε πραχτικά ο πρώτος βοηθητικός παράγοντας για την νίκη αυτή. Προσέφερε στον ελληνικό στρατό επισιτιστική και ιατρική βοήθεια, ρουχισμό, στέγη, μεταφορική βοήθεια και αναγνώριση εδάφους κλπ, δημιούργησε με τις δομές του ελληνικού

στρατού πολύ καλές αδελφικές και φιλικές σχέσεις, που διατηρούνται ζωντανές μέχρι σήμερα. (Δεν συνέβηκε αυτό με τον Ιταλικό στρατό!!) Όμως, γιατί στην αλβανική βιβλιογραφία, σε ανεκδήλωτες πολιτικές θέσεις, ο ελληνικός στρατός σε αυτόν το νικητήριο πόλεμο των λαών θεωρείται κατακτητής και όχι απελευθερωτής από τους φασίστες κατακτητές;! Σε περίπτωση που αποδεχτούμε την αντίληψη «του κατακτητή» για τους Έλληνες, τότε αυτό όχι μόνο αντιτίθεται στην πραγματικότητα και τη βούληση του αλβανικού λαού, αλλά συμμερίζεται άμεσα το επιχείρημα ότι η Αλβανία κήρυξε πόλεμο κατά της Ελλάδας.

Γιατί, λοιπόν να μη μετατρέψουμε σε επίσημη πολιτική την απόφαση του αλβανικού λαού εκείνης της περιόδου η οποία είναι τόσο εύγλωττη σήμερα υπέρ των καλών σχέσεων μεταξύ των δύο λαών και μένουμε όμηροι των θέσεων των δοσίλογων υπέρ του Ελληνο-Ιταλικού Πολέμου. !?

Η σιωπηλή ειρήνη των οστών των ελλήνων στρατιωτών.

Σύμφωνα με τα αρχεία του Πολεμικού Επιτελείου του Ιταλικού Στρατού, ο ιταλικός στρατός, σεβόμενος τους κανόνες πολέμου, μετά την απόσυρση του ελληνικού στρατού από το Ελληνο-Ιταλικό μέτωπο, συγκέντρωσε και ταχτοποίησε δίπλα στους τάφους του ιταλικού στρατού 6300 Έλληνες νεκρούς, σημειώνοντας πάνω τους «Εχθροί στον πόλεμο, εν ειρήνη νεκροί». Ο αλβανικός λαός προστάτεψε με φανατισμό τους τάφους των Ελλήνων στρατιωτών και όταν οι Ιταλοί απέσυραν τους νεκρούς τους, τόσο που το 1981, η Αλβανική κυβέρνηση ενημέρωσε την ομόλογη ελληνική ότι είχε εντοπίσει περί των 5900 ταφών ελλήνων στρατιωτών. Σήμερα, βάση της συνθήκης της Χάγης για τους νεκρούς στρατιώτες σε ξένες χώρες, η Ελλάδα, μετά συμφωνίας με το αλβανικό κράτος δεν προτίμησε να αποσύρει τους νεκρούς στρατιώτες στη χώρα της, όπως έκανε ως υποθέσουμε η Ιταλία, αλλά ζητεί να κατασκευάσει στη μνήμη τους δύο στρατιωτικά νεκροταφεία, όπως άλλωστε έχουν κάνει και πολλές άλλες χώρες, (Βρετανία, Γερμανία, Γαλλία) και με αυστηρές διμερείς στρατιωτικές διαδικασίες να εντοπίσει τους τάφους τους και να τους συστηματοποιήσει ώστε να αναπαυτούν εν ειρήνη.

Στην Αλβανία η τάφοι των άλλων στρατών τιμούνται συχνά από τις ανώτατες αλβανικές αρχές και πολύ καλά κάνουν. Όμως, γιατί όλη αυτή η εχθρότητα προς την ειρήνη των Ελλήνων στρατιωτών που έπεσαν σε έναν πόλεμο που τιμάει και τον Αλβανικό λαό!

Στην ειρήνη τους προκαλούνται τραύματα με ανύπαρκτες αμοιβαιότητες.

Για εσωτερική κατανάλωση και με ερασιτεχνισμό, συχνά τίθενται αιτήματα αμοιβαιότητας για τάφους Αλβανών στην Ελλάδα. Εκείνο που πρέπει να ειπωθεί είναι ότι στον πόλεμο αυτό δεν υπάρχει κανείς Αλβανός στρατιώτης, που να είχε σκοτωθεί σε ελληνικό έδαφος. (Προς ειρωνεία της τύχης υπάρχει μόνο ένας τραυματίας). Ως προς τι τότε γίνεται όλος αυτός ο θόρυβος στην Αλβανία σε αναζήτηση ανύπαρκτης αμοιβαιότητας.....!;;

Ξεκινώντας από την αρχή ότι η ιστορία ποτέ δεν γυρνάει πίσω, αλλά βαδίζει μόνο προς τα μπρος, λαμβάνοντας υπόψη ότι άλλοι ευρωπαϊκοί λαοί αποκατάστησαν διακρατικές σχέσεις χωρίς σύνορα εντοπίζοντας και στις αιώνες εχθρότητες μεταξύ τους εκείνα που τους ενώνουν, δεν υπάρχει λόγος, ώστε εμείς να καταναλώνουμε τόσες πολλές ενέργειες για να προβάλλουμε εμπόδια στις ευρωπαϊκές ευκαιρίες που διανοίγονται μπροστά μας και επιβάλουν οι αιώνες σχέσεις μεταξύ των δύο λαών μας. Σύμφωνα με τον

Καζαντζάκη να προσπαθήσουμε να φθάσουμε εκεί που δεν μπορούμε και όχι να καταστρέψουμε και εκείνα που κατάφεραν να φθάσουν οι προγονοί μας.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα SHEKULLI των Τιράνων ημερ
10.11.2013.

Ο πρώην πρόεδρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, Γενικός Πρόξενος της Αλβανίας στα Ιωάννινα.

02.02.2014

Πληροφορίες από τα Τίρανα αναφέρουν ότι ο ελληνικής καταγωγής Πανωδροπολίτης Γιάννης Γιάννης, θα λάβει σύντομα και επίσημα το αξίωμα του Γενικού Προξένου της Αλβανίας στην Πρωτεύουσα της Ηπείρου, Ιωάννινα. Δεν έχει καμιά σχέση με την διπλωματική καριέρα και η τοποθέτησή του στο πόστο αυτό αντίκειται στις προγραμματικές δηλώσεις του Αλβανού Υπουργού Εξωτερικών, ότι το διπλωματικό σώμα σε επίπεδο Γενικών Προξένων, θα απαλλαγεί από πρόσωπα εκτός καριέρας.

Νομίζω επίσης, ότι δεν έχει καμιά σχέση ούτε με το σωστό και πάγιο αίτημα της κοινότητας της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία για ισότιμη συμμετοχή των Ελλήνων στις δομές του αλβανικού κράτους.

Εντούτοις, προσωπικά τουλάχιστον θα αδιαφορούσα για οποιαδήποτε άλλη περίπτωση διορισμού ελληνικής καταγωγής προσώπου στο αξίωμα του Αλβανού αρχιδιπλωμάτη στα Ιωάννινα. Τόσο το περισσότερο αν η ποιότητα του ατόμου θα συνέβαλε ειλικρινά στη βελτίωση των σχέσεων μεταξύ των δύο λαών.

Η περίπτωση Γιάννη Γ., είναι εντελώς διαφορετική. Πρόκειται για βασικό εκπρόσωπο του ισχυριζόμενου μοναδικού και νομίμου θεσμού της εθνικής ελληνικής μειονότητας της Αλβανίας, ο οποίος από ισχυριζόμενος υπερασπιστής και διεκδικητής δικαιωμάτων του Ελληνισμού της Αλβανίας προς την Αλβανική κυβέρνηση, στρέφετε σε ντε φάκτο υπερασπιστής των αλβανικών διπλωματικών συμφερόντων στην ελληνική Ήπειρο. Για όσους δεν το γνωρίζουν, ο Γιάννης Γιάννης είναι Γενικός Γραμματέας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και αντιπρόεδρος του ΚΕΑΔ. Είναι πρώην βουλευτής και πρώην πρόεδρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και βασικό στέλεχος από την ίδρυση της οργάνωσης της ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

Νομίζω ότι τα σχόλια είναι περιττά.

Είναι όμως απαραίτητη η επισήμανση κάποιων επιβεβαιωμένων σχετικών αληθειών. Η περίπτωση προσφέρεται ως το κερασάκι στην τούρτα:

Η ηγετική ομάδα, που ισχυρίζεται ότι εκπροσωπεί την εθνική ελληνική μειονότητα στην Αλβανία και αγωνίζεται δήθεν για την προάσπιση των δικαιωμάτων της, το μόνο που την ενδιαφέρει είναι ώστε να καπηλεύεται αυτά τα εθνικά δίκαια και συμφέροντα προς προσωπικά ιδιοτελή οφέλη.

Στο διαπραγματευτικό χαρτί διακύβευσης των συμφερόντων της εθνικής ελληνικής μειονότητας αναγράφεται ως αντάλλαγμα μια ευνοϊκή προσωπική θέση εξουσίας και οικονομικής άνεσης. Δέκτης των διαπραγματεύσεων είναι το αλβανικό κράτος.

Η επιλογή από το αλβανικό κράτος ατόμων στα ηγετικά όργανα του θεσμού εκπροσώπησης της ε.ε. μειονότητας και προώθησής τους σε έμπιστες θέσεις του αλβανικού κρατικού μηχανισμού, δεν είναι τυχαία, αλλά για λογαριασμό του αλβανικού κράτους.

Τα άτομα που στελεχώνουν τον υποτιθέμενο θεσμό εκπροσώπησης της εθνικής ελληνικής μειονότητας θεωρούν ότι έχουν την αποκλειστικότητα εκπροσώπησής της προς πάσα κατεύθυνση και επίπεδο, ότι μόνο αυτοί δικαιούνται να μετάσχουν στις δομές του αλβανικού κράτους, επειδή, κατ'αυτούς, μόνο αυτοί είναι «προμηθευμένοι με τα απαραίτητα αντισώματα που δεν επιτρέπουν την έκπτωση ελληνισμού» (!!!). Όλοι οι άλλοι που δεν

ανήκουν στην συγκεκριμένη ηγεσία, είναι, κατά τη λογική τους, διασπαστές, μειοδότες και προδότες.

Ο Γιάννης Γιάννης διαδέχεται στο αξίωμα του Γενικού Προξένου στα Ιωάννινα έναν άλλο Έλληνα, εναντίον του οποίου οι κύκλοι της ΟΜΟΝΟΙΑΣ δεν άφησαν ανείπωτη καμιά δυνατή εθνική κατηγορία. Όσα στελέχη της εθνικής ελληνικής μειονότητας δεν έχουν το χρίσμα του κύκλου της ΟΜΟΝΟΙΑΣ στην προσωπική τους καριέρα στο αλβανικό δημόσιο και πολιτική, θα λάβουν τις ίδιες και βαρύτερες κατηγορίες.... Ένας νεαρός, τελευταία ενεργό στέλεχος του ΚΕΑΔ & ΟΜΟΝΟΙΑΣ, σε εκδήλωση της κοινότητάς του στα Ιωάννινα, δεν επέτρεψε τη συμμετοχή συγχωριανών του με υψηλές θέσεις στην αλβανική πολιτική και κυβέρνηση, με την κατηγορία ότι είναι υπάλληλοι του αλβανικού δημοσίου. (Στις θέσεις που κατείχαν δεν είχαν προωθηθεί από την ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ & ΚΕΑΔ). Σήμερα ο ίδιος κατέχει θέση υφυπουργού στην Αλβανική κυβέρνηση, αλλά δεν θεωρείται, ούτε μειοδότης, ούτε προδότης των εθνικών συμφερόντων, ούτε υπάλληλος του αλβανικού δημοσίου. Απεναντίας διεκδικεί εύσημα μαχητή υπέρ του Ελληνισμού σε λάκκο λεόντων.

Τέλος, το συγκεκριμένο σημείο θρασύτητας των ελληνικής καταγωγής στην ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ως προς την απάτη σχετικά με τα δικαιώματα της εθνικής ελληνικής μειονότητας, επιβεβαιώνει ότι η πορεία τους ως εδώ ξεκινάει σε βάθος χρόνου. Επιβεβαιώνει ακόμα ότι το σκοπό αυτό, ώστε να δικαιούνται να συμπεριφέρονται με τα εθνικά δίκαια, όπως τους καπνίσει, εξυπηρετούσε και εξυπηρετεί η δράση τους για να μην αφήσουν όρθιο κανένα σημείο αναφοράς και αρχή αντιστάθμισης των εθνικών συμφερόντων και εθνικής δράσης. Φίμωσαν και διέλυσαν όλα τα ΜΜΕ, ακόμα και τις ανεξάρτητες φωνές που επιδίωκαν να πουν την αλήθεια. Η δράση τους αυτή, πάει παράλληλα με τον αφανισμό της ίδιας της ε.ε. μειονότητας, ενώ εκείνοι πιστεύουν ότι δεν φέρουν καμιά ευθύνη, επειδή δεν έχουν να λογοδοτήσουν σε κανένα θεσμό. Δεν φοβούνται ούτε καν την ιστορία διότι είναι απλώς εφήμεροι.

Του Παναγιώτη Μπάρκα 02.02.2014
Για Πρωινό Λόγο

Διοικητική διαίρεση στην Αλβανία... υπό τους όρους του Κόμματος των τσάμιδων!!!

18.07.2014

Η είδηση.

Για να αποσπάσει η αλβανική κυβέρνηση έστω και μέρος της αντιπολίτευσης στην διαδικασία διοικητικής διαίρεσης στην Αλβανία, ως εκπλήρωση του όρου της Δύσης για πραγματοποίηση της μεταρρύθμισης με ευρύτερη συναίνεση κομμάτων και τη συμμετοχή της αντιπολίτευσης, η κυβέρνηση της αριστερής συμμαχίας στην Αλβανία, άνοιξε το πράσινο φώς στα αιτήματα του κόμματος PDIU των Τσάμιδων με πέντε βουλευτές, που ως τώρα ανήκει στην αντιπολίτευση. Ταυτόχρονα, το Κόμμα των Τσάμιδων έχει στη Βουλή πέντε βουλευτές και η μεταβίβασή του από την αντιπολίτευση στον κυβερνητικό συνασπισμό, σημαίνει ώστε η κυβέρνηση να αυξήσει την κοινοβουλευτική της ισχύ από 84 σε 89 έδρες από 140 η αλβανική βουλή.

Το κόμμα των Τσάμιδων για να μετάσχει στην Επιτροπή της Βουλής για την Διοικητική Μεταρρύθμιση ζήτησε την ίδρυση δήμου με την ονομασία Τσαμουριά και πρωτεύουσα την Κονίσπολη. Το επιχείρημα του προέδρου κόμματος PDIU, Σπετιμ Ιντρίζι, αφορά την πατριωτική χειρονομία για την ανάδειξη του «εναπομείναντος» τμήματος «της ηρωικής Τσαμουριάς στην Αλβανία». Ταυτόχρονα, πρότεινε και εγκρίθηκε στην επιτροπή της Βουλής η απόσπαση ελληνικών μειονοτικών κοινοτήτων από τις περιοχές με συμπαγή ελληνικό μειονοτικό πληθυσμό για να ενωθούν με αλβανικούς δήμους.

Τέτοιες περιπτώσεις, κατά τον Έλληνα μειονοτικό βουλευτή του Σοσιαλιστικού Κόμματος στην κοινοβουλευτική επιτροπή για τη διοικητική διαίρεση Ανδρέα Μάρτο, αφορούν τις μειονοτικές επαρχίες Αλίκου, Μεσοποτάμου, Λιβαδιάς και Φοινικιού, στους νομούς Αγίων Σαράντα και Δελβίνου. Κατά την απόφαση της επιτροπής αποσπώνται προκλητικά τέτοια ελληνικά μειονοτικά χωριά όπως της Τσούκας, που ενώνεται με το δήμο των Αγίων Σαράντα, η κοινότητα Ευαγγελάτες, που ενώνεται με το δήμο της Κονίσπολης αποτελούμενος από αλβανικά τσαμοχώρια, του Γαρδικακιού και του Μαυρόπολυου, που ενώνονται με το δήμο Δελβίνου κλπ.

Με τον τρόπο αυτό, αντί να διεκδικούσαμε τη φυσιολογική γεωγραφική αποκατάσταση του Ελληνισμού στην Αλβανία, οι αυθαιρέτως μειονοτικές ζώνες κουτσουρεύονται κι άλλο, προς δύο κατευθύνσεις. Στις περιοχές που συνορεύουν με τα αστικά κέντρα, όπου κάποτε έσφυζαν από τον ελληνισμό, και, ειδικά στους Αγίους Σαράντα και Αυλώνα, στην έξοδό των περιοχών αυτών προς τη θάλασσα...

Οι αντιδράσεις.

Το γεγονός στάθηκε αφορμή ώστε ο κ. Μάρτος, να καταψηφίσει την απόφαση της αρμόδιας Επιτροπής, αντιβαίνοντας τη γραμμή του κόμματός του. Στην αντίδραση του ο κ. Μάρτος επικαλέστηκε την βασική αρχή της διοικητικής διαίρεσης στην Αλβανία. Κατά την αρχή αυτή η νέα διοικητική διαίρεση θα στηρίζονταν μόνο σε διοικητική συνένωση των υπαρχόντων επαρχιών σε δήμους και όχι σε αλλοίωση αυτών. Αλλοίωση ωστόσο παρατηρείται μόνο στις παραδοσιακές ελληνικές μειονοτικές επαρχίες και σε καμιά άλλη περίπτωση στην Αλβανία. Ταυτόχρονα, η απόφαση της επιτροπής παραβιάζει ωμά και το άρθρο 16 της Σύμβασης Πλαίσιο για την προστασία των

μειονοτικών δικαιωμάτων του Συμβουλίου της Ευρώπης, το οποίο προστατεύει περιοχές με αμιγή μειονοτικό πληθυσμό από παρόμοιες αλλοιώσεις.

Ξεκινώντας από το παρασκήνιο αυτό ο πρόεδρος του Κόμματος Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και αντιπρόεδρος της αλβανικής Βαγγέλης Ντούλες σε σημερινή συνέντευξη τύπου στα Τίρανα μίλησε για αποφάσεις της Επιτροπής Διοικητικής Διαίρεσης, που ξεκινούν από ικανοποίηση πελατειακών σχέσεων. Ο κ. Ντούλες έκρινε ότι απόφαση αυτή αντιβαίνει τις αρχές που έθεσε για την διοικητική διαίρεση η ίδια η κυβέρνηση, καθώς επίσης και την ιστορική, παραδοσιακή και εθνική πραγματικότητα. Κάλεσε το πρωθυπουργό της χώρας Έντι Ράμα να μη ψηφίσει η κυβέρνηση το συγκεκριμένο χάρτη. Δήλωσε την ψήφο του κατά και ότι θα προσφύγει στο Συνταγματικό Δικαστήριο της χώρας, σε περίπτωση που η Βουλή ψηφίσει το συγκεκριμένο χάρτη.

Έντονη υπήρξε και η αντίδραση του Κόμματος Εθνική Ελληνική Μειονότητα για το Μέλλον, ΜΕΓΑ. Σε σχετική ανακοίνωσή του καταφέρετε στα μαγειρέματα που έχουν στόχο την ικανοποίηση των αιτημάτων του κόμματος των Τσάμιδων και θεωρεί βαρύ πλήγμα στην ακεραιότητα της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία.

Η εξέλιξη αυτή αποτέλεσε σήμερα κεντρικό θέμα στον Αλβανικό τύπο και ΜΜΕ, όπου υπογράμμιζαν ότι η κυβέρνηση μεταξύ των Τσάμιδων και των Ελλήνων επέλεξε τους πρώτους.

Η άλλη πραγματικότητα.

Προηγήθηκε μια ακόμη επίσκεψη του Έλληνα πρεσβευτή στην Αλβανία Λεωνίδα Ροκανά στις περιοχές της εθνικής ελληνικής μειονότητας. Οι νυν έπαρχοι υποδέχτηκαν τον Έλληνα διπλωμάτη με ανθοδέσμες. Ήταν σαν να τον ευχαριστούσαν για τη μάχη που έδωσε ο ίδιος για τη διεκδίκηση των εθνικών δικαιωμάτων, κυρίως σε ότι αφορά τη διοικητική διαίρεση, ξεπερνώντας κυριολεκτικά κάθε αντιπροσωπευτική αρχή της ίδιας της μειονότητας.

Οι ίδιοι αδιαφορούν για τέτοιου είδους διεκδικήσεις. Εκείνο που τους νοιάζει είναι να βρουν τρόπους και μέσα για να διεκδικήσουν τους νέους δήμους που θα προκύψουν από τη νέα διοικητική μεταρρύθμιση. Δεν έχει γι' αυτούς σημασία αν κουτσουρεύονται γεωγραφικά και αλλοιώνονται δημογραφικά η ακεραιότητα και η ταυτότητα του συμπαγούς όγκου της Ελληνισμού στην Αλβανία. Άλλωστε είναι οι πρώτοι υπεύθυνοι... Σημασία γι' αυτούς έχει στο κομμάτι που θα απομείνει να εκλεγούν δήμαρχοι... για να τα αποτελειώσουν.

Μια δεύτερη ακόμα πραγματικότητα.

Την προσεχή βδομάδα, στην πρωτεύουσα της Ηπείρου, τα Ιωάννινα, υπό την αιγίδα του ΥΠΕΞ και της περιφέρειας Ηπείρου, συνέρχεται το Γ΄ Τακτικό Συνέδριο Παγκοσμίου Συμβουλίου Ηπειρωτών Εξωτερικού. Το συνέδριο έχει στόχο την προβολή της διαχρονικής γεωστρατηγικής θέσης της Ηπείρου και την εξωστρέφειά της στον οικονομικό και τουριστικό τομέα. Πολλοί και αξιόλογοι ομιλητές και ονόματα θα είναι παρόν και ευχόμαστε την κάθε επιτυχία στο Συνέδριο.

Δυστυχώς όμως, ενώ επιμένει στη εξωστρέφεια της Ηπείρου, η Ατζέντα του Συνεδρίου δείχνει ότι κινείται σε απaráμιλλη εσωστρέφεια. Η τελική ατζέντα του Συνεδρίου μιλάει για Ήπειρο που αρχίζει στην Κακαβιά. Καμιά ομιλία για τον Ελληνισμό του Βόρειου Τμήματος της Ηπείρου. Κανένας βορειοηπειρώτης ομιλητής. Ανεκτίμητη η προσφορά του Ελληνισμού της Βορείου Ηπείρου στην Ελλαδικό και Οικουμενικό Ελληνισμό. Δεκάδες γνωστοί καθηγητές, επιστήμονες, συγγραφείς, ηθοποιοί και άλλοι καλλιτέχνες. Πετυχημένοι επιχειρηματίες με δράση στην Αλβανία, Βαλκάνια, Ευρώπη, που χαίρουν την

προσοχή και την εύνοια ακόμα και των ΗΠΑ. Καμιά επίσημη νύξη ή κάποιο παράθυρο ανοιχτό για την επισημοποίηση της παρουσίας τους στο Συνέδριο...!!!

Μετά από την αποσιώπηση των Διεθνών Οργανισμών για τον σεβασμό των εθνικών δικαιωμάτων των Βορειοηπειρωτών, τώρα έρχεται και η αγνόηση των Ηπειρωτών. Γνωρίζουμε ότι για την αδιαφορία των Διεθνών Οργανισμών ευθύνονται οι πολιτικοί εκπρόσωποι του Ελληνισμού του Βόρειου Τμήματος της Ηπείρου.

Όμως, παραμένει αδιανόητη και καταδικαστέα η αδιαφορία και δυσφορία των Ελληνικών, άλλο τόσο των Ηπειρωτικών, επίσημων φορέων Έναντι του Ελληνισμού της Βορείου Ηπείρου. Μια πληροφορία αναφέρει ότι είναι ένας τρόπος αντίδρασης κατά της ηγεσίας της εθνικής ελληνικής μειονότητας. Αν αληθεύει, αποτελεί τραγικό εθνικό λάθος. Είναι γνωστές οι εθνικές ευθύνες της ηγεσίας αυτής. Κανείς όμως δεν δικαιούται να ταυτίσει μια ηρωική, ιστορική, εθνική ελληνική κοινότητα, προδομένη και μαρτυρική, με μια χούφτα ανθρώπους, οι οποίοι για τα προσωπικά τους συμφέροντα έχουν ξεπουλήσει τα εθνικά μας συμφέροντα και δίκαια. Απεναντίας! Ειδικά το Παγκόσμιο Συμβούλιο Ηπειρωτών του Εξωτερικού, θα πρέπει να δείξει πυγμή κατά του ηγετικού κατεστημένου στον Ελληνισμό της Βορείου Ηπείρου, αλλά όχι να πράξει όπως στη γνωστή παροιμία. Για τον ψύλλο να κάψουμε το γιοργάνι....

Τουλάχιστον να βρει τρόπο να δείξει πώς η Ήπειρος είναι ενιαία πολιτιστικά, ότι οι Βορειοηπειρώτες, όντας πλέον και Έλληνες πολίτες, είναι κι αυτοί Ευρωπαίοι πολίτες και με την ταυτότητα αυτή, μπορεί κάλλιστα να διεκδικήσουν και να πετύχουν περισσότερα. Μέχρι τώρα ακούγαμε από παντού ότι τα προβλήματά του ο Ελληνισμός της Βορείου Ηπείρου θα τα λύσει στο πλαίσιο της Ενωμένης Ευρώπης. Τώρα που ο Βορειοηπειρώτης είναι Ευρωπαίος πολίτης, οι Ευρωπαίοι (συν) Ηπειρώτες του κλείνουν στη μούρη την πόρτα. ΤΕΛΟΣ

Τι σημασία έχει να εντοπίζεις εχτρούς και προδότες όταν χάνεις την Πατρίδα !!!!!

02.08.2014

Διαβάζω τελευταία αντιδράσεις με αναφορά την περάτωση της διαδικασίας διοικητικής διαιρέσεως στην Αλβανία. Με λυπεί το γεγονός ότι πλέον μας έγινε βίωμα. Να περιμένουμε, ή... να προκαλούμε το λάθος και μετά να αντιδρούμε... κατά των Αλβανών !!! Δεν αμφισβητώ την εκάστοτε διάθεση από αλβανικής πλευράς. Όλες οι χώρες τα ίδια κάνουν με τις μειονότητες. Παρά το ό, τι γνωρίζω ότι κάνουν τη δουλειά τους, ασφαλώς και δεν τους δικαιολογώ. Απεναντίας!!

Δεν δικαιολογώ όμως την δική μας κατάντια. Σε μια κρίσιμη, ιστορική στιγμή δείξαμε πόσο ρηχοί, σπάταλοι των εθνικών κληρονομημένων κεκτημένων μας είμαστε.

Δεν μπορέσαμε να παρουσιάσουμε γραπτές προτάσεις, οι οποίες να έχουν μέσα ιστορία, πραγματικότητες, διεθνείς υποχρεώσεις, εξελίξεις... αλλά βάλαμε μπροστά τη γνωστή ντουντούκα του παλιού γραμμοφώνου με κολλημένη τη βελόνα στο σκουριασμένο σύνθημα -κλισέ "θέλουμε τα δικά μας εθνικά δίκαια" (!!!) χωρίς να τα συγκεκριμενοποιούμε, χωρίς να τα ταξινομούμε και ιεραρχούμε, χωρίς να τα επιχειρηματολογούμε, χωρίς να επιλέγουμε ταχτικές πώς θα πετύχουμε τους στόχους μας.

Δεν ενωθήκαμε και συντονιστήκαμε ... ούτε αυτή τη φορά και ούτε γι' αυτό το σημαντικό και ιστορικό εθνικό θέμα. Δείξαμε ότι είμαστε πλέον κούφια καρύδια, που κάνουμε θόρυβο στους ανέμους των άλλων με αντοχή την ισχύ από την ιστορία των προγόνων μας.

Με μια τέτοια συμπεριφορά, για να συνεχίσουν κάποιοι την πολιτική τους καριέρα, περιμέναμε να γίνει το λάθος, ή το προκαλούσαμε αυτό για να έχουμε να φωνάζουμε, να επικαλούμαστε λεονταρισμούς και ηρωισμούς χωρίς ποτέ να καταλάβουμε ότι ηρωισμός σημαίνει να πετύχεις το στόχο και όχι να τον καταστρέψεις αυτόν. Τόσο το περισσότερο να παρουσιάζεις την συνενοχή ως γρωικό πατριωτισμό. Να κατηγορείς την κυβέρνηση ότι διαπράττει σε βάρος μας εθνικά πλήγματα και να είσαι μέρος της συμμαχίας της (!!!)

Είμαι πολύ σίγουρος ότι εντελώς διαφορετικά θα ήταν τα αποτελέσματα στη Χιμάρα σε περίπτωση που δεν θα πηγαίναμε σφόδρα κατά του αλβανικού εθνικιστικού κατεστημένου με υψωμένη μεμονωμένα την εθνική σημαία. Όταν από πολύ καιρό έχουμε καταφέρει να απογοητεύσουμε τους επιτόπιους φορείς των εθνικών μας αισθημάτων, ή τους έχουμε εκθέσει στον αλβανικό εθνικισμό, ή τους εκμεταλλευτήκαμε για εφήμερες πολιτικές και προσωπικές σκοπιμότητες...

Δεν πράξαμε κατ' αυτόν τον τρόπο και για να σώσουμε το ασυμμάζευτο. Παρασύραμε σε μια άκαρπη διαμάχη, με γνωστό πλέον το τέλος και το εθνικό κέντρο. Καμιά χώρα, τόσο το περισσότερο η Αλβανία με τον νυν πρωθυπουργό, θα έκανε πίσω στο θέμα της Χιμάρας όταν οι ίδιοι εμείς γινήκαμε προσανάμματα στην αλβανική εθνικιστική φλόγα.

Το θέμα είναι ότι μετά από αυτή την αλλοπρόσαλλη, αυθόρμητη ασυντόνιστη, επιπόλαια μάχη δεν καθίσαμε και πάλι από κοινού, να κάνουμε αναλύσεις, να εξάγουμε συμπεράσματα και να βρούμε λύσεις. Απλώς για να

ενισχύσουν κάποιοι τις θέσεις τους εντοπίζονται ανάμεσά μας εχτροί, προδότες...

Πρέπει αυτό το παιχνίδι να σταματήσει.... Αν κάποιος Έλληνας βουλευτής στην Αλβανική Βουλή διαπραγματεύεται την ψήφο του για την επαναφορά, έστω και εν' μέρη των κατακερματισμένων περιοχών μας, αυτό δεν είναι προδοσία... απεναντίας.... Αν άλλοι Έλληνες βουλευτές δεν έπραξαν το χρέος τους μήπως θα πρέπει να δούμε ότι γιατί δεν τους ευαισθητοποίησαμε εθνικά από πριν; Μήπως φοβηθήκαμε την απώλεια του «εθνικού μονοπωλίου»; Μήπως μέσα σ' ένα συντονισμένο σχέδιο θα έβρισκαν τον εαυτόν τους χωρίς να εκτεθούν; Μήπως θα πρέπει να σκεφτούμε πώς να προστατεύσουμε τους ανθρώπους μας, πριν τους απωθήσουμε, ή πριν τους κάνουμε παρανάλωμα των δικών μας προσωπικών φιλοδοξιών...

Νομίζω ότι όσο επίπινο κι αν είναι ... κάποτε θα πρέπει να εξάγουμε συμπεράσματα... κάποτε θα πρέπει να αναζητήσουμε μέσα μας τις ευθύνες κάποτε θα πρέπει να βρούμε το κουράγιο και να παραδεχτούμε τα λάθη μας.... Διαφορετικά το τέλος ήρθε. Ο λύκος όχι μόνο είναι μπρος μας, αλλά τρώει και τα σωθικά μας. Ας μη κοροϊδεύομαστε ζητώντας τα χνάρια του....

Τι σημασία έχει να εντοπίζεις εχτρούς και προδότες όταν χάνεις την Πατρίδα !!!!!

Παναγιωτης Μπάρκας

Η συνέντευξη που ακολουθεί δόθηκε στο ιστολόγιο

ResPublika

<http://respublika.al/artikuj/2014/10/12/intervistamarredheniet-shqiptaro-greke-ne-100-vjet-te-shtetit-shqiptar-politikat>

Υπό τον τίτλο: **Οι αλβανο-ελληνικές σχέσεις στα 100 χρόνια του αλβανικού κράτους, Οι πολιτικές του Βενιζέλου, Ζώγου και Ενβέρ Χότζα. «Η προσέγγιση της Αλβανίας με την Ελλάδα εμποδίζεται από ξένους παράγοντες»**

12.10.2014

Στον εισαγωγικό του λόγο ο δημοσιογράφος που πήρε τη συνέντευξη, Skerdilajd Zaimi αναφέρει « Η ακόλουθη συνέντευξη με τον Δρ Παναγιώτη Μπάρκα, πρώην βουλευτή στην Αλβανική Βουλή, δημοσιογράφο και καθηγητή στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου, προσεγγίζει τους βασικούς σταθμούς των αλβανο-ελληνικών σχέσεων από την δημιουργία του Αλβανικού κράτους. Ασφαλώς, στην ανάπτυξη των απαντήσεων επικαλούνται και προγενέστερα ιστορικά επιχειρήματα, αλλά στην ουσία, η συνέντευξη επιμένει στην ιδέα για να μεταφέρει μια εικόνα από το σύνολο της αλβανο-ελληνικής πραγματικότητας. Είναι αναμενόμενο ότι οι απόψεις και θέσεις του κυρίου Μπάρκα να μη ταυτίζονται με τις θέσεις της αλβανικής ιστοριογραφίας, αλλά αυτές έχουν την αξία τους, διότι μεταφέρουν διαφορετική προσέγγιση, χωρίς την υποβάθμιση των ιστορικών γεγονότων.

Αποχτάει ιδιαίτερη σημασία η οπτική γωνία «του άλλου», διότι, όπως παρατηρείται, οι δημόσιες θέσεις κυριαρχούνται από απόψεις, ή πολιτικά δόγματα, που κυκλοφορούν χειραγωγημένα. Αυτό δηλώνει και τη σχετική ανεπάρκεια μιας πραγματικής κουλτούρας, του ανοίγματος, η οποία σε κάθε περίπτωση θα εξάλειφε τις προσπάθειες, συχνά κωμικές της πολιτικής, προς επιβεβαίωση μερικών αληθειών που διαψεύδονται καθημερινά από τις ανθρώπινες σχέσεις. Και αυτό ισχύει για τις δύο πλευρές.»

Η συνέντευξη αναρτήθηκε στο ιστολόγιο **ResPublika** στις 12 Οκτωβρίου 2014 και η ώρα 22:16.

Μέχρι τις 16.10.2014, αποτέλεσε το top news της ιστοσελίδας με αριθμό ρεκόρ επισκέψεων που ξεπερνούσαν τις 700.

Ακολουθεί η συνέντευξη:

Ερώτηση 1: Κ Μπάρκα η ίδρυση της πολιτικής Αλβανίας το 1912, αποτελεί και μια νέα πορεία συμβίωσης μεταξύ των Αλβανών και των μελών της ελληνικής μειονότητας στο Νότο της χώρας. Πώς θα περιγράφατε σύντομα την εμπειρία αυτή;

Απάντηση: Τα πολιτικά σύνορα για τα οποία μιλάτε έφεραν στο προσκήνιο ένα νέο στοιχείο στην πολιτική ιστορία σ' αυτό το μέρος της Ηπείρου. Την

διχοτόμηση για πρώτη φορά σε δύο διοικητικές μονάδες σε διαφορετικά κράτη, που συνοδεύτηκε και με την πρώτη διεθνική σύγκρουση. Υπό το έννοια αυτή η μακρά ιστορική διεθνική, διαπολιτισμική και διαθρησκευτική συμβίωση στην περιοχή αυτή κατέρρευσε υπό την επίδραση του νέου πολιτικού παράγοντα, - του κράτους. Από τη στιγμή αυτή καλλιεργούνται δύο καθοριστικά επίπεδα των σχέσεων αυτών. Το πολιτικό και ανθρώπινο. Το επίπεδο ανθρώπινων σχέσεων διατήρησε σχεδόν την ίδια πορεία ειρηνικής συμβίωσης. Το πολιτικό επίπεδο σχέσεων με την ελληνική εθνική κοινότητα συμπεριλαμβανομένη στο νεοσύστατο αλβανικό κράτος, ήταν δραματικό και με βαρύτερες συνέπειες από τις ενέργειες των συμμοριών των κλεφτών και κακοποιών σε βάρος του πληθυσμού αυτού. Μαρτυρεί την διαπίστωση αυτή το γεγονός ότι την περίοδο αυτή, σύμφωνα με στατιστικές του ίδιου του τότε αλβανικού κράτους, απομακρύνθηκαν ως πρόσφυγες περί των 20 000 Ελλήνων, αριθμός αυτός που αντιστοιχεί με το 50% του ελληνικού μειονοτικού πληθυσμού αναγνωρισμένου από το βασιλιά στα τέλη της δεκαετίας του '30. Πρόκειται για ανθρώπους μορφωμένους, με περιουσίες και κύρος. Με ένα λόγο, για την αφρόκρεμα του πληθυσμού αυτού, διότι, όπως παντού σε τέτοιου είδους περιστάσεις, η κατηγορία αυτή ανθρώπων είναι πιο ευαίσθητή και βιώνει οδυνηρότερα τις συνέπειες. Ας μη λησμονούμε ότι οι αλβανικές κυβερνήσεις, αν και αναρίθμητες στο Μεσοπόλεμο, ακολούθησαν μια πολιτική αφομοιώσεων έναντι του ελληνικού πληθυσμού στο αλβανικό έδαφος, πίσω από τις οποίες, ανοιχτά ή στο παρασκήνιο, διαφαίνονταν το χέρι ξένων χωρών, ιδιαίτερα της Ιταλίας και της Τουρκίας.

Ο Ζώγου ήταν ο πρώτος, ο οποίος από κοινού με την πολιτική της μάστιγας εφάρμοσε και την ταχτική του καρότου. Η απασχόληση στην κρατική διοίκηση του ελληνικού στοιχείου και η αλβανοποίηση «της ελληνικής νεολαίας με μετριόφρονα μέσα», αποτελεί «αξία» την οποία αναγνώρισαν και οι αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες.

Την ίδια ταχτική ακολούθησε και το κομμουνιστικό καθεστώς. Η κομμουνιστική δικτατορία, αφού εκδίωξε δια πυρός και σιδήρου όλους τους αντιπάλους της από την εθνική ελληνική μειονότητα, αντιφρονούντες για εθνικούς, ιδεολογικούς και πολιτικούς λόγους, κάλεσε το υπόλοιπο μέρος της, αποτελούμενο από καταφοβισμένους και σε αυτολογοκρισία Έλληνες, που απωθούσαν τα διακριτικά χαρακτηριστικά της εθνικής τους ταυτότητας, να ζητωκραυγάζουν για εκείνη. Εκείνο που διατηρήθηκε άθιχτο ήταν οι ανθρώπινες σχέσεις. Οι απλοί άνθρωποι, ανεξαρτήτως πολιτικής, είχαν τους δικούς τους κώδικες επικοινωνίας, που εξασφάλιζαν μια διαφορετική συμβίωση.

Ερώτηση 2: Σε περίπτωση που χωρίζαμε την ιστορία της πολιτικής Αλβανίας σε τρεις περιόδους: την περίοδο της Βασιλείας, την περίοδο του καθεστώτος Χότζα και εκείνη της μεταβατικής περιόδου, ποια απ'αυτές θα κρίνατε τη θετικότερη για την μειονότητα και ποια τη δυσκολότερη;

Απάντηση: Είναι δύσκολο να κρίνεις ποια περίοδο ήταν η καλύτερη. Περιέγραψα πιο πάνω, ότι σε σχέση με την εθνική ελληνική μειονότητα στην Αλβανία οι πολιτικές μέθοδοι και στάσεις εξυπηρετούσαν την ίδια στρατηγική σε όλες τις περιόδους, που εσείς αναφέρατε. Διέφεραν μόνο η μορφή και τα μέσα απ' όπου εξαρτιόνταν και τα αποτελέσματα. Εκείνο που έχει σημασία να

σημειωθεί στην προκειμένη περίπτωση είναι ο βαθμός εθνικής ζωτικότητας στην κοινότητα αυτής της μειονότητας. Την περίοδο πριν από τον Πόλεμο, η εθνική ζωτικότητα ήταν πιο φανερή, πιο ανθεκτική και περισσότερο αντιδραστική έναντι των αφομοιωτικών ενεργειών.

Κατά την κομμουνιστική περίοδο, αρχίζοντας μάλιστα από τον Πόλεμο, η ζωτικότητα του είδους άρχισε να αποσύρεται και να χάνει το χαρακτήρα κοινοτικής αντίστασης. Αρχίζοντας από τη δεκαετία του '60, όταν πλήχτηκαν και οι θρησκευτικοί θεσμοί, η συλλογική εθνική ταυτότητα ήταν ανύπαρκτη. Μετατράπηκε σε μέσο για την επιβεβαίωση «της αλήθειας» των θέσεων της κομμουνιστικής ιδεολογίας όσον αφορά το σεβασμό των δικαιωμάτων των εθνικών μειονοτήτων. Αυτό σημαίνει ότι το κομμουνιστικό καθεστώς είχε καταφέρει να ισοπεδώσει μέχρι εξαφανισμού τα ουσιαστικά συστατικά της εθνικής ελληνικής ταυτότητας. (Επέβαλε την ερμητική απομόνωση από τον εθνικό κορμό, παραποίησε τα ήθη και έθιμα, η μητρική γλώσσα περιορίστηκε στο λεξιλόγιο της καθημερινότητας και μετατράπηκε σε ιδεολογική γλώσσα, -δεν αποτελούσε πολιτιστικό στοιχείο εθνικής ταυτότητας. Το κομμουνιστικό καθεστώς εξανάγκασε τους πολίτες ελληνικής εθνικής καταγωγής να αποκαλούνταν απλώς «μειονοτικοί», χωρίς τους προσδιορισμούς «εθνική» και «έλληνες», -ονομασία που απόχτησε αρνητική σημασία. Εφάρμοσε μέτρα για αφομοίωση τοπωνυμίων, καθώς και διοικητική, δημογραφική κλπ αφομοίωση)

Το κομμουνιστικό κράτος είχε καταφέρει να επιβάλλει στα μέλη της κοινότητας αυτής την «αυτόβουλη δήλωση» ότι έχαιραν όλων των δικαιωμάτων. Ακριβώς, αυτή την τυπική πλευρά, αυτή τη βιτρίνα το κομμουνιστικό καθεστώς υπερασπίζονταν με φανατισμό. Το γεγονός, από κοινού με την «ευτυχία» που αυτόβουλα δήλωναν οι Έλληνες, δημιούργησε την λανθασμένη εικόνα στην αλβανική κοινωνία ότι η ελληνική μειονότητα στην Αλβανία βίωνε ένα στάτους θετικής δυσφήμισης. Πρόκειται για νοοτροπία και πεποίθηση που κληρονομήθηκε με επιμονή και κατά τη μεταβατική περίοδο. Στην πραγματικότητα η εθνική ελληνική μειονότητα υπέφερε διπλά, τόσο σε ότι αφορά τα εθνικά δικαιώματα, όσο και σε ότι αφορά τα ανθρώπινα δικαιώματα όπως ο κάθε άλλος Αλβανός πολίτης.

Η μεταβατική περίοδος είναι ίσως η δυσκολότερη για την εθνική ελληνική μειονότητα στην Αλβανία. Επιβεβαίωσε πόσο ανεπανόρθωτα είχαν πλήξει την ακεραιότητα και ζωτικότητα της εθνικής ταυτότητας, οι προηγούμενες εξουσίες. Το άνοιγμα των συνόρων προκάλεσε μαζική και πολύχρονη αιμορραγία του ελληνικού στοιχείου προς Ελλάδα. (Μεγαλύτερη και απ' εκείνη στο Μεσοπόλεμο). Επιβεβαίωσε ότι η ε.ε.μ είχε απολέσει την κοινοτική συνοχή και δομή και ότι εκείνη δεν διέθετε κανένα μέσο, επιχείρημα και όργανο για την αποκατάσταση της ιστορικής πραγματικότητας και την διεκδίκηση των εθνικών δικαιωμάτων της. (Την καλύτερη επιβεβαίωση της πιο πάνω διαπίστωση αποτελεί η κατάσταση των θεσμών εκπροσώπησης της).

Αλλά και το μεταβατικό περιβάλλον επηρεάζει πολύ αρνητικά. Έτσι στις επιτεύξεις που σημειώθηκαν σε σχέση με τα εθνικά δικαιώματα με πολύ δυσκολία ξεπερνιέται το επίπεδο των τυπικών δικαιωμάτων, που είχε «πραγματοποιήσει» για την ε.ε. μ το κομμουνιστικό καθεστώς. Διαπιστώνεται ακόμα μια οδυνηρότερη πτυχή. Το κομμουνιστικό καθεστώς έλεγχε τον ανθελληνικό «λαϊκό εθνικισμό». Κατά την μεταβατική περίοδο ο ανθελληνισμός ως μέρος του οπλοστασίου του αλβανικού εθνικισμού, υιοθέτησε και μετέτρεψε σε αδιαμφισβήτητες δραστήριες αρχές έμπνευσης τις ανεπιβεβαίωτες αλήθειες του κομμουνιστικού ανθελληνισμού. Διαφορετικά, όμως, από το κομμουνιστικό

σύστημα, το οποίο είχε ένα μόνο κέντρο προσανατολισμού και ελέγχου των εθνικιστικών δόσεων, ανταποκρινόμενων στα συμφέροντα της κομμουνιστικής πολιτικής, σήμερα ανθεί ένας ατέλειωτος αριθμός τέτοιων κέντρων και είναι μονίμως επιθετικοί.

Ερώτηση 3: Μεταξύ εκείνων που γνωρίζουν την κοινωνική πραγματικότητα στο Νότο επικρατεί μια άποψη, υποτονική, ότι στο καθεστώς του Χότζα πραγματοποιήθηκε μια σιωπηλή αφομοίωση της ελληνικής μειονότητας, ιδιαίτερα στην καλλιέργεια ενός αστικού κώδικα συμβίωσης στις πόλεις. Αληθεύει για σας η διαπίστωση αυτή;

Απάντηση: Απολύτως. Η συμβίωση αυτή είχε ως άγραφο κανόνα τη παραγγραφή της εθνικής ταυτότητας, ενώ πρόκειται για την αφρόκρεμα αυτής της μειονότητας.

Θα επιδιώξω στη συνέχεια να περιγράψω τη λειτουργία του μηχανισμού αυτού. Η σιωπηλή αφομοίωση, στην οποία αναφέραστε, αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος της ταχτικής της μάστιγας και του καρότου του βασιλιά Ζώγου. Η διαφορά έγκειται στο ότι η μάστιγα του Χότζα, ιδιαίτερα μετά τη δεκαετία του '60, ταυτίζεται με την αυτολογοκρισία σε ότι αφορά την εθνική ταυτότητα. Υπό αυτή την έννοια το καθεστώς Χότζα ήταν αρκετά επιτυχές.

Όπως οι κυβερνήσεις της Βασιλείας, εκείνος συνέχισε την αντίληψη των Ιταλών της πρώτης κατοχής, 1917-20 για τον αυθαίρετο ορισμό των αμιγώς ελληνικών μειονοτικών περιοχών των 110 περίπου χωριών κατά τα σύνορα με την Ελλάδα, χωρίς καμιά πόλη. Πολλές άλλες περιοχές, συνέχεια αυτών, οι οποίες, σε ότι αφορά την εθνική ταυτότητα, διακρίνονταν για ένα γκρίζο χαρακτήρα, ομογενοποιήθηκαν ταχύρυθμα μέσω της εξουσίας της ιδεολογίας και της κουλτούρας της εθνοσοσιαλιστικής εξουσίας.

Αμέσως μετά τον πόλεμο το κομμουνιστικό καθεστώς εκδίωξε όλους τους αντιφρονούντες του από την εθνική ελληνική μειονότητα, οι οποίοι ήταν μορφωμένοι και μέρος του κλήρου. Αναλογικά με την πληθυσμό ο αριθμός των καταδιωκόμενων από την ε.ε.μ είναι πολύ μεγαλύτερος από τ'άλλα τμήματα της χώρας. Το υπόλοιπο μορφωμένο μέρος, εκείνο που θεληματικά ή άθελα ακολούθησε την κομμουνιστική ιδεολογία, το κράτος την απορρόφησε στις δομές του. (Ταυτόσημη ιδιαιτερότητα με το καθεστώς Ζώγου). Η καριέρα, η κατάσταση και το περιβάλλον απαιτούσαν από το τμήμα αυτό της μειονότητας να έκρυσσε και απωθούσε την εθνική ταυτότητα. Από την άλλη πλευρά αυτό οδήγησε στην πτώχευση των περιοχών με αμιγή ελληνικό πληθυσμό σε ότι αφορά το καλλιεργημένο στοιχείο.

Στο ίδιο αποτέλεσμα οδήγησε και η διαρκή απορρόφηση του μυαλού της ε.ε.μ στο βάθος της αλβανικής επικράτειας. Η γνωστή φιλομάθεια των Ελλήνων υπαγόρευε σ' αυτούς να σπούδαζαν εκείνα τα επαγγέλματα, τα οποία δεν μπορούσαν να ασκούσαν στις περιοχές με αμιγή ελληνικό πληθυσμό με μονότονη γεωργική και κτηνοτροφική ανάπτυξη. Ταυτόχρονα, το καθεστώς ενθάρρυνε με τον τρόπο του τους μικτούς γάμους σε μεγάλα αστικά κέντρα κλπ.

Συνεπώς, από την μια απομόνωσε την ε.ε.μ σε μερικές περιορισμένες περιοχές, από την άλλη απορροφούσε το καλύτερο στοιχείο της στα αστικά κέντρα μακριά από τις περιοχές αυτές. Οι μελέτες επιβεβαιώνουν ότι από τις αμιγώς περιοχές με ελληνικό πληθυσμό απομακρύνθηκαν στο βάθος της αλβανικής επικράτειας 37-43 % του πληθυσμού αυτών μέχρι το 1990. Στους νέους τόπους διαμονής (εργασίας, γάμου, εξορίας) το καθεστώς δεν

αναγνώριζε κανένα δικαίωμα, που αφορούσε την εθνική ταυτότητα. Μάλιστα, κάθε αίτημα για δικαιώματα του είδους αποτελούσε πλημμελή ποινικό αδίκημα.

Ερώτηση 4: Κ Μπάρκα, πιστεύετε εσείς τη θέση των δύο φίλων λαών;

Απάντηση: Ναι και αυτή η αλήθεια έχει αξία για λαούς με μακρά ιστορία συμβίωσης και όταν ο πολιτισμός και η εθνογέννησή τους δεν διακρίνονται για αππροσέγγιστα επίπεδα.

Ερώτηση 5: Ως άτομο που γνωρίζετε την σημερινή πραγματικότητα, τα αμοιβαία κλισέ και προκαταλήψεις, τόσο της ελληνικής κοινωνίας, όσο και της αλβανικής, μπορείτε να αναφέρετε ποια είναι τα βασικά στοιχεία μέσω των οποίων αναπαράγεται αυτή η συνεχής παρεξήγηση από τις δύο πλευρές;

Απάντηση : Εξαρχής θέλω να πω ότι η αφετηρία στα κλισέ αυτά θα πρέπει να αναζητηθεί στην νεότερη ιστορία μεταξύ των δύο λαών, η οποία αρχίζει με την διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στο τμήμα αυτό των Βαλκανίων. Από την άλλη η ιστορία επιβεβαιώνει ότι υπάρχουν και ξένοι παράγοντες που δεν επιθυμούν την προσέγγιση μεταξύ του ελληνικού και αλβανικού λαού. Μια τέτοια προσέγγιση αλλάζει ολωσδιόλου τις γεωπολιτικές ισορροπίες στην περιοχή και πιο πέρα και προβάλλει τους Έλληνες και Αλβανούς σε πρωταρχικούς παράγοντες.

Υπό την έννοια αυτή μεταξύ των δύο λαών δεν υπάρχουν πρωτογενείς νέα προβλήματα. Και όταν προκαλείται κάποιο νέο πρόβλημα, στη βάση του υπάρχει το ζεστό στρώμα του εθνικισμού που τροφοδοτείται από την ιστορία και τη λανθασμένη ερμηνεία της, ή από τα συμφέροντα τρίτων.

Ο Βαλκανολόγος καθηγητής του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης με καταγωγή από την Κορυτσά, Βασίλης Κόντης, απαντάει στο ερώτημά σας με τη διαπίστωση ότι, τόσο η Ελλάδα όσο και η Αλβανία, σ' αυτή την ιστορική περίοδο διεκδικούν την ίδια γεωγραφική περιοχή, την Ήπειρο. Η Ελλάδα διαθέτει το επιχείρημα ότι η συγκεκριμένη περιοχή διατηρούσε από την αρχαιότητα μέχρι την πραγματικότητα της Τουρκοκρατίας την ελληνική ταυτότητα, ταυτότητα την οποία την συναντά ως υπόστρωμα και στην σημερινή πραγματικότητα.

Η αλβανική πλευρά ξεκινάει από την πραγματικότητα που δημιουργήθηκε την εποχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, ειδικά με τον Αλί Πασά, για να πάει βαθιά στην ιστορία. Και εδώ υπάρχει μια αλήθεια. Ο Κανταρέ κατ' επανάληψη έχει τονίσει μέχρι αυτοσαρκασμό ότι η Οθωμανική Αυτοκρατορία ήμασταν εμείς. Ο Τούρκος ιστορικός Mehmet Haxhisalihoglu, προσκεκλημένος στα Τίρανα στη διεθνή συνδιάσκεψη για τα 100χρονα των βαλκανικών πολέμων 1912-13, επισήμανε ότι οι Αλβανοί ήταν οι βασικοί ιθύνοντες της οσμμανικής διοίκησης. Εκείνος αρνείται τον όρο «κατοχή» των Αλβανών από την συγκεκριμένη αυτοκρατορία, διότι, κατά τον Τούρκο ιστορικό, οι ίδιοι οι Αλβανοί διοικούσαν μερικές από τις σημαντικότερες χώρες της Οσμμανικής Αυτοκρατορίας. Να μη λησμονήσουμε ότι ο Αλί Πασάς ο Τεπελενλής, κατά τις ομολογίες του στον πρώτο Αμερικανό περιηγητή στην αυλή του Έντουαρντ Έβερρετ, μόνο ο οικογενειακός του στρατός στα Ιωάννινα και Θεσσαλία ξεπερνούσε τις 45 χιλιάδες άνδρες, προερχόμενοι από το σημερινό βορά της Αλβανίας. Αυτό οδήγησε στο γεγονός ώστε στην Ελλάδα η Οθωμανική Αυτοκρατορία να ταυτίζονταν με τον αλβανό στην υπηρεσία αυτής

της αυτοκρατορίας. (Εδώ έχουν την πηγή τους εκείνοι οι στρατιωτικοί ύμνοι που διατηρούνται ακόμα σε μεμονωμένες μονάδες του ελληνικού στρατού, ή και εκείνο το είδος αντι-αλβανισμού, που μοιάζει με τον μακρινό απόηχο της ιστορίας αυτής.)

Στην Ελλάδα, η πραγματικότητα αυτή σχέσεων απόχτησε δύο επίπεδα. Ένα επίσημο και ένα του κοινού. Η επίσημη πλευρά παραιτήθηκε από τις επιδιώξεις αυτές, (της ενιαίας ελληνικής Ηπείρου) από τα τέλη του 19^{ου} αρχές 20^{ου} αιώνα. Δεν το έκανε προς σεβασμό της δημιουργήθεις πραγματικότητας, αλλά για να χρησιμοποιήσει την περιοχή αυτή ως αντάλλαγμα με άλλες εδαφικές διεκδικήσεις περισσότερο συμφέρουσες για το ελληνικό κράτος.

Η άλλη πλευρά του νομίσματος έμεινε στο χέρι του κοινού, των συλλόγων, συνδέσμων και διαφόρων οργανώσεων, χωρίς κάποια άμεση σχέση με το επίσημο κράτος. Είναι γεγονός ότι αυτές οι δομές, ως υποθέσουμε εθνικιστικές, στη διάρκεια τουλάχιστον ενός αιώνα, δεν κατάφεραν να βελτιώσουν ή να εκσυγχρονίσουν τις θέσεις τους σε συνταύτιση με τις εξελίξεις που μεσολάβησαν. Έμειναν a priori σε στάνταρτ του ιστορικού παρελθόντος, συχνά αναχρονικά, τα οποία από αλβανικής πλευράς ερμηνεύονται ως ελληνικός αντι-αλβανικός εθνικισμός.

Από αλβανικής πλευράς το πρόβλημα έχει διαφορετική πτυχή. Πρώτον έχει ενοποιηθεί σε ένα και μοναδικό η επίσημη στάση με εκείνη του κοινού. Ξεκινάει από τη σημερινή πραγματικότητα και ανατρέχει στο παρελθόν αναζητώντας a priori επιχειρήματα, όσο πιο «ποιστικά» για να στεριώσει τους ισχυρισμούς της. Ως τέτοια μέχρι τώρα έχουν χρησιμεύσει οι διαπιστώσεις της ρομαντικής φιλολογίας της Αλβανικής Εθνικής Αναγέννησης, μετατρεπόμενα σε ανεπιβεβαίωτες αλήθειες από το κομμουνιστικό σύστημα. Σύμφωνα με τον σύγχρονο Γερμανό αλβανολόγο, Oliver Schmitt, η ιστορία της Αλβανίας χρησιμοποιείται ως προπαγανδιστικό μέσο βάση των ερμηνευτικών κατηγοριών της εποχής του Χότζα... χωρίς να λαβαίνει υπόψη την διεθνή επιστήμη και έτσι αυτό-απομονώνεται. Συνεπώς, βρισκόμαστε στην ίδια φάση, όπως επί της περιόδου δικτατορίας, όταν βασικός στόχος της προπαγανδιστικής ιστορίας έμενε η πλάση του Αλβανού ανθρώπου κατ' αυτό τον προϋόν, μη επιτρέποντας κανένα περιθώριο αναζήτησης της πραγματικής αλήθειας, μη επιτρέποντας την αντιπαραβολή με την διεθνή επιστήμη. (Για το λόγο αυτό προκάλεσαν αντιδράσεις και ταραχές οι δηλώσεις του Τούρκου καθηγητή).

Ακριβώς το κενό αυτό, όσον αφορά το επιστημονικό επιχείρημα, γεμίζει συχνά με φιλολογία και μυθολογία ερμηνευμένη ως επιστήμη, ή η ιδιοποίηση πολιτισμού και ιστορικών αληθειών του ελληνικού λαού. Φτάνουν μάλιστα μέχρι το σημείο να λένε ότι το Μαντείο της Δωδώνης και όλη η γεωγραφία της ελληνικής μυθολογίας, η οποία εκτίνεται γύρω από το Μαντείο, είναι αλβανικά, φέροντας ως επιχείρημα το γεγονός ότι στην εποχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας κατοικούσαν εκεί και Αλβανοί. (!!!) Το κενό αυτό προκαλεί συχνά το σύμπλεγμα κατωτερότητας, το οποίο με τη σειρά του τροφοδοτεί το σύμπλεγμα καχυποψίας. Δυστυχώς σε τέτοιου είδους ιστορίες έχουν εμπλακεί και τέτοια σοβαρά ιδρύματα όπως η Ακαδημία Επιστημών. Λοιπόν, το επαναλαμβάνω, γενικώς δεν υπάρχουν προβλήματα μεταξύ των δύο χωρών και λαών. Η επαναφορά περιστασιακών ή σε μειοψηφία στιγμών αντιπαραθέσης στην ιστορία μεταξύ των δύο λαών και η ενίσχυσή τους στην υπηρεσία του εθνικισμού και της εφήμερης πολιτικής, αποτελούν την ουσία στα

κλισέ προκαταλήψεων, τα οποία επικαλούνται όποτε έχουν ανάγκη εκείνοι οι παράγοντες που τροφοδοτούνται με το πνεύμα της αντιπαράθεσης.

Προσέξτε επίσης, ότι η επίκληση των κλισέ αυτών συμβαίνει όποτε καταβάλλονται σοβαρές προσπάθειες για την στρατηγική προσέγγιση των δύο χωρών.

Ερώτηση 6: Κάτι σχετικά με την ελληνική κοινωνία, το ρόλο του αλβανικού στοιχείου σ' αυτή, του ιστορικού και του σύγχρονου. Εμείς γνωρίζουμε ότι στην Ελλάδα ζουν οι Αρβανίτες, όμως εκτός απ' αυτούς υπάρχουν στοιχεία ότι ζουν κι άλλοι Αλβανοί. Δλδ, κατ' εσάς, πόσο είναι αναμιγμένο το αλβανικό στοιχείο στην ελληνική κοινωνία; Πώς και πόσο έχει πραγματοποιηθεί αυτή η εσωτερική ενσωμάτωση;

Απάντηση: Ο καθηγητής Çabej στο βιβλίο του «Οι Αλβανοί μεταξύ Δύσης και Ανατολής», αναφερόμενος στις σχέσεις ανάμεσα στους Αλβανούς και Έλληνες αποδίδει την διαλεκτική των σχέσεών τους με το συμπέρασμα ότι οι αλβανοί είναι δυνατοί στη φυλή, οι Έλληνες στον πολιτισμό τους. (Τη ζωτική αυτή διαλεκτική φοβούνται οι προαναφερόμενοι παράγοντες) Η διαλεκτική αυτή του καθ. Çabej μας δίνει να καταλάβουμε τις διαχρονικές σχέσεις μεταξύ Ελλήνων και Αλβανών.

Για μένα, ο βασικός παράγοντας που έδωσε στην Ελλάδα την πολιτιστική ανωτερότητα σε όλον τον κόσμο και τη ζωτικότητα της φυλής της, ανήκει πρώτον στον οικουμενικό χαρακτήρα των Ελλήνων, την πολιτιστική διασταύρωση, η επίδραση και υιοθέτηση των επιτεύξεων οποιουδήποτε, αλλά σε μια διεργασία εξελληνισμού. Μιλούμε εδώ για πλημμυρίδες και άμπωτες οικουμενικού ή παγκόσμιου χαρακτήρα. Η δεύτερη ιδιότητα σχετίζεται με την ικανότητα, που εξασφαλίζει ο πολιτιστικός οικουμενισμός για να αφομοιώνει και εξελληνίζει άλλες φυλές και λαούς. Η ιδιότητα αυτή δεν σημειώθηκε μόνο μια φορά στην ιστορία, αλλά επαναλήφθηκε κυκλικά από τα βάθη των μύθων μέχρι τις ημέρες μας. Ο πρώτιστος ρόλος στη διαδικασία αυτή ανήκει στην Ήπειρο.

Στον ελληνικό αυτό κόσμο έχουν το μοιράδι τους και οι Αρβανίτες. Η ιστορία τους μου προκύπτει σε μερικές φάσεις. Η αφετηρία σηματοδοτείται κάπου στον 11^ο αιώνα μ.Χ, όταν το όνομα των Αρ(λ)βανών, μετά από μια απουσία αιώνων, επανεμφανίζεται στην ιστοριογραφία της εποχής. Η δεύτερη φάση σχετίζεται με τις σταυροφορίες. Οι Αρβανοί ή οι αρβανίτες καλούνται στα ελληνικά εδάφη από Έλληνες και Λατίνους άρχοντες ως στρατιώτες.

Η τρίτη φάση σχετίζεται με τις αρβανίτικες διεισδύσεις στην Ελλάδα λόγω των επιδρομών, πρώτα με το Στεφάν Δουδσιάν και στη συνέχεια με τους Οθωμανούς. Πρόκειται για τη φάση κατά την οποία, ως Αλβανοί και κατά τον 18^ο αιώνα ως Σκιπετάρ, διεκδίκησαν πολιτικό ρόλο στον ελληνικό χώρο.

Μου προκύπτει επίσης, ότι οι Αρβανίτες (όχι οι Αλβανοί-Σκιπετάρροι), με γλώσσα, η οποία εμπλουτίστηκε και τηρήθηκε ζωντανή από δάνεια και αντιδάνεια από τις πολλές επαφές που είχαν με τον ελληνικό κόσμο, μάλιστα από πριν κατεβούν στην Ελλάδα, απόχτησαν την εθνική ελληνική συνείδηση για να αποτελέσουν την πολεμική αξία του ελληνικού τους έθνους, όλων των εποχών. Εκείνο που έχει ενδιαφέρον είναι ότι μου προκύπτει πως οι αρβανίτες δεν αντανakλούν επαφές και κληρονομιά από τους Ιλλυριούς, ανεξαρτήτως, που οι Ιλλυριοί, σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία, διατηρούν «φυλετικές» σχέσεις με τους Έλληνες.

Οι Αρβανίτες είναι λοιπόν μια ελληνική ιστορία. Αυτοί διαφέρουν από τους Αλβανούς επιδρομείς στην Ελλάδα κατά την οθωμανική κατοχή. Το μεγαλύτερο μέρος των τελευταίων, με τη διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας αφομοιώθηκαν σε Έλληνες, μάλιστα πληρέστερα από τους Αρβανίτες, οι οποίοι διατήρησαν τουλάχιστον την γλωσσική τους ταυτότητα. Οι υπόλοιποι Αλβανοί απομακρύνθηκαν από την Ελλάδα.

Το νεότερο κομμάτι των Αλβανών στην Ελλάδα ανήκει στην μεταβατική μετα-κομμουνιστική περίοδο στην Αλβανία. Είναι πολλοί, περίπου ένα εκατομμύριο. Νομίζω ότι πρόκειται για μετανάστευση σε σύγχρονες εποχές. Αυτό προϋποθέτει ότι οι ενταξιακές διαδικασίες στη χώρα υποδοχής, στην Ελλάδα, είναι πολύ έντονες, Όμως και η επικοινωνία και οι επαφές με τον εθνικό τους κορμό είναι αδιάκοπες και εντατικές. Στη δεύτερη και τρίτη γενιά, διότι η πρώτη ήδη πέρασε, θα έχουμε μια κοινότητα με διπλή ταυτότητα, όπως συμβαίνει με κάθε κατηγορία μεταναστών σε διάφορες χώρες του κόσμου. Ανεξαρτήτως των προβλημάτων (35% των φυλακισθέντων στην Ελλάδα είναι Αλβανοί), οι Αλβανοί μετανάστες στην Ελλάδα εντάσσονται στην ελληνική κοινωνία. Η ελληνική κοινωνία, λόγω της αιώνιας παράδοσης, αλλά και των δικών της μεταναστευτικών εμπειριών, είχε έτοιμους τους κώδικες συμπεριφοράς προς τους μετανάστες, ιδιαίτερα προς τους Αλβανούς. (Ανεξαρτήτως κάποιους παραλογισμούς, όπως η αρνητική αντίδραση προς τους Αλβανούς σημαιοφόρους (μαθητές) στις εθνικές γιορτές της Ελλάδας.!) Βλέπω αποτυχημένους εκείνους τους κύκλους –Αλβανών- που προσπαθούν να καλλιεργήσουν εμπόδια στη διαδικασία ένταξης με την επιδίωξη ότι έτσι θα σώσουν τους Αλβανούς μετανάστες από την ελληνική «αφομοίωση». Ή και τους ελληνικούς κύκλους που εκδηλώνουν αντι-αλβανισμό με αντικείμενο τους Αλβανούς μετανάστες. Πίστευα και πιστεύω ότι αυτή είναι η μεγαλύτερη επένδυση που διέπραξε η ελληνική κοινωνία προς αποκατάσταση μιας νέας ισορροπίας στη συνεργασία μεταξύ των δύο λαών.

Ερώτηση 7: Στην αλβανική ιστοριογραφία έχει γίνει πολλή λόγος για το ρόλο της Εκκλησίας στη σφυρηλάτηση και κονσερβοποίηση της ταυτότητας του ελληνικού έθνους. Μάλιστα, για τις προσπάθειές της εξελληνισμού. Είναι, κατ'εσάς, αυτό αληθές και σε περίπτωση που θέλετε να εκφράσετε την άποψή σας, ποιος ήταν ο ανάλογος κρίκος στον αλβανικό κόσμο για την καλλιέργεια και διατήρηση της αλβανικής ταυτότητας;

Απάντηση: Όταν άρχισε να διαλύεται η Οθωμανική Αυτοκρατορία στα ευρωπαϊκά της εδάφη, ακολούθησε η διαδικασία ίδρυσης των κρατών-εθνών. Αυτό ήταν και το ενδιαφέρον των δυτικών χωρών: - Η τύχη των χριστιανικών λαών που απελευθερώνονταν απ'αυτή την σκοτεινή αυτοκρατορία. Η Ελλάδα, όχι μόνο που ήταν το πρώτο κράτος, που εισήλθε στην τροχιά αυτή, αλλά ήταν και η διακεκριμένη κληρονόμος της εκκλησίας του Βυζαντίου στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. (Είναι γνωστό ότι η Οθ. Αυτοκρατορία δεν μπορούσε και δεν κατόρθωσε να απόφυγε στο ακέραιο την Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Όχι μόνο που υιοθέτησε δομές της, αλλά αποδέχτηκε στο μεγαλύτερο μέρος των κατακτημένων εδαφών της, το θεμελιώδες στοιχείο της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, την ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία.)

Υπό την έννοια των στενών σχέσεων με την ορθοδοξία η Ελλάδα είχε αρχίσει την καλλιέργεια της εθνικής ταυτότητας από τον 13^ο αιώνα. Στην μακρά αυτή σταδιοδρομία η εκκλησία είχε το ρόλο της. Όμως η εκκλησία πέτυχε το

ρόλο αυτό όντας φορέας της αρχαίας ελληνικής φιλοσοφίας και ελληνικού κλασικού κόσμου, (στις τοιχογραφίες των μοναστηριών, λχ, ήταν ζωγραφισμένοι, ως δική της κληρονομιά, φιλόσοφοι της ελληνικής αρχαιότητας), της κόσμιας παιδείας, στην οποία διδάσκονταν μαθηματικά και φιλοσοφία. Συνεπώς δεν αληθεύει ότι η Νεοελληνική Ιδεολογία, που προηγήθηκε της Επανάστασης του 1821, στηρίζονταν στη θρησκεία. Απεναντίας! Είχε μια πρωτάκουστη σύζευξη των δύο σημαντικότερων, αλλά αντίρροπων, κινήματων της εποχής στη Δύση:- του Ρομαντισμού και του Διαφωτισμού. (Την ίδια φόρμουλα υιοθέτησε στην εποχή της και η Αλβανική Εθνική Αναγέννηση). Όμως η ορθόδοξη διαδραμάτιζε σημαντικό ρόλο στο κίνημα αυτό, το οποίο στο τέλος της γραφής εκδηλώνοντας ως διαθρησκευτική αντιπαράθεση. Η ορθόδοξη εκκλησία αποτελεί βασικό στοιχείο στην εθνική ελληνική ταυτότητα και δεν μπορεί να γίνει λόγος για προσπάθειές της εξελληνισμού, όταν ο ελληνισμός και η ορθόδοξη ήταν μέχρι τότε ένα αδιαχώριστο διαλεκτικό δίδυμο.

Είναι αληθές ότι η προσπάθεια της Ορθόδοξης Εκκλησίας για την διατήρηση της ελληνικής φύσης (κυρίως γλώσσας) στις ορθόδοξες εκκλησίες των νέων κρατών στην Νοτιο-Ανατολική Ευρώπη, (μάάλιστα διαφορετικά από την θρησκευτική πολιτική του Βυζαντίου που πρέσβευε το δόγμα μια θρησκεία πολλές γλώσσες), είχε προκαλέσει πολλές αντιδράσεις σ' αυτούς τους λαούς. Αλλά αυτή είναι μια άλλη υπόθεση.

Στην παγκόσμια ιστοριογραφία το θέμα ίδρυσης του αλβανικού έθνους-κράτους προσέκρουε ακριβώς στην έλλειψη της θρησκευτική ομοιογένειας. Σύμφωνα με τη Γαλλίδα Βαλκανολόγος, Natalie Clayer, το γεγονός αυτό από κοινού με την εγγύτητα του αλβανικού στοιχείου με την Οθ. Αυτοκρατορία, έφερε δυσκολίες και καθυστερήσεις στην ίδρυση του αλβανικού κράτους. Ως παράγοντα εθνικής ενότητας δεν αξιοποιήθηκε η θρησκεία, όπως καλή ώρα στους υπόλοιπους Βαλκάνιους λαούς, αλλά η γλώσσα. Η ίδια η αλβανική γλώσσα αξιοποιήθηκε από την Προτεσταντική Βιβλική Εταιρία, πρώτα για τη διάδοση του ορθόδοξου χριστιανισμού μεταξύ του αλβανικού πληθυσμού. (προς το σκοπό αυτό είχε δώσει την συγκατάθεσή του και το Πατριαρχείο.) Η Βιβλική Εταιρία απασχόλησε στην αποστολή της αυτή τις πιο εξέχουσες προσωπικότητες της εποχής, όπως τον Χριστοφορίδη, τον Βρέτο, τον Μέξη, τον Αργυροκαστρίτη, τον Μήτκο, οι οποίοι μέχρι εκείνη τη στιγμή προσέβλεπαν το μέλλον τους και των Αλβανών μέσω του Ελληνισμού. Είναι αυτός ο λόγος που η Clayer λέει ότι μέχρι τα τέλη του 19^{ου} αιώνα το αλβανικό εθνικό κίνημα περούσε μέσω του Ελληνισμού, είτε ως αντίδραση, είτε ως ταύτιση. Τη φάση αυτή διαδέχτηκε η πραγματικότητα του συμβολισμού του Πάσκο Βάσα ότι « το θρήσκευμα του Αλβανού είναι ο Αλβανισμός». Ας μη λησμονούμε ότι με το κίνημα αυτό ταυτίστηκαν η Ιταλία και η Αυστροουγγαρία, ως Αδριατικές δυνάμεις, όπως και η Τουρκία η οποία έβλεπε στην ίδρυση του Αλβανικού κράτους τον κληρονόμο των συμφερόντων της στην περιοχή.

Ερώτηση 8: Ποια είναι η μεγαλύτερη ανακρίβεια, που η ελληνική ιστοριογραφία αναφέρει για τους Αλβανούς και αντιθέτως, εκείνο που η αλβανική ιστοριογραφία αναφέρει για τους Έλληνες;

Απάντηση: Στην ελληνική ιστοριογραφία δεν έχω συναντήσει κάποια εντυπωσιακή ανακρίβεια για τους Αλβανούς. Στην αλβανική ιστοριογραφία συναντάται καθημερινά η ανακρίβεια ότι οι Αλβανοί είναι αυτόχθονες και οι

Έλληνες ερχόμενοι. Συναντάται ακόμα ενεργή η θεωρία του Φαλμεράουερ ότι οι σημερινοί Έλληνες δεν έχουν καμιά σχέση με τους αρχαίους Έλληνες. Ότι οι Αλβανοί είναι οι πραγματικοί δημιουργοί της ελληνικής μυθολογίας, καθώς και οι άμεσοι διάδοχοι του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Όπως και η προσπάθεια, που καταβάλλεται για προσπεραστεί ή να διαστρεβλωθεί, ή να οικειοποιηθεί καθετί από τον ελληνικό πολιτισμό στην Αλβανία, ιδιαίτερα στον τομέα της αρχαιολογίας στο νότο της χώρας.

Ερώτηση 9: Κ. Μπάρκα, ποιος είναι, κατ'εσάς, ο ρόλος των συγγραφέων στη διάπλαση της κοινής γνώμης και της κρίσης περί των εθνικών θεμάτων; Στην Αλβανία, λχ, ο Ισμαήλ Κανταρέ, είναι συγγραφέας, ο οποίος με τα δοκίμιά του έχει προσανατολίσει σημαντική μερίδα της κοινής γνώμης;

Απάντηση: Η ερώτηση στο πρώτο μέρος της είναι ρητορική. Όσον αφορά την Ελλάδα θα έλεγα ότι στους ανθρώπους των γραμμάτων της δεν χρειάστηκε να ασχοληθούν πολύ με την ιδέα του εθνικισμού. Δλδ να προβάλλουν τον εθνικισμό. Συνέβαλε σ'αυτό το πολιτισμικό της υπόστρωμα, η χειροπιαστή ιστορία την οποία διάνυσε το ελληνικό έθνος, αλλά περισσότερο η οικουμενική ταυτότητα του Ελληνισμού, που δεν ταυτίζεται με τον εθνικισμό. Υπό την έννοια αυτή, τόσο το λιγότερο χρειάστηκε να υποστηρίξουν τον εθνικισμό τους στον αντιαλβανισμό.

Στην Αλβανία, η παράδοση του ολοκληρωτικού κράτους για ένα στρατευμένο λογοτεχνικό και φιλολογικό προϊόν στις αρχές και στην υπηρεσία της κομμουνιστικής ιδεολογίας και του χοτζικού εθνοσοσιαλισμού, καλλιέργησε πολύ επιζήμια στερεότυπα, μάλιστα και για την ίδια τη φυσιογνωμία του εθνικισμού. Επιβλαβές για την εθνική ταυτότητα ήταν η ανάγκη επίκλησης σε κάθε κατάσταση της ιδέας εθνικισμού, γεγονός που συχνά την έθετε υπό αμφισβήτηση. Με την στείριότητα που διάκρινε το κομμουνιστικό σύστημα δεν μπορούσε να παράγει και να καλλιεργήσει εθνικές αξίες, ούτε να πρόβαλλε εκείνες της παράδοσης, εκτός της λογικής της προσάρτησής τους στο κομμουνιστικό οπλοστάσιο. Κατ' επέκταση στην εθνικιστική του ρητορική χρειάστηκε να δανειστεί άθιχτη τη φόρμουλα του 19^{ου} αιώνα, κατά την οποία ο καλύτερος προσδιορισμός του «Εγώ» πραγματοποιούνταν μέσω αντιπαράθεσης με τους «άλλους». Εκείνη την περίοδο για τους λαούς της Βαλκανικής, «τους άλλους» εκπροσωπούσε η Οθωμανική Αυτοκρατορία, ενώ για τους Αλβανούς ήταν οι γείτονες. Αυτό το είδος εθνικισμού καλλιεργείται και σήμερα και δυστυχώς, οι γείτονες παραμένουν και σήμερα όμοιοι, «οι άλλοι», ώστε οι Αλβανοί να μπορεί να αυτοπροσδιορίζονται καλύτερα εθνικά, με τη μόνη διαφορά ότι οι Έλληνες αντικατέστησαν τους σέρβους.

Ο Κανταρέ, είναι αληθές ότι αποτελεί μια πολύ ειδική περίπτωση. Είναι ο μόνος που διανοήθηκε ότι η εποχή του Σκεντέρμπεη, (ως περίοδο της αλβανικής εθνογέννησης καθορισμένης από τους ιδεολόγους της Αναγέννησης για τους αντιοσμανικούς λόγους της εποχής τους), εξασφάλιζε ιστορική χρονική ρηχότητα στην αλβανική εθνογέννηση. Για το λόγο αυτό, ο Κανταρέ, μέσα από μια σειρά έργων, λογοτεχνικών, μελετών, δοκιμίων κλπ, επιδιώκει να μεταφέρει το χρονικό αυτό όριο εθνογέννησης από την εποχή του Σκεντέρμπεη στην εποχή της ελληνικής αρχαιότητας. Διαφορετικά, όμως από την υπόλοιπη αλβανική φιλολογική μερίδα, που σπεύδει να εντοπίσει τις ρίζες του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού στον αλβανικό παράγοντα(!), ο Κανταρέ τον αντιμετωπίζει συμβιωτικά και σε επικοινωνία. Και στον ορίζοντα αυτό επιδιώκει,

όπως αναφέρει ο Shaban Sinani, να φτιάξει την εικόνα της ποθούμενης Αλβανίας, όταν ήταν ισότιμη με τις άλλες πολιτισμένες χώρες.

Ερώτηση 10: Σ' αυτά τα 23 χρόνια έχουμε δει το δημόσιο ενδιαφέρον της Ελλάδας για την μειονότητα σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό απ' ό, τι πιο πριν. Πόσο είναι ειλικρινές το ενδιαφέρον αυτό και πόσο είναι χειραγωγημένο από πολιτικούς παράγοντες της μειονότητας, αλλά και από εκείνους της Αλβανίας, για εφήμερους σκοπούς;

Απάντηση: Νομίζω ότι λογικό και νόμιμο το ενδιαφέρον της Ελλάδας για την εθνική της μειονότητα στην Αλβανία. Η διαπίστωση ότι έχει επαυξηθεί κατά την αλβανική μεταβατική περίοδο σχετίζεται με το γεγονός ότι η Αλβανία την περίοδο αυτή άνοιξε τα σύνορα. Η Ελλάδα απόκτησε μια άμεση επαφή με την πραγματικότητα αυτής της μειονότητας και η ίδια η εθνική ελληνική μειονότητα βγήκε από την κορνίζα της κομμουνιστικής βιτρίνας.

Εντούτοις, αν και αυξημένο το ενδιαφέρον αυτό, εγώ θα το θεωρούσα ανεπαρκές διότι δεν διακρίνεται από τη συνέχεια και ένα συγκεκριμένο πολιτικό πλαίσιο. Υπό το σκεπτικό αυτό δεν μπορούμε να μιλήσουμε για χειραγώγηση της επίσημης Αθήνας από τον πολιτικό παράγοντα της ε.ε. μειονότητας. Πιστεύω ότι ο παράγοντας αυτός έχει διανοηθεί πως για να είναι αρεστός στην Αθήνα, πρέπει να μη προβάλλει προβλήματα και να ζητήσει δικαιώματα για τους Έλληνες μειονοτικούς, όταν υπεύθυνη είναι η Αθήνα. Παρόμοια φόρμουλα ακολουθείται και στις σχέσεις του προς τις αρχές της χώρας. Για να εξασφαλίσει την πολιτική του προοπτική και όχι μόνο, ο πολιτικός αυτός παράγοντας δεν προβάλλει προς την αλβανική πλευρά κανένα πρόβλημα που αφορά την ελληνική μειονότητα. Όταν διαπιστώνει ότι θίγονται τα συμφέροντα του αυτά, αυτός ο παράγοντας ξεδιπλώνει τη σημαία του προασπιστή των δικαιωμάτων της ε.ε.μ. Την πιο νωπή περίπτωση αποτελούν οι παρούσες σχέσεις του αρχηγού του ΚΕΑΔ με τον πρωθυπουργό Ράμα.

Γενικώς έχω την εντύπωση ότι ο πολιτικός παράγοντας, ή αυτός που εκπροσωπεί την ε.ε.μ, είναι ελεγχόμενος. Είναι αυτός ο λόγος, που τα τελευταία χρόνια έχουν στερήσει οι αναφορές στις εκθέσεις των διεθνών οργανισμών με αντικείμενο τα δικαιώματα της μειονότητας αυτής.

Ερώτηση 11: Έχετε άποψη για το τσάμικο θέμα; Δέχεστε ότι κατά της κοινότητας των τσάμιδων στην Ελλάδα, πρώην υπήκοοί της, ασκήθηκε καταστολή; Κατ' εσάς, τι δεν έχει ειπωθεί, όσον αφορά την δημιουργία αυτής της ευαίσθητης υπόθεσης στις διμερείς σχέσεις;

Απάντηση: Έχω την άποψη και το επιχείρημα ότι τσάμικο θέμα ως πολιτική υπόθεση, δεν υφίσταται.

Υφίσταται μόνο το θέμα των πρώην Ελλήνων πολιτών με τόπο διαμονής στην ελληνική Τσαμουριά, το οποίο είναι κυρίως περιουσιακό. Το εμπόδιο για την επίλυσή του δεν συνδέεται με τον αμφιλεγόμενο Νόμο Εμπολέμου, ο οποίος, από ελληνικής πλευράς και de jure και de facto δεν είναι πλέον ενεργητικός, τόσο το περισσότερο για τα μέλη της κοινότητας των τσάμιδων. Το επισημαίνω αυτό διότι βάση των νομοθετικών διατάξεων σε εφαρμογή του Νόμου αυτού, στην Ελλάδα κατάσχονταν οι περιουσίες των πολιτών των χωρών κατά των οποίων κηρύσσονταν πόλεμος, συγκεκριμένα της Ιταλίας και

Αλβανίας. Οι Τσάμιδες ήταν τότε Έλληνες πολίτες και ο νόμος αυτός δεν τους άγγιζε. Το γεγονός ότι μερικές δεκάδες Τσάμιδες με ιδιωτική προσπάθεια κέρδισαν τα περιουσιακά τους δικαιώματα στην Ελλάδα, μάλιστα και την ελληνική υπηκοότητα, επιβεβαιώνει κάλλιστα τα όσα αναφέραμε.

Το άλλοθι που στηρίζεται στο πρόσχημα ότι ο Νόμος του Εμπολέμου διατηρείται στην Ελλάδα για τις περιουσίες των τσάμιδων, εξυπηρετεί το σκοπό απόκρυψης μιας άλλης σημαντικής αλήθειας. Εκείνης ότι ένα μεγάλο μέρος μελών της κοινότητας αυτής αντιμετωπίζει προβλήματα με την ελληνική δικαιοσύνη, με αποτέλεσμα να μη μπορούν να κερδίσουν τα χαμένα δικαιώματα μέσω της δικαιοσύνης, εννοείται ατομικά. Νομίζω ότι αυτή είναι η βασική αιτία ώστε το θέμα να πολιτικοποιείται υπό τη μορφή διμερούς υπόθεσης. Μια άλλη αιτία νομίζω ότι σχετίζεται με τα κίνητρα πολιτικής και όχι μόνο, επιβίωσης μερικών παραγόντων στη χώρα. Μια άλλη αιτία θα πρέπει να αναζητηθεί στην ανθελληνική γραμμή του εθνικισμού στην Αλβανία, ώστε να διατηρεί ένα «συγκεκριμένο» *kasus belli* στην εθνικιστική τους ρητορική.

Θα δεχόμουν ότι κατά της κοινότητας των Τσάμιδων διαπράχθηκε καταστολή, (μολονότι ο όρος μοιάζει βαρύς στη λογική πολέμου), σε περίπτωση που πρώτα θα γίνει αποδεχτό ότι ως αιτία χρησίμευσε η καταστολή που διέπραξαν οι οργανωμένες δομές της κοινότητας των Τσάμιδων στο πλευρό των φασιστών και ναζιστών κατά του ελληνικού πληθυσμού στην ίδια περιοχή.

Σε σχέση με το θέμα αυτό στην Αλβανία δεν έχει ειπωθεί λχ, ότι με την εμφάνιση της Ιταλίας ως Αδριατική Δύναμη (λίγο μετά την ενοποίηση του ιταλικού κράτους), το αλβανόφωνο στοιχείο στην Τσαμουριά χρησιμοποιήθηκε ως εργαλείο κατά των ελληνικών συμφερόντων. Δεν έχει ειπωθεί ότι ο Πόλεμος της Ιταλίας κατά της Ελλάδας το 1940 κηρύχθηκε εξ' ονόματος «της ένωσης της Τσαμουριάς με την Αλβανία». Είναι γνωστό ότι τα καταχτητικά σχέδια της Ιταλίας σε βάρος της Αλβανίας και Ελλάδας δεν είχαν το «ΟΚ» του Χίτλερ. Αυτό σημαίνει ότι αν δεν θα υπήρχε το πρόσχημα της Τσαμουριάς, θα είχαν αποφευχθεί η αιματοχυσία και θυσία δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων, οι συνέπειες ενός πολέμου και οι εχθρότητες που άφησε πίσω. Δεν έχει ειπωθεί ότι στην Τσαμουριά οι Αλβανοί είχαν ολοκληρωμένες φασιστικές δομές, οι οποίες ενεργούσαν κατά του ελληνικού λαού.

Ακριβώς επειδή γνώριζε όλα αυτά ο Χότζα, ακύρωσε το 1943 τη συμφωνία της Κονίσπολης μεταξύ των τοπικών ΕΑΜ των αντίστοιχών χωρών, για μια αμοιβαιότητα ανάμεσα στην ε.ε. μ και την κοινότητα των Αλβανών στην ελληνική Τσαμουριά. Η στάση της ε.ε.μ προς τον αγώνα του αλβανικού λαού ήταν διαμετρικά αντίθετη με εκείνη των Αλβανών στην Τσαμουριά.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η ε.ε.μ στην Αλβανία, ανεξαρτήτως από τη στάση του συναγωνιστή με τον αλβανικό λαό στο Πόλεμο, δοκίμασε τρομαχτικούς διωγμούς και κατατρεγμούς από το κομμουνιστικό καθεστώς λόγω εθνικότητάς. Παρόλα αυτά ποτέ δεν εκδήλωσε τάσεις αλυτρωτισμού.

Νομίζω ότι αν ειπωθούν όλα αυτά δεν θα υπάρξει «τσάμικο θέμα» και για την Αλβανία, όπως δεν υπάρχει για την Ελλάδα.

Από την άλλη πλευρά αναφέρω ότι είναι δικαίωμα του αλβανικού κράτους να ενδιαφερθεί για την επίλυση των νόμιμων δικαιωμάτων των μελών της κοινότητας των Τσάμιδων, μέσω της ελληνικής, είτε διεθνούς δικαιοσύνης. Όμως αυτό το ενδιαφέρον δεν μπορεί να εκδηλωθεί ως μια πολιτική υπόθεση, η οποία στο τέλος - τέλος της γραφής δημιουργεί εντάσεις στις σχέσεις μεταξύ

των δύο χωρών και πραχτικά, εξαιτίας της, χάνουν τα δικαιώματά τους και εκείνοι που δεν αντιμετωπίζουν προβλήματα με την ελληνική δικαιοσύνη.

Ερώτηση 12: Ερχόμαστε σε μια ιστορική στιγμή σχετικά με την οποία επικρατεί πολύ ομίχλη. Αναφέρομαι στο κίνημα του 1914 στο Νότο με το Ζωγράφο και το αίτημα για την Αυτονομία της Ηπείρου. Στη βάση του κινήματος αυτού, κατ'έσας, στέκει το θρησκευτικό, ή εθνικό στοιχείο;

Απάντηση: Η αυτονομία της Βορείου Ηπείρου του 1914 στην ουσία δεν διέπεται από σταγόνα ομίχλης. Είναι ένα ιστορικό γεγονός στη χρονική γραμμή της ίδρυσης του αλβανικού κράτους. Το κίνημα για το αυτόνομο αυτό κράτος στην ουσία του είναι εθνικής φύσεως. Η διαχωριστική γραμμή των μετασχόντων σ' αυτή την πολεμική σύρραξη ήταν μεταξύ εκείνων που προσέβλεπαν το μέλλον τους στην Ελλάδα. Στην κατηγορία αυτή συμπεριλαμβάνονταν Έλληνες, Ορθόδοξοι και Μουσουλμάνοι. Στην άλλη πλευρά ήταν εκείνες οι δυνάμεις, οι οποίες δεν γνώριζαν ακόμα καλά τι σημαίνει αλβανικό κράτος, αλλά δεν είχαν αποσπαστεί από τα συμφέροντα με την Τουρκία.

Το κίνημα αυτό ξέσπασε όταν διαπιστώθηκε ότι το ελληνικό κράτος είχε παραιτηθεί από την επιδίωξη ενσωμάτωσης στον εθνικό κορμό της Ελλάδας του βόρειου τμήματος της Ηπείρου, διότι το τμήμα αυτό το αντιμετώπιζε ως μέσο ανταλλαγής προς ικανοποίηση των εθνικών της συμφερόντων στα Δωδεκάνησα και τη Θράκη. Γι' αυτό και χαρακτηρίστηκε αγώνας αυτονομίας. Δεν είχε την στήριξη του ελληνικού κράτους. Ο Βενιζέλος, ως ο υπάκουος άνθρωπος των Μεγάλων Δυνάμεων, όχι μόνο που απείλησε τον πρώην Υπουργό Εξωτερικών της Ελλάδας και πρόεδρο της Κυβέρνησης της Βορείου Ηπείρου, το Ζωγράφο από το Κεσοράτι και τον υψηλόβαθμο αξιωματικό του Ελληνικού Στρατού και Υπουργό Αμύνης της αυτόνομης κυβέρνησης, Δούλη από τη Νίβιτσα, αλλά, εκείνος έκοψε στις δυνάμεις της αυτονομίας τις τηλεπικοινωνίες, μπλόκαρε τον ανεφοδιασμό με οπλισμό, ρουχισμό και χρήματα. Απέκλεισε το λιμάνι των Αγίων Σαράντα ως τη μόνη πύλη ανεφοδιασμού. Χαρακτήρισε προδότες όλους εκείνους τους αξιωματικούς και στρατιώτες που δεν εισάκουσαν στην εντολή του σε εφαρμογή της απόφασης των Μεγάλων Δυνάμεων για υποχώρηση του ελληνικού στρατού από τα εδάφη της Βορείου Ηπείρου, αναγνωρισμένα κατ' αρχήν από τη πρώτη συνδιάσκεψη της Φλωρεντίας ως τμήμα του νεοσύστατου αλβανικού κράτους. Σε περίπτωση που το αλβανικό κοινό (και το ελληνικό) θα γνωρίσει την επικοινωνία του Βενιζέλου με τις αρχές του κινήματος αυτού, θα πειστεί πλήρως και ο πιο φανατικός ότι η ελληνική κυβέρνηση αντιπάχτηκε σ' αυτό με ο, τι διέθετε. Όμως, είναι αληθές ότι το κίνημα αυτονομίας έχαιρε την ευρύτατη στήριξη των απλών Ελλήνων. Και ο μεγάλος Καζαντζάκης ήρθε την εποχή εκείνη στο Αργυρόκαστρο ως εθελοντής στις γραμμές των εθελοντών προερχόμενων από την μακρινή Κρήτη.

Την πραγματικότητα ύπαρξης της Αυτονομίας αναγνώρισαν τέσσερεις πλευρές:- η κυβέρνηση του Ζωγράφου, η αλβανική πλευρά, η ελληνική και η διεθνής κοινότητα. Είναι άλλο θέμα η υλοποίηση της φόρμουλας αυτής. Για την μη εφαρμογή της συνέβαλαν οι διεθνείς παράγοντες και ιδιαίτερα τα ιταλικά συμφέροντα, που τη σαμποτάρισαν. Εξείχε ξανά ο ρόλος της Ελλάδας με επικεφαλής τον Βενιζέλο, ο οποίος συνέχιζε να αντιμετωπίζει ασήμαντη για την Ελλάδα τη Βόρειο Ηπειρο, μπροστά στα νησιά του Αιγαίου και τη Θράκη. Ο Βενιζέλος έδωσε από τη Βουλή των Ελλήνων τους 16 βουλευτές εκλεγμένους

στην αυτόνομη Βόρειο Ήπειρο. Αρνήθηκε να αναγνωρίσει επίσημα την κυβέρνηση του Ζωγράφου, ιδιαίτερα όταν ο τελευταίος παρέδωσε τη διοίκηση της αυτόνομης περιοχής της Βορείου Ηπείρου στις ελληνικές στρατιωτικές δυνάμεις, οι οποίες με εντολή των Μεγάλων Δυνάμεων, επανεκατέχτησαν στο τέλος του δεύτερου Βαλκανικού Πολέμου τη Βόρειο Ήπειρο, βάζοντας έτσι τέρμα στην αποστολή της αυτόνομης κυβέρνησης.

Αυτή είναι η ιστορία. Όμως σχετικά με την ιστορία αυτή έγιναν μεγάλες καταχρήσεις. Η πρώτη σχετίζεται με την ταύτιση του όρου «Βόρειος Ήπειρος» με τον ελληνικό αλυτρωτισμό και επεκτατισμό. Ως ιστορικό και γεωγραφικό γεγονός είναι αληθές ότι τα κρατικά σύνορα Ελλάδας-Αλβανίας χώρισαν την Ήπειρο για πρώτη φορά ανά τους αιώνες σε Βόρεια και Νότια. Είναι επίσης γεγονός ότι η Βόρειος Ήπειρος ταυτίζεται συχνά με τα γεγονότα του 1914, ως αποκορύφωση των περιπετειών οροθέτησης των συνόρων μεταξύ των δύο χωρών. Όπως αποτελεί γεγονός ώστε η τύχη της Βορείου Ηπείρου χρησίμευσε για μακρό χρονικό διάστημα ως τροφοδότηση της νοσταλγίας των εθνικιστικών στρωμάτων στην ελληνική κοινωνία. Είναι επίσης γεγονός ότι ο όρος «Βόρειος Ήπειρος» χρησιμοποιήθηκε από τη εθνικιστική ρητορική του Ε. Χότζα ως επιχείρημα για να ενθαρρύνει το ανθελληνικό εθνικιστικό αίσθημα μεταξύ των Αλβανών και να προκαλέσει το φόβο και τον διωγμό μεταξύ του ελληνικού στοιχείου στην Αλβανία.

Όμως είναι άδικο ώστε το ιστορικό γεγονός να μπερδεύεται σκόπιμα με την εθνικιστική ρητορική. Το επισημαίνω αυτό διότι η ίδια ρητορική, όπως επί Χότζα, σερβίρεται και σήμερα στις δομές της αλβανικής κοινωνίας, που σημαίνει ότι ο αλβανικός εθνικισμός σε θεωρία και πράξη δεν μπορεί να απαλλαγεί από το πλαίσιο της κομμουνιστικής κληρονομιάς. Συνεπώς, είναι ένα μέσο που συμπληρώνει το οπλοστάσιο «επιχειρημάτων» του ανθελληνικού εθνικισμού.

Επιβεβαιώνεται αυτό και με το γεγονός ότι η ε.ε.μ στην Αλβανία, ακόμα σήμερα δεν μπορεί να αποκαταστήσει κανένα από τα γεγονότα ή τις προσωπικότητές της παλιάς και νέας ιστορίας της, που αντιμετώπιστηκαν εχθρικά από το κομμουνιστικό καθεστώς.

Στο τέλος-τέλος, θέλω να πιστεύω ότι όλα τα είδη εθνικισμού σε σχέση με την Αυτονομία της Βορείου Ηπείρου πρέπει να νιώθουν μειονεκτικοί μπροστά στο γεγονός ότι το Σύνταγμα του αλβανικού κράτους, παραχωρεί σήμερα στην τοπική αυτοδιοίκηση και στο πλαίσιο αυτό και στην εθνική ελληνική μειονότητα, περισσότερα δικαιώματα και αρμοδιότητες από ό, τι το ιστορικό πρωτόκολλο αναγνώρισης της αυτονομίας της Βορείου Ηπείρου, της Κέρκυρας, τον Μαΐο 1914.

Ερώτηση 13: Τι συμβολίζει κατ'εσάς η Χιμάρα σε όλο της το πλαίσιο; Αποτελεί ένα πλασματικό η πραγματικό πρόβλημα;

Απάντηση: Η Χιμάρα είναι μια περιοχή με τις δικές της ιδιαιτερότητες. Ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου της Αθήνας από του Βουνό, Δέδες, βρίσκει στην ελληνική της Χιμάρας της δεκαετίας του '30, λέξεις και γλωσσικές δομές των Δωριέων, ιδρυτών του ενός μεταξύ των πρώιμων διαλέκτων της αρχαίας ελληνικής.

Κατά τον 15^ο-16^ο αιώνα κατέβηκαν εδώ μινωίτες πολεμιστές για να πολεμήσουν κατά των Τούρκων υπό την καθοδήγηση του γιού του Σκεντέρμπεη και των Βενετών. (Πόλεμος ο οποίος εξασφάλισε στη Χιμάρα το

καθεστώς μιας ιδιαίτερης αυτονομίας). Λίγο αργότερα κατέβηκαν από το βορά της Αλβανίας άλλοι πληθυσμοί, που αποτέλεσαν την καρδιά της Λιαμπουριάς, η οποία για τους γνωστούς λόγους δέχτηκε την δεδομένη γεωγραφική επέκταση.

Τα τρία θρησκευόμενα, η ορθοδοξία, ο μουσουλμανισμός και ο καθολικισμός εισήλθαν σε αιώνιες σχέσεις και αντιπαραθέσεις. Αναμίξεις σημειώθηκαν και μεταξύ του αυτόχθονου πληθυσμού με τους προερχόμενους από το βορά πληθυσμούς, δημιουργώντας μια πολύ-θρησκευτική, πολύ-εθνική και πολύ-γλωσσική περιοχή.

Σε μια τέτοια περιοχή με πολιτική αυτονομία, όπου οι σχέσεις με τη Δύση ήταν πολύ ανεπτυγμένες, εγώ εντοπίζω και το λίκνο της σημερινής μορφής του αρχαίου πολυφωνικού τραγουδιού της Ηπείρου.

Λοιπόν, η Χιμάρα, μπορεί να έχει αποκτήσει άλλα γλωσσικά, θρησκευτικά ή ακόμα και εθνικά χαρακτηριστικά, αλλά ποτέ δεν έπαψε να διαπρέπει η ελληνική της ταυτότητα. Με το καθεστώς αυτό τη Χιμάρα, μπορεί να τη διεκδικούν πολλοί, γι' αυτό και αυτή, στην περηφάνιά της, πρόβαλε το δικό της ανεξάρτητο και αυτόνομο στάτους, αυτό της Χιμάρας. (Ταυτόχρονα, στις διεθνείς της σχέσεις, η Χιμάρα ανέδειχνε το καθεστώς που της εξασφάλιζε μεγαλύτερες προϋποθέσεις βοήθειας από Δύση ή Ανατολή.)

Με την ίδρυση του νεοσύστατου αλβανικού κράτους, στην πρώτη διοικητική διαίρεση, αυτή του 1920, αν δεν κάνω λάθος, η Χιμάρα συμπεριλήφθηκε στις περιοχές με αμιγή ελληνικό πληθυσμό, που είχαν προαποφάσισε de facto οι Ιταλοί. Μετά απ' αυτή τη διοικητική διαίρεση η Χιμάρα αποσπάστηκε από το χάρτη των μειονοτικών ζωνών. Από την άλλη πλευρά σε όλα τα κινήματα για δικαιώματα εθνικού περιεχομένου της ε.ε.μ, η Χιμάρα αποτελούσε τον βασικό παράγοντα και πάντοτε πρωτοστατούσε. Το σημαντικότερο είναι το κίνημα για το άνοιγμα των σχολείων στη μητρική γλώσσα κατά το 1933-35. Η κυβέρνηση του Ζώγου, μετά αποφάσεως του δικαστηρίου της Χάγης, υποχρεώθηκε να τα επαναλειτουργήσει. Άνοιξαν τέτοια σχολεία και σε μερικά, τρία, χωριά της Χιμάρας. Τα σχολεία αυτά συνέχισαν τη λειτουργία τους μέχρι το 1946, όταν ο Ε. Χότζα, μετά από τις εχθρικές σχέσεις που αποκατάστησε με την περιοχή, τα έκλεισε.

Η Χιμάρα έμεινε μια μακρινή ιστορία για τα υπόλοιπα τμήματα της ε.ε.μ μέχρι το 1991.

Σήμερα, εγώ νομίζω ότι οι θέσεις που τηρούνται προσβάλλουν την αιώνια ταυτότητα της Χιμάρας. Οι στάσεις αυτές δεν μου προκύπτουν πέρα από το πλαίσιο του εθνικισμού και ιδιαίτερα του ανθελληνικού κλίματος και στην προκειμένη περίπτωση και αντίστροφα. Το πρόβλημα έγκειται στο ότι γι αυτό που εκπροσωπεί η Χιμάρα δεν επιτρέπεται να μιλήσουν οι ίδιοι και όλοι οι Χιμαρώτες. Έχω την εντύπωση ότι η πολιτική εξουσία και ο πολιτισμός της εξουσίας, από κοινού με την μειονεκτικότητα που παράγει ο αρρωστημένος και χωρίς επιχειρήματα εθνικισμός, διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα της Χιμάρας. Προς την κατεύθυνση αυτή το ελληνικό στοιχείο στη Χιμάρα δεν χαίρει ούτε τα δικαιώματα που γνώριζε πριν από το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ενώ οι δομές του κομμουνιστικού καθεστώτος στην αντιμετώπιση της Χιμάρας είναι κυρίαρχες.

Όμως το χειρότερο είναι ότι από την κατάσταση αυτή προσπαθούν να επωφεληθούν πολιτικοί και όχι μόνο. Η όξυνση των εθνικιστικών πνευμάτων και αντιπαραθέσεων στη Χιμάρα τα τελευταία χρόνια, φθάνοντας μάλιστα μέχρι και σε θύματα, από κοινού με τον στόχο αλλοίωσης των εθνο-πολιτιστικών

ισορροπιών της, κρύβει και έναν άλλο στόχο, οικονομικού περιεχομένου. Πίσω από αυτόν τον «πόλεμο» κρύβεται η μαφία υφαρπαγής των οικοπέδων και των τουριστικών φιλέτων στο μαργαριτάρι του Ιονίου. Και οι αυτουργοί αυτοί, χωρίς θρησκεία και εθνικότητα, χρησιμοποιούν το πιο αποτελεσματικό όπλο για την επίτευξη των στόχων τους: -την διεθνική αντιπαράθεση.

Ερώτης 14: Μπορεί να πούμε ότι ο Αλί Πασά Τεπελενλής αποτελεί το παράγοντα κλειδί της νέας ιστορίας, που σταθεροποίησε αυτή την κοινωνική και δημογραφική πραγματικότητα στο Νότο της Αλβανίας και στο Βορά της Ελλάδας; Είναι μήπως αυτός πρόδρομος του σημερινού κλίματος σχέσεων;

Απάντηση: Ναι! Μάλιστα προς την κατεύθυνση αυτή ο Αλί Πασάς ξεπέρασε κατά πολύ και την Τουρκία. Μα άγρια βία, καταστολή, αρπαγές, με δόλο, δημαγωγία κλπ, ο Αλί Πασάς εγκαθίδρυσε την σατραπική κυριαρχία του έναντι του ελληνικού και ορθόδοξου πληθυσμού, αλλά και μουσουλμανικού στις περιοχές αυτές. Με τη δική του δικαιοσύνη, με δημαγωγία με μεταρρυθμίσεις και υποστήριξη αυτός κέρδισε ταυτόχρονα και τη συμπάθεια του ελληνικού πληθυσμού. Από την άλλη πλευρά για την αποκατάσταση της σατραπικής κυριαρχίας του, μετέφερε χιλιάδες στρατού, κυρίως από τις σημερινές βόρειες περιοχές της Αλβανίας. Στο στρατό και τη διοίκηση κυριαρχούσε το αλβανικό στοιχείο. Στο εποικοδόμημα της αυλής υπερίσχυε το ελληνικό. Ο Αλί επιδίωκε την κυριαρχία του αλβανικού στοιχείου σε όλη την Ήπειρο, αλλά μορφωμένου με τον ελληνικό πολιτισμό.

Ενσυνείδητα ή όχι, εκείνος μπορεί να θεωρηθεί ο άνθρωπος που επανέφερε το παλιό όνειρο ενός ισχυρού κράτους της Ηπείρου. Διαφορετικά όμως, από το Σκεντέρμπεη που διατύπωνε το στόχο αυτό στο λόγο του και το εκδήλωνε στα σύμβολα που χρησιμοποιούσε, ο Αλί Πάσας Τεπελενλής βάδισε στο δρόμο αυτό, ίσως με το ένστικτο του ανθρώπου που βιώνει φυσιολογικά το όνειρο αυτό. Στην προσπάθεια αυτή ο Αλί Πασάς διασταύρωσε το ελληνικό πολιτισμό με την πολεμική ορμή των Αλβανών. Ενώ κατέστρεφε εκκλησίες και πυρπολούσε μοναστήρια που το πρόβαλαν εμπόδια, ταυτόχρονα οικοδομούσε τέτοια προς όφελός του. (Δεν μιλούμε για οικοδομή τζαμιών που ήταν κάτι φυσιολογικό).Επέτρεψε και ενθάρρυνε τη διάδοση των ελληνικών σχολείων στα Ιωάννινα και σε όλη την Ήπειρο μετατρέποντάς τα στο ισχυρότερο κέντρο πολιτισμού σε όλη την αυτοκρατορία. Ταυτόχρονα είχε και τις πιο τρομαχτικές φυλακές της εποχής. Ενθάρρυνε την ίδρυση της πρώτης εμπορικής επιχείρησης βιβλίων και ίδρυσε το επίσημο ταχυδρομικό δίκτυο. Χρηματοδότησε γεωβελτικά έργα και έργα οδικής υποδομής.

Είναι αληθές ότι στη φύση της Ηπείρου η συμβίωση διαφορετικοτήτων και αντιθέτων στη δημογραφία και πολιτισμό της αποτελεί στους αιώνες μια ομαλότητα. Η μακρά Οθωμανική κατοχή, χάλασε την διαχρονική ισορροπία της. Ανεξαρτήτως των αναζητήσεων του ο Αλί Πασάς δεν άλλαξε την κατάσταση αυτή. Η αντιπαράθεση, ή η εχθρότητα και η συνεργασία, ή η συμβίωση διατηρούσαν το επίπεδο εξουσίας του. Σήμερα τις αρνητικές πλευρές αυτής της συμβίωσης διατηρεί ζωντανές ο αρρωστημένος και αναχρονικός εθνικισμός.

Ερώτης 15: Στη δική σας ανάλυση πώς επηρεάζει τις διμερείς σχέσεις η νέα γεωπολιτική δυναμική των Αλβανών στη Βαλκανική, στο Κόσοβο και στο νέο ρόλο στη Μακεδονία;

Απάντηση: Έχω την εντύπωση ότι σ' αυτή την νέα γεωπολιτική του αλβανικού παράγοντα στη Βαλκανική είναι έκδηλη η συναισθηματική πλευρά, η οποία, όσο νόμιμη και αναπόφευκτη, συνοδεύεται από μια περίσσια αυτοπεποίθηση, που δεν μπορεί να αποφύγει τις βαλκανικές ασθένειες. Διατυπώνοντας το διαφορετικά θα έλεγα ότι είναι έκδηλος ο εθνικός εγωισμός ως έκφραση της πρόκλησης κατά των ιστορικών αδικιών των γειτόνων, όπως και η υπόθαλψη της ιδέας για ενοποίηση των κατοικημένων από τους Αλβανούς εδαφών κατά το όρο της «εθνικής Αλβανίας». Το συγκεκριμένο αίσθημα, περισσότερο εσωστρεφές, από κοινού με τη ζωογόνηση του οργανωμένου εγκλήματος φαίνεται ότι καλλιεργούν το έδαφος για τον έλεγχο αυτή της νέας γεωπολιτικής δυναμικής, από νεοδόγματα του παρελθόντος, ή από συμμαχίες που αλλοιώνουν τις ευρωπαϊκές ισορροπίες των Βαλκανίων. Υπό την οπτική αυτή γωνία, ξεκινώντας από τους λόγους της Ελλάδας για τη μη αναγνώριση του Κοσσυφοπεδίου, ή τις επιφυλάξεις της σχετικά με το όνομα του κράτους των Σκοπίων, χωρίς να λησμονήσουμε εδώ εκείνο το είδος αλβανικού εθνικισμού σκληρυμένου ως ανθελληνισμό, εννοείται ότι στις διμερείς σχέσεις δημιουργείται κάποιος κόμβος, ο οποίος προς το παρόν, ευτυχώς έχει περισσότερο συναισθηματικό χαρακτήρα. Στην ουσία το ποθούμενο ευρωπαϊκό μέλλον προϋποθέτει το αντίθετο:- πολύ καλές σχέσεις και συνεργασία σε όλους τους τομείς. Όμως, όπως ανέφερα και πιο πάνω, μια τέτοια προσέγγιση ενοχλεί εκείνους τους παράγοντες που θέλουν να ελέγχουν τον ιστορικό άξονα των ισορροπιών μεταξύ Δύσης και Ανατολής. Στο σημείο αυτό ο αλβανικός παράγοντας πρέπει να γίνει και ενσυνείδητος και υπεύθυνος.

Ερώτηση 16: «Η Αλβανία είναι μια ευρωπαϊκή χώρα και όχι μια μουσουλμανική» λέει ο Πρωθυπουργός. Στέκει κατ'εσάς η ομολογία αυτή; Διαπιστώνετε νέο ρόλο της θρησκείας στη χώρα μας;

Απάντηση: Η Ομολογία του πρωθυπουργού επιτρέπει πολλές οπτικές γωνίες. Συνεπώς, η Αλβανία είναι ευρωπαϊκή χώρα σε ότι αφορά το θρήσκευμα, σε ότι αφορά τον πολιτισμό και την νοοτροπία, σε ότι αφορά την γεωγραφική τοποθεσία, τις θεσμικές σχέσεις και τους δημοκρατικούς θεσμούς... την προσδοκία και την προοπτική;!

Ίσως την αξία ευρωπαϊκής χώρας θα πρέπει να αναζητήσουμε στην θρησκευτική συμβίωση και ανοχή. Λέω ίσως για μερικούς λόγους.

Πρώτο, είναι ουσιαστικός η περιφερειακός ο ρόλος των θρησκευμάτων στον αστικό πολιτισμό των κοινοτήτων τους; Τα θρησκευτά στην Αλβανία δεν έχουν τις δικές τους συνεισφορές, όπως συμβαίνει στον δυτικό πολιτισμό, όσον αφορά το σεβασμό του νόμου και του κράτους, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ίσως προς το επίπεδο αυτό θα πρέπει να αναζητηθούν και οι πραγματικές αξίες της θρησκευτικής συμβίωσης και ανοχής. Θα αποχτούσαν ζωτικότερες αξίες στην κοινή προσπάθεια ώστε οι πιστοί να αποχτούσαν μια δυτική κουλτούρα στην καθημερινή δράση τους σε σχέση με το νόμο και το κράτος, σε σχέση με τη συνειδητοποίηση των περιθωρίων της προσωπικής ελευθερίας το όριο της οποίας λήγει εκεί όπου αρχίζει η ελευθερία του άλλου.

Δεύτερο. Η Επίσκεψη του Πάπα Φραντσέσκο χαιρετήθηκε από τον κόσμο για το γεγονός ότι τον υποδέχτηκαν με ενθουσιασμό πιστοί από την ποικιλία θρησκευμάτων στη χώρα, μεταξύ των οποίων πολλοί μουσουλμάνοι. Επίσης, εκείνος ηγήθηκε συνάντησης με τους ανωτάτους εκπροσώπους αυτών των θρησκευμάτων στην Αλβανία, ενώ ταυτόχρονα εκείνοι ήταν όλοι μαζί κατά τη διάρκεια σχεδόν όλης της επίσκεψης του.

Μερικές μέρες όμως αργότερα στην ίδια λεωφόρο, απ'όπου η υφήλιος έλαβε το μήνυμα με οικουμενικές αξίες του υποδείγματος της θρησκευτικής συμβίωσης, πρόβαλλαν πολλοί περισσότεροι μουσουλμάνοι, οι οποίοι προσεύχονταν μόνοι τους για το "Kurban Bajramin". Το ερώτημα που προκύπτει είναι, έχουμε μια θρησκευτική συμβίωση που πηγάζει από την αποστολή κάθε θρησκεύματος, ή ανοχή λόγω του περιφερειακού ρόλου τους;

Τρίτο. Θέλουμε πραγματικά ένα φάσμα θρησκευμάτων ή επιστροφή στην καταγωγή; Τα μηνύματα του Πάπα στα Τίρανα για επιστροφή στην καταγωγή ήταν ξεκάθαρα και επανειλημμένα. Από την άλλη πλευρά, στο Κοσσυφοπέδιο η θεσμική προσπάθεια για να ανοίξει ο δρόμος στον καθολικό χριστιανισμό (η οικοδόμηση με συνεισφορές μουσουλμάνων ενός μεγαλοπρεπούς καθολικού ναού στη μέση της Πρίστινας, αφήνοντας να κατεδαφιστεί ένας ατελείωτος καθεδρικός ορθόδοξος ναός και προκαλώντας τεχνητά εμπόδια για την κατασκευή ενός τζαμιού) δεν είναι αποτελεσματική. Παρ'όλα αυτά μεταξύ των απλών πιστών (αν αφαιρέσουμε τους χριστιανούς ορθοδόξους) κυριαρχεί η ανοχή.

Τέταρτο. Στην Αλβανία το βάρος των θρησκευμάτων, σε κοινωνικό επίπεδο, όσο και σε σχέση με το εθνικό συναίσθημα, είναι μικρό. Από την άλλη φαίνεται ότι η παλιά παράδοση, της εξάρτησης του θρησκεύματος από πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα, σε μερικές περιπτώσεις είναι έκδηλη και μπορεί να επιφέρει πολύ βαριές συνέπειες.

Θέλω να πιστεύω ότι στην ευρωπαϊκή μας πορεία είναι απαραίτητος και ο πραγματικός ρόλος των θρησκευμάτων. Έτσι η ευρωπαϊκή μας προοπτική θα προκύψει ουσιαστικότερη και ασφαλέστερη. Αλλά, αυτό μοιάζει αρκετά δύσκολο, διότι η πολιτική δεν επιτρέπει περιθώρια δράσης στη θρησκεία στην αποστολή της και ότι θέλει τα θρησκευόμενα ως διακοσμητικό στοιχείο ΤΕΛΟΣ.

Επιτυχία στις δημοτικές εκλογές σημαίνει ανατροπή του κατεστημένου

28.03.2015

Το παρόν σημείωμα αφορά τις δικαιολογημένες εθνικές ανησυχίες των Ελλήνων Βορειοηπειρωτών για τις δημοτικές εκλογές του Ιουνίου τρέχοντος στην Αλβανία. Σε πρώτη γραμμή αφορά το γεγονός ότι οι δήμαρχοι θα παράγουν την ρεάλ πολιτική στις περιοχές με συμπαγή ελληνικό πληθυσμό στην ε.ε. μειονότητα.

Όμως η πολιτική στρατηγική που επέλεξε να ακολουθήσει η ε.ε. μειονότητα, (επίσημοι και μη παράγοντες) νομίζω ότι οδηγεί στα ίδια λάθη του παρελθόντος. Κάνουμε εκκλήσεις, όταν χρειάζονται πράξεις. Αναζητούμε να εκλέξουμε τους καλύτερους, όταν δεν μπορούμε να θέσουμε κριτήρια που θα θέτουν το πλαίσιο του ποθούμενου καλύτερου. Βλέπουμε ότι οι άλλοι έχουν στόχους που είναι σε βάρος μας και εμείς αρκούμαστε με τη διαπίστωση. Μιλούμε για ενότητα (σε προφορικό λόγο) και καθημερινά εξυπηρετούμε τη διάσπαση. Στο πολυσχιδή σχήμα διάσπασης που μαστίζει από χρόνια το εξασθετισμένο κορμί της ε.ε. μειονότητας, τελευταία φαίνεται να καταγράφεται και μια νέα διάσταση. Αυτή μεταξύ του θεσμού του προέδρου της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και του κατεστημένου του Ντούλε. Πρόκειται για αντιπαραθέσεις στο δίδυμο ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ, υπεύθυνο μέχρι ενοχής για τον κατακερματισμό των δυνάμεων στην ε.ε. μειονότητα και για τον προσανατολισμό των ενεργειών της στην καλλιέργεια εσωστρέφειας. (Ταραχοποιοί με ύποπτο και επικίνδυνο εθνικά παρελθόν, ταυτισμένοι άμεσα με το περιβάλλον του Ντούλε, επιδιώκουν να θέσουν σε ομηρία τον πρόεδρο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και το Γενικό της Συμβούλιο. Ταυτόχρονα, ο Ντούλες με τη σφραγίδα του ΚΕΑΔ στη τσέπη ψάχνει λύσεις που θα ενισχύουν το δικό του κατεστημένο.)

Βασικό αδύνατο σημείο της προσπάθειας που φαίνεται στο "να εκλέξουμε τους καλύτερους δημάρχους", είναι ότι κινούμαστε στις επιλογές του κατεστημένου, δλδ, στην ανάγκη να βρούμε τη λύση στις συμμαχίες με τα αλβανικά κόμματα που δρουν στο χώρο της ε.ε. μειονότητας. Στις προηγούμενες δημοτικές εκλογές αποφάσισε για τη νίκη του ΚΕΑΔ στις περιοχές με αμιγή ελληνικό πληθυσμό η συμμαχία με το Σοσιαλιστικό Κόμμα Αλβανίας. Στη Χιμάρα που δεν λειτούργησε η συμμαχία αυτή το ΚΕΑΔ έχασε, μάλιστα με υποψήφιο τον πρόεδρο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και μέχρι τότε δήμαρχο Χιμάρας. (Επιβεβαιώνεται ότι οι απλοί Έλληνες που στήριξαν αλβανικά κόμματα στις περιοχές με αμιγή ελληνικό πληθυσμό είχαν καταλάβει ότι οι ομογενείς θεσμοί ήταν εθνικά περισσότερο επικίνδυνοι από τους άλλους. Έτσι, από κοινού με την ψήφο διαμαρτυρίας εναντίον τους πέταξαν στην τελευταία εκλόγιμη θέση τους εκπροσώπους αυτών). Συνεπώς, η όποια λύση για επιλογή του καλύτερου Έλληνα με τη λογική αυτή, θα οδηγήσει σε σχεδόν ταυτόσημα με τα μέχρι τώρα αποτελέσματα.

Θα συμβάλει σ' αυτό και το γεγονός ότι οι άκαρποι εγωισμοί και συμφέροντα κάποιων δικών μας επιχειρηματιών, δε θα τους σταματήσουν ούτε αυτή τη φορά για να επιδείξουν τη δύναμή τους, ενώ είναι συνυπεύθυνοι για το καταστρεπτικό φαινόμενο της εξαγοράς ψήφου.

Η πρότασή μου έχει ως εξής: Από τη στιγμή που οι παράγοντες, που πιο πάνω ανέφερα, με τις τόσο αρνητικές επιπτώσεις στα κοινά εθνικά συμφέροντα, είναι ελληνικής καταγωγής, τότε προτείνω στην ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ να αναλάβει πρωτοβουλία για να καθίσουν σε κοινό τραπέζι όλοι

αυτοί, - πολιτικοί, οικονομικοί πολιτιστικοί και λοιποί παράγοντες. (Επιτρέπει την υλοποίηση της πρωτοβουλίας το γεγονός ότι τα φτερά των παλιών γερακιών του κατεστημένου έχουν ξεφτίσει και τα νύχια και το ράμφος τους έχουν γυρίσει προς τα μέσα.) Η τράπεζα αυτή να έχει βασικό στόχο, ώστε οι παράγοντες αυτοί από μέρος του προβλήματος να μετατραπούν σε μέρος της λύσης του, ώστε να θέσουμε από κοινού τα εθνικά συμφέροντα που μας ενώνουν όλους, πάνω από τα ιδεολογικά και προσωπικά. (Ανάπτυξη διαλόγου με βάση, ως υποθέσουμε δέκα συγκεκριμένων εθνικών στόχων, καθορισμό πλαισίων που πρέπει να εκπληρώνει ο εκάστοτε υποψήφιος και συμμαχίες, που θα επιτρέπουν την επίτευξη του στόχου μας.) Έτσι θα ανατρέψουμε τη ζυγαριά. Από το να επιλέγουμε υποψήφιους με το σκεπτικό να εξυπηρετούν πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα ενός συγκεκριμένου κύκλου και του κατεστημένου σε βάρος των εθνικών, στο αντίθετο. Από το να επιλέγουμε συμμαχίες με κόμματα τα οποία θα αποφασίζουν ουσιαστικά τους υποψήφιους και εμείς θα έχουμε απλώς την ταμπέλα, (όπως μέχρι σήμερα), σε συμμαχίες που θα εξυπηρετούν τους δικούς μας κοινούς σκοπούς και θα θέσουν σε σωστές βάσεις τη συνεργασία με τους συμμάχους αυτούς. Από στείρες εκκλήσεις για ενότητα, σε ζωτικές και αποφασιστικές πράξεις ενότητας.

Πιστεύω ότι η ώρα δεν έχει φτάσει απλώς.... έχουμε πιάσει πάτο και με την κακία που μας χαρακτηρίζει είμαστε ικανοί να διαλύσαμε και το ισχυρό εθνικό μας στερέωμα... Η ΟΜΟΝΟΙΑ, η οποία δεν είναι μόνο ο πρόεδρος και ούτε το Γενικό της Συμβούλιο το οποίο διορίστηκε να υποστηρίξει το κατεστημένο και να εγκλωβίσει τον πρόεδρο, πρέπει να κατανοηθεί πολύ πιο πέρα από το στεγνό αυτό σχήμα. Στην προκειμένη περίπτωση η ΟΜΟΝΟΙΑ έχει την ιστορική ευθύνη να κάνει το άνοιγμα προς κάθε κατεύθυνση και όχι να αρκεστεί με την έκκληση να ενσκήψουν "όλοι" σ'αυτή. Το πρώτο είναι εφικτό διότι αποτελεί επιτακτική ιστορική αναγκαιότητα. Το δεύτερο αποτελεί μια λαϊκίστικη νοοτροπία που μοιάζει με ρόλο Πιλάτου, δλδ σημαίνει ότι εγώ έκανα το χρέος μου..... Όμως κάθε λεπτό είναι χρυσός. Κάθε καθυστέρηση εξυπηρετεί το κατεστημένο που δρα με την ταχτική του τετελεσμένου γεγονότος:- "λόγω χρονικών περιθωρίων θα επιλέξετε αυτό που σας προτείνω"....., δλδ την πλήρη καταστροφή.

Η απραξία που σκοτώνει εθνικά...

25.08.2015

Η λήξη των πανηγυριών του Καλοκαιριού έβαλαν τέρμα στο άλλοθι των πολιτικών παραγόντων του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού για να αποποιοούνται τις ευθύνες που έθεσε επί τάπητος η επόμενη των δημοτικών εκλογών της 21^{ης} Ιουνίου. Συνεπώς μένουν εκτεθειμένοι στις πολιτικές ζυμώσεις και δημοκρατικές διαδικασίες για την εξασφάλιση της πολιτικής και εθνικής εκπροσώπησης, στις εγγυήσεις που απαιτούνται για εθνική, κοινωνική και πολιτική ενότητα και ομοψυχία μεταξύ των Ελλήνων, στην ανάγκη επανόρθωσης των αλλοιώσεων στον δημογραφικό, οικονομικό, πολιτιστικό και εκπαιδευτικό τομέα, της φθοράς στον κοινοτικό, κοινωνικό και εθνικό ιστό, της αποφυγής της εσωστρέφειας στη διαχείριση της πολιτικής εκπροσώπησης και διεκδίκησης εθνικών δικαιωμάτων.

Απραξία, αλλά που οφείλεται.

Στο χώρο της ε.ε. μειονότητας οι πολιτικές πλευρές και παράγοντες που υπάρχουν δεν επικοινωνούν προς το κοινό όφελος, που σημαίνει ότι τα ιδιοτελή συμφέροντα προηγούνται. Οι εκλογές εξελίχτηκαν πέρα από προγράμματα και εθνικά οράματα. Συμμαχίες και αντιμαχίες είχαν αφετηρία συμφέροντα ατόμων και ομάδων. Αδίστακτοι οικονομικοί παράγοντες εδραίωσαν το φαινόμενο εξαγοράς της ψήφου. Φανερός ήταν ο πόλος αντίδρασης κατά του δίδυμου ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ, παρά το γεγονός ότι το εκλογικό σώμα κινούνταν στις επιλογές του σαν την άμμο. Το κλίμα αυτό, ειδικά η αλλοπρόσβαλη πτυχή του (το γκρέμισμα του κατεστημένου) δεν σημαίνει ταυτόχρονα και λύση για το μέλλον. Το μήνυμα των εκλογών διαβάστηκε από την οπτική γωνία της κάθε πλευράς. Έτσι, οι ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ έκριναν το αποτέλεσμα ήττα για τη ε.ε. μειονότητα. Οι νικητές είδαν το αποτέλεσμα ως νίκη της ε.ε.μ και ήττα των ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ.

Ποιος πολιτικός φορέας θα αναλάβει πρωτοβουλίες;!

Α. Η ΟΜΟΝΟΙΑ Είναι οξύμωρο να επιτραπεί η αποκλειστικότητα στην ΟΜΟΝΟΙΑ. Η ολοκληρωτική ήττα στις εκλογές, σφράγισε και τυπικά τον κλειστό κύκλο της και του ΚΕΑΔ (ως κατεστημένο). Το σκήπτρο του μονοπωλίου εκπροσώπησης της ε.ε.μ έγινε το αναπηρικό τους μπαστούνι. Η νέα ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, ναί μεν είναι σε δοκιμή, αλλά δε, ενώ διανύει τον πρώτο της χρόνο η αδράνεια παραμένει και δεν μπορεί να καλύψει με το επικοινωνιακό τρικ και το λαϊκίστικο προφίλ που βγάζει προς τας έξω. Ταυτόχρονα, ενώ κουβαλάει στην πλάτη της τις βαρύτατες ενοχές για την κρίσιμη κατάσταση που βιώνει σήμερα η ε.ε. μειονότητα, καθημερινά δείχνει ότι ένα αόρατο χέρι την ελέγχει και παρελκύει σε γνωστά από το παρελθόν (επικίνδυνα) μονοπάτια. Παραλλήλως, ενώ είναι παγιδευμένη στην πλεκτάνη της ηγεσίας του ΚΕΑΔ και των συμφερόντων που την εξέλεξαν, δείχνει ότι είναι εγκλωβισμένη στην ιδέα διατήρησης και στο μέλλον της μονοδιάστατης συμμαχίας με το ΚΕΑΔ. Θα μπορούσε ωστόσο να ηγηθεί των διεργασιών μόνο σε περίπτωση που θα διενεργούσε δημοκρατικές διαδικασίες για την επανίδρυση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ με γνώμονα το εθνικό συμφέρον και στη βάση των αρχών ίδρυσής της το 1991, δλδ, την ένωση όλων των Ελλήνων ανεξαρτήτως και σεβόμενη το ιδεολογικό πιστεύω του καθενός.

Στις μετεκλογικές δηλώσεις τους οι πρόεδροι του δίδυμου, αποδίδουν την ήττα τους σε εξωγενείς παράγοντες. Στη συνέχεια, ο πρόεδρος της

ΟΜΟΝΟΙΑΣ, κρίνει το εκλογικό αποτέλεσμα ως καθολική «απαίτηση των συμπατριωτών μας που θέλουν τον βορειοηπειρωτικό ελληνοισμό ενωμένο κάτω από την ίδια πολιτική στέγη», (την ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ). Δεν λαμβάνει υπόψη την παρουσία και ισχύ των άλλων πολιτικών φορέων στο χώρο της ε.ε.μ. και βλέπει τη συσπείρωση στην ΟΜΟΝΟΙΑ μέσα από «γενναίες υποχωρήσεις δημοσίων - προβεβλημένων στελεχών ώστε να διευκολυνθεί η απαιτούμενη μετάγγιση στις δομές της οργάνωσης και του κόμματος» (του ΚΕΑΔ).

Ωστόσο, δεν φέρει κανένα επιχείρημα για να πείσει εκείνα τα στελέχη, που εκδιώχθηκαν και διασύρθηκαν από το σχήμα αυτό. Ούτε εξηγεί γιατί πρέπει να επιστρέψουν σ' ένα σχήμα, το οποίο φέρει τις καίριες ευθύνες για την νοσηρή και δεινοπαθούσα κατάσταση στην ε.ε.μ.

Απ' την άλλη πλευρά ο πρόεδρος του ΚΕΑΔ έχει εξαφανιστεί περιμένοντας τα λάθη και τα κενά των υπολοίπων για να ανακυκλωθεί ως αναντικατάστατος. Πιστεύει ακόμα στο «στραβό γιαλό».

Όλα δείχνουν ότι οι προσπάθειες για σύμπραξη και σύμπνοια όλων των παραγόντων και πλευρών με γνώμονα την εθνική ταυτότητα και σεβόμενοι τα ιδεολογικά πιστεύω του καθενός, όπως υπαγορεύουν οι καταστάσεις, και η θεσμοποίησή τους λειτουργικά στο σχήμα ΟΜΟΝΟΙΑ –άτυπη βουλή, δεν βρίσκει αρωγό στην ίδια την ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

Β. Το Κόμμα των Ελλήνων, ΜΕΓΑ. Γιατί όχι! Ιδρύθηκε ως ελπίδα για να εκπληρώσει το χρέος της παραδοσιακής ΟΜΟΝΟΙΑΣ, αναβαθμισμένης σε κόμμα. Δεν τα κατάφερε όμως να προσανατολίσει τη δράση του και να επιδοθεί στην επίλυση και αντιμετώπιση των προβλημάτων του Βορειοηπειρωτικού Ελληνοισμού και στη χάραξη πορείας διεκδίκησης εθνικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Είδε την πολιτική του ισχύ στη νίκη επί της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ μέσω απόκτησης εξουσίας. Και τώρα που αυτό συνέβηκε, (δημαρχείο Φοινίκης), δείχνει ικανοποιημένο ότι η αποστολή του διεκπεραιώθηκε. Στην ουσία, τώρα θα πρέπει να ξεκινήσει το έργο του. Φαίνεται όμως ότι δεν θα αντέξει στην πίεση της πραγματικότητας που καλλιέργησε το κατεστημένο του διδυμου και σχετίζεται με δύο πτυχές. **α.** Τη διαχείριση, ή την κατανομή της εξουσίας ως αντάλλαγμα για τη συνεισφορά στη νίκη, (είτε είναι κόμματα, είτε είναι άτομα). **β.** Την ανάδειξή του ως πλευρά που ελέγχει ένα κομμάτι Ελλήνων ψηφοφόρων. Την πολιτική ισχύ την εναποθηκεύει σε συμμαχίες με άλλα κόμματα, ενώ δεν μπορεί να ξεφύγει από το σημείο αναφοράς που λέγεται ΟΜΟΝΟΙΑ, (είτε ως αντίδραση, είτε ως ταύτιση)

Γ. Οι άλλοι φορείς. Οι εκλογές επιβεβαίωσαν με τον καλύτερο τρόπο ότι, πλέον στο πολιτικό στίβο της ε.ε. μειονότητας, παράλληλα με την ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑ δρουν και άλλοι φορείς, σχήματα με ελληνική και αλβανική ετικέτα, αλλά με Έλληνες εκπροσώπους και ψηφοφόρους. Οι ΟΜΟΝΟΙΑ – ΚΕΑ, συνεχίζοντας να πιστεύουν ότι κατέχουν το μονοπώλιο εκπροσώπησης της ε.ε. μ, αντιμετωπίζουν τα σχήματα αυτά ως αντεθνικά, διασπαστικά και προδοτικά. Δεν λαμβάνουν υπόψη ότι προηγούνται εκλογικά και αποφασίζουν κυριολεκτικά για την νίκη των υποψηφίων των ομογενειακών φορέων, μάλιστα και της ΟΜΟΝΟΙΑΣ – ΚΕΑΔ. (Στις προηγούμενες δημοτικές εκλογές το ΚΕΑΔ κέρδισε μόνο εκεί που είχε τη στήριξη του Σ. Κ Αλβανίας και έχασε όπου δεν την είχε,- Χιμάρα. Το ίδιο και στις πρόσφατες εκλογές) Τα σχήματα αυτά δεν λειτουργούν συμμαχικά. Δεν το πράττουν ούτε για να αντιμετωπίσουν τον κοινό αντίπαλο, ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ. Ταυτόχρονα, οι Έλληνες εκπρόσωποί τους,

κυρίως σε επίπεδο βουλευτών, είναι μερικές φορές περισσότεροι και με μεγαλύτερη πολιτική ισχύ σε σύγκριση με την ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ. Στην παρούσα βουλή το ΚΕΑΔ έχει έναν βουλευτή, εκλεγμένο μάλιστα με τις παραχωρήσεις του Σ. Κόμματος, όταν οι ελληνικής καταγωγής βουλευτές στα αλβανικά κόμματα που εκλέγονται στις περιφέρειες του Νότου της Αλβανίας, είναι περισσότεροι από έξι. Οι τοπικοί άρχοντες ανήκουν πλέον σ' αυτούς.

Οι παράγοντες αυτοί εντούτοις, δεν δείχνουν διατεθειμένοι για να αναλάβουν πρωτοβουλίες και να δρομολογήσουν τις αναμενόμενες εξελίξεις. Η απραξία τους δεν θα πρέπει να αποδοθεί τόσο στις δεσμεύσεις προς τα «μητρικά» κόμματα, όσο στη συνήθειά τους να βλέπουν πολιτικά υπευθύνους για τα εθνικά θέματα το δίδυμο ΟΜΟΝΟΙΑ - ΚΕΑΔ. Απαλλαγμένοι από τέτοιες ευθύνες, επειδή το δίδυμο δεν ήθελε να απολέσει το μονοπώλιο του εθνικού εκπροσώπου, επιδίωξαν περισσότερο να επωφεληθούν από τα λάθη του για να ανεβάσουν το εκλογικό τους αποτέλεσμα, όπως και το πέτυχαν. Τώρα όμως, ενώ έχουν ανάγκη την ελληνική συνιστώσα στην παρούσα και μελλοντική δράση τους, φαίνεται ότι αρκούνται με τη διαχείριση της εξουσίας. Το πολυσχιδές σχήμα τους και η ιδεολογική διαφορά εμποδίζει τη μεταξύ τους συνεργασία σε εθνική βάση.

Δ. Οι δήμαρχοι. Τελευταία διαφαίνεται και η τάση να εμπιστευτεί η πολιτική και εθνική εκπροσώπηση στο θεσμό των δημάρχων. Ασφαλώς και είναι σημαντική εξέλιξη η αναγνώριση δύο δήμων (μεταξύ 61) ως ελληνικοί μειονοτικοί. (Απαιτούνται ωστόσο και λοιπές νομικές ρυθμίσεις ως προς την πλήρη κατοχύρωση τους υπό γεωπολιτική έννοια, όπως και για το σύνολο της εθνικής ελληνικής μειονότητας). Οι δήμοι ωστόσο καλύπτουν μια από τις τέσσερις ταχύτητες παρουσίας του Ελληνισμού στην Αλβανία, -εκείνη των μειονοτικών ζωνών και αυτή εν' μέρη. (Είναι γνωστό ότι μόνο επί κομμουνιστικού καθεστώτος μετοίκησαν στο βάθος της Αλβανίας το 40-43 τοις εκατό του πληθυσμού των ζωνών αυτών.) Από την άλλη πλευρά ο θεσμός του δημάρχου εναπόκειται στην άμεση δικαιοδοσία του αλβανικού κράτους και περιβάλλεται από στελέχη και άτομα που συχνά δεν τα αποφασίζει εκείνος. Διοικητικά οι δήμοι ανήκουν σε δύο διαφορετικές περιφέρειες με κοινά και διαφορετικά προβλήματα, γεγονός που εύκολα θα συμβάλλει στην απομόνωση σε πολλά επίπεδα μεταξύ των δύο δήμων. Ήδη, από το κομμουνιστικό καθεστώς υπάρχει η αρνητική κληρονομιά στην επικοινωνία ανάμεσα Δρόπολης και Βούρκου, η οποία ουκ ολίγες φορές εκδηλώθηκε και στους κόλπους της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ και τη δράση των άλλων πολιτικών παραγόντων. Ξεκινώντας από το γεγονός ότι ο θεσμός του δημάρχου αποτελεί την εκτελεστική εξουσία στις αυθαίρετως μειονοτικές ζώνες, είναι γεγονός ότι δεν μπορεί να παράγει την εθνική πολιτική και να υπερασπιστεί τα εθνικά και ανθρώπινα δικαιώματα για το σύνολο του Ελληνισμού στην Αλβανία. Μπορούν ωστόσο να λύσουν πραχτικά αρκετά θέματα.

Ε. Εθνικιστικά ρεύματα Τη γενική αυτή απραξία θα χαρακτήριζε κανείς και ως γενική παράλυση του συνόλου του κοινοτικού και πολιτικού ιστού του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού. Σε τέτοιες περιπτώσεις λογική είναι η τροφοδότηση ρεύματος αντίδρασης μέχρι και με εθνικιστικές τάσεις. Στην προκειμένη περίπτωση να μη οφείλεται μόνο σε ενδογενείς παράγοντες, αλλά και στις αυξανόμενες πιέσεις του αλβανικού εθνικισμού. Δεν μπορεί κανείς να πει ότι είναι οργανωμένο, έχει συγκεκριμένο σκοπό και στόχο. Ενδείξεις συνδέουν το ρεύμα αυτό με πολλές εκφάνσεις, (φορές στρέφεται κατά παραγόντων και θεσμών στην ίδια την εθνική ελληνική μειονότητα, που

κρίνονται υπεύθυνοι για την σημερινή κατάντιά της, φορές εκδηλώνει αλυτρωτικούς οραματισμούς). Οι ενδείξεις διαπιστώνονται κυρίως μεταξύ των νέων Βορειοηπειρωτών στην Ελλάδα, οι οποίοι δικαιολογημένα περικυκλώνονται από απογοήτευση. Θα αποδίδονταν επίσης, στην ποικιλία στηριγμάτων στον ελλαδικό χώρο, που είτε θέλουν να προστατέψουν τα συμφέροντά τους στο Βορειοηπειρωτικό χώρο, είτε είναι κύκλοι που δεν αποχωρίστηκαν το απατηλό δόγμα «της μικρής αδερφής», είτε βλέπουν την απόδραση στον εθνικισμό ως λύση της ελληνικής κρίσης, είτε κρίνουν τέτοιες ενέργειες αποτελεσματική αντιπολίτευση στην κυβέρνηση της Ελλάδας.

Οι ενδείξεις και η εμπειρία διδάσκουν ότι τέτοιου είδους ενέργειες αναπτύσσονται υπό πλήρη γνώση δομών του αλβανικού κράτους. Μάλιστα, όπως σε παλιότερες περιπτώσεις, διαδραματίζουν και άμεσο ρόλο. Το παιγνίδι είναι γνωστό από το 1992-93 με μερικές επαναλήψεις. Η έκβαση του κάθε κύκλου απέδειξε ότι ο Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός πλήρωσε πολύ ακριβά το τίμημα, ενώ οι ελεγχόμενοι «υπερπατριώτες» πλούτισαν.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση η διακύβευση αφορά σπουδαιότερες εθνικές περιστάσεις. Δεν οφείλεται στο γεγονός ότι ο Ελληνισμός είναι εξασθετισμένος, ότι το ρεύμα αυτό διαχέεται σε ετερόκλητους φορείς και δέκτες, αλλά επειδή οι απέναντι έχουν ξεκάθαρους στόχους.

Ζ. Η ανάγκη δράσης ενός φορέα πάνω και εκτός απ' όλους τους άλλους. Στις επικρατούσες καταστάσεις, όταν οι πολιτικοί φορείς και παράγοντες μένουν και επιμένουν στο μετερίζι τους με γκρεμισμένες τις γέφυρες και επικοινωνώντας καλύτερα με τους αλβανικούς παράγοντες παρά μεταξύ τους, όταν έχουν κάνει εμφανείς εκπτώσεις στα εθνικά και ανθρώπινα δικαιώματα και ανεπίτρεπτες παραχωρήσεις στο περιουσιακό, δημογραφικό και πολιτιστικό καθεστώς της ε.ε μειονότητας, (ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ), όταν οι πελατειακές σχέσεις έχουν αποκαταστήσει κάθε συλλογική, κοινοτική και εθνική συνιστώσα ... Τότε μπορεί να αναλάβει δράση μια μικρή ομάδα ανθρώπων, η οποία με γνώμονα τα κοινά και εθνικά συμφέροντα, απαλλαγμένη από ενοχές και ελέγχους, αξιοποιώντας κάθε αξία και χωρίς να αγνοήσει κανένα παράγοντα, να βάλει μπρος τη μηχανή που σωριάστηκε. Ο ρόλος της τριπλός. Να χαράξει πολιτική σε εθνικά θέματα, να αντιπολιτευτεί σε κάθε ενέργεια που αντιτάσσεται στα κοινά συμφέροντα, να υποκινήσει και αποκαταστήσει την επικοινωνία, τη συνεργασία, την ενότητα και σύμπνοια μεταξύ όλων των Ελλήνων. ΤΕΛΟΣ

Η Υπουργός Παιδείας της Αλβανίας,- «ναι» σε όλα τα αιτήματα της εθνικής ελληνικής μειονότητας για καλύτερη παιδεία στη μητρική γλώσσα.

26.10.2015

Υπό την αρχή να κάνουμε ό,τι είναι καλύτερο ώστε τα Ελληνόπουλα να έχουν ποιοτική παιδεία στη μητρική γλώσσα, αλλά και να γνωρίζουν καλά την αλβανική, η Υπουργός Παιδείας της Αλβανίας Λιντίτα Νικόλα, επιβεβαίωσε την πραγματική βούλησή της, ότι είναι έτοιμη να στηρίξει κάθε προσπάθεια που συμβάλλει προς την κατεύθυνση αυτή.

Την Τρίτη, 6 Οκτωβρίου 2015, με πρωτοβουλία του Πρέσβη της Ελλάδας στα Τίρανα, κυρίου Λεωνίδα Ροκανά, πραγματοποιήθηκε συνάντηση εργασίας με την κυρία Υπουργό Παιδείας και Αθλητισμού της Αλβανίας Κυρία Νικόλα, στο γραφείο της, με αντικείμενο την έμπρακτη εφαρμογή των προτάσεων που προκύπτουν από την έκθεση για την παιδεία στην μητρική γλώσσα στην Εθνική Ελληνική Μειονότητα, την οποία εκπόνησε το Τμήμα Ελληνικής Γλώσσας, Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου.

Ο Πρέσβης της Ελλάδας κύριος Ροκανάς αναφέρθηκε στην αναγκαιότητα της ποιοτικής αναβάθμισης της παιδείας στη μητρική γλώσσα στην Εθνική Ελληνική Μειονότητα, όπως και την εξεύρεση λύσεων μέσα από την καλή συνεργασία και κατανόηση όλων των εμπλεκόμενων φορέων.

Στη συνέχεια ο πρόεδρος του Τμήματος Ελληνικής Γλώσσας, Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου, έθεσε στην κυρία Υπουργό τα προβλήματα, που αντιμετωπίζει η παιδεία στην εθνική ελληνική μειονότητα και τις προτεινόμενες λύσεις για το ζεπέρασμα αυτών.

Εκδηλώνοντας την πλήρη καλή θέληση και ετοιμότητα η κυρία Νικόλα δεσμεύτηκε ότι θα κάνει ό,τι είναι δυνατό για την ικανοποίηση των αιτημάτων αυτών, στο σύνολό τους και ένα προς ένα.

Έτσι, η κυρία Υπουργός, αναγνωρίζοντας τον συντονιστικό ρόλο του Τμήματος Ελληνικής Γλώσσας, Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου για τα θέματα παιδείας της Ε. Ε. μειονότητας, συμφώνησε να αρχίσει άμεσα η δουλειά για τη συγγραφή, σύνταξη και μετάφραση των σχολικών εγχειριδίων στη μητρική γλώσσα.

Συμφώνησε επίσης, να καθιερωθούν με νέα εγκύκλιο η πρόταση με τις αναλογίες των μαθημάτων στην μητρική γλώσσα και την επίσημη αλβανική, όπως και να δοθούν ενιαίες οδηγίες για την ομοιόμορφη λειτουργία των σχολείων στη μητρική γλώσσα.

Στο πλαίσιο αυτό έκρινε σωστή την πρόταση για την επαναφορά των επιθεωρητών από την Εθνική Ελληνική Μειονότητα στις αντίστοιχες διευθύνσεις παιδείας με στόχο την ομαλή λειτουργία των σχολείων στη μητρική γλώσσα.

Η κυρία Νικόλα δεσμεύτηκε ότι, στο μέτρο που της επιτρέπει η νομοθεσία θα στηρίξει τις προτάσεις του Τμήματος Ελληνικών Σπουδών για την κατάρτιση ελληνοδιδασκάλων για όλα τα μαθήματα που διδάσκονται στη μητρική γλώσσα στα ελληνικά μειονοτικά σχολεία. Θα στηρίξει περισσότερο, είπε, τις λύσεις για τα προγράμματα επιμόρφωσης των Ελληνοδιδασκάλων, τόσο στηριζόμενα στις δυνατότητες του Υπουργείου Παιδείας, όσο και στη συνεργασία με άλλους φορείς όπως το Πανεπιστήμιο των Ιωαννίνων.

Η κυρία Υπουργός έκρινε σωστή την πρόταση για να αποχτήσουν ανεξάρτητες διευθύνσεις τα ελληνικά μειονοτικά σχολεία στις πόλεις των Αγίων Σαράντα, Αργυροκάστρου και Δελβίνου, όπως και για την μετατροπή του ελληνόγλωσσου λυκείου στο Αργυρόκαστρο σε λύκειο στη μητρική ελληνική γλώσσα, ισότιμο με τα υπόλοιπα αλβανικά λύκεια.

Να τονίσουμε τέλος ότι η καρποφόρα αυτή συνάντηση ήταν προϊόν της ευαισθησίας και της αποφασιστικότητας της πρεσβείας της Ελλάδας στα Τίρανα για την αντιμετώπιση με συγκεκριμένες λύσεις του θέματος παιδείας στη μητρική γλώσσα, της καλής βούλησης και θετικής ανταπόκρισης της κυρίας Υπουργού, η οποία, με γνώμονα το σεβασμό του Συντάγματος της χώρας και των υποχρεώσεων που προκύπτουν από τις διεθνείς συμβάσεις, ήταν έτοιμη να πει «ΝΑΙ» σε όλα τα αιτήματα, αρκεί να συμβάλλουν στην επίτευξη του στόχου για ποιοτική παιδεία στη μητρική γλώσσα. Ήταν επίσης, προϊόν του γεγονότος ότι ήταν η πρώτη φορά που η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας της Αλβανίας είχε στο τραπέζι μια συγκροτημένη μελέτη με συγκεκριμένες προτάσεις και λύσεις, η οποία έχαιρε την ευρεία στήριξη όλων των φορέων της Εθνικής Ελληνικής μειονότητας. ΤΕΛΟΣ

Ποιοι και γιατί βάλουν εναντίον του Πρέσβη της Ελλάδας στα Τίρανα;

08.02.2016

Την προηγούμενη βδομάδα ο επικεφαλής του Διπλωματικού σώματος της Ελλάδας στην Αλβανία, Πρέσβης κ. Λεωνίδας Ροκανάς, έγινε στόχος επίθεσης μερίδας των σόσιαλ μίντια και του έντυπου τύπου στην Ελλάδα. Όμως και απλός αναγνώστης καταλαβαίνει ότι οι κατηγορίες εναντίον του δεν σηκώνουν βάρος. Ως τέτοιες, η δημοσίευσή τους απαιτεί μεγαλύτερη ευθύνη όταν πρόκειται να επιπλήξεις τη διπλωματική υπηρεσία της χώρας σου σε μια τρίτη χώρα, ειδικά στην Αλβανία που τρέφει μονίμως την εθνική της υπόσταση με ανθελληνισμό.

Τα στοιχεία και επιχειρήματα βεβαιώνουν ότι εκείνοι που υποκίνησαν τα δημοσιεύματα κατά του Έλληνα Πρέσβη στα Τίρανα, έχουν άλλους λόγους, οι οποίοι δυστυχώς αντιστρέφονται κατά των κοινών εθνικών συμφερόντων.

Τι λένε οι κατηγορίες κατά του Έλληνα πρέσβη.

Ότι, πρώτο, ο Πρέσβης της Ελλάδας στα Τίρανα ενοικίασε την νέα πρεσβευτική κατοικία σε ιδιοκτήτη, ο οποίος είναι «ο μεγαλύτερος καταπατητής ακίνητης περιουσίας που ανήκει σε ομογενείς της Χιμάρας»(!) Πρόκειται για τον Σαΐμιρ Μάνε, ο οποίος, κατά τα δημοσιεύματα, «οικειοποίησε παράνομα 278.000 τ.μ. στην παραλία του χωριού Παλάσα, της Χιμάρας»

Η δεύτερη κατηγορία, αναφέρει ότι η ενοικίαση της νέας πρεσβευτικής κατοικίας έγινε με ιδιαίτερα υψηλό μίσθωμα, γεγονός, που, κατά τους αρθρογράφους, αποτελεί πρόκληση «σε μια εποχή ιδιαίτερα δύσκολη οικονομικά για την Ελλάδα».

Η τρίτη κατηγορία αφορά το γεγονός ότι η κατοικία του πρέσβη της Ελλάδας, έγινε αντικείμενο ρεπορτάζ σε τηλεοπτική εκπομπή μεγάλου τηλεοπτικού καναλιού στα Τίρανα.

Πρόκειται για συκοφάντηση υστερόβουλων...

Ας ξεκινήσουμε από τον τρίτο ισχυρισμό «κατηγορία». Πρόκειται για ένα πετυχημένο ημίωρο στην εκπομπή με μεγάλη ακροαματικότητα, «Δεν πρόκειται απλώς για μόδα», στο τηλεοπτικό κανάλι παναλβανικής εμβέλειας KLAN. Ο Πρέσβης της Ελλάδας, κατάφερε να μεταφέρει στο αλβανικό κοινό την ελληνική αξιοπρέπεια σε όλο της το μεγαλείο. Να διαμηνύσει ότι ο ελληνικός πολιτισμός αποτελεί το ισχυρό διαχρονικό όπλο του Έλληνα που υπερβαίνει κάθε είδους κρίσης. Κατάφερε να προβάλλει το μορφωτικό και διανοητικό επίπεδο του Έλληνα Διπλωμάτη, τον τρόπο σκέψης του για τον πολιτισμό, την τέχνη και τα γράμματα και το ρόλο τους στην καθημερινή ζωή ενός λαού σε μια εξελιγμένη και ευρωπαϊκή κοινωνία, διαμηνύοντας ακόμα ότι μέσα από αυτές τις συντεταγμένες βλέπει η Ελλάδα τις σχέσεις με την Αλβανία και τον αλβανικό λαό. Όλο το ρεπορτάζ αποτελούσε μέρος της κινητικότητας του Έλληνα πρέσβη στα Τίρανα για να είναι συνεχώς παρόν στα δρώμενα της ζωής στην Αλβανία, (διπλωματικά, πολιτικά και κοινωνικά).

Όσον αφορά τη δεύτερη κατηγορία, το υψηλό μίσθωμα στην ενοικίαση της πρεσβευτικής κατοικίας. Η έρευνά αποδεικνύει ότι το μίσθωμα για την ενοικίαση της νέας κατοικίας, σε σύγκριση με την προηγούμενη, είναι 50 % λιγότερο. Είναι αληθές ότι η νέα πρεσβευτική κατοικία, βρίσκεται στο νεότευκτο πολυτελές συγκρότημα των Τιράνων, όπου διαμένει η αφρόκρεμα της πολιτικής και οικονομικής ζωής της Αλβανίας. Ακριβώς αυτή η πραγματικότητα όμως, αναιρεί τη μιζερολογία των δημοσιευμάτων που θέλουν να ταυτίσουν την

πρεσβευτική κατοικία, η οποία αφορά την αξιοπρέπεια της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, με μια κοινή κατοικία στην αλβανική πρωτεύουσα.

Όσο για την πρώτη κατηγορία. Είναι αληθές ότι ο ιδιοκτήτης των διαμερισμάτων, είναι από τους ισχυρότερους ανθρώπους στη χώρα. Ως τέτοιος όμως, είναι από τους λίγους, που πουλάει και ενοικιάζει κατοχυρωμένες με το νόμο κατοικίες (και όχι στο μάρσο).

Όσο για την «κατηγορία» ότι ο ιδιοκτήτης του συγκροτήματος, Σ. Μάνε αποτελεί τον «μεγαλύτερο καταπατητή της ακίνητης περιουσίας» ομογενών στη Χιμάρα, η έρευνα αποδεικνύει ότι ο κ. Μάνε αγόρασε την διαφαινόμενη έκταση των 278.000 τ.μ, από δύο ομογενείς στην Παλάσα. Εκείνοι αναγνωρίστηκαν ιδιοκτήτες της έκτασης αυτής με πλαστογραφημένα έγγραφα, αφαιρώντας έτσι περιουσίες άλλων ομογενών. Οι υπογραφές που νομιμοποιούν την πλαστογράφηση, (από 3 στρέμματα σε 130 και 80 στρέμματα), ανήκουν σ' αυτούς, που στα δημοσιεύματα κατά του Πρέσβη, παρουσιάζονται ως υποστηρικτές των περιουσιών των ομογενών στη Χιμάρα. Η έρευνα αποκαλύπτει επίσης το διοικητικό και νομικό μηχανισμό, που είχαν στήσει τα ίδια πρόσωπα και από τη λειτουργία του οποίου δεκάδες ομογενείς έχασαν τις περιουσίες τους. (!)

Ακριβώς εδώ θα πρέπει να αναζητηθούν και οι λόγοι επίθεσης κατά του Πρέσβη της Ελλάδας κύριου Λεωνίδα Ροκανά.

Ο Κύριος Πρέσβης της Ελλάδας από τότε που ανέλαβε τα καθήκοντα του στην πρεσβεία στα Τίρανα, διανοήθηκε ότι η ακίνητη περιουσία των ομογενών, κυρίως σε κοινοτικά βοσκοτόπια, δάση, οικόπεδα, αλλά και σε καλλιεργήσιμη γη κινδυνεύει από τις υφαρπαγές με πλαστά χαρτιά των Αλβανών δήθεν πρώην ιδιοκτητών. Για την αποτροπή της κατάστασης ζήτησε αποδεικτικά με τις παραβάσεις αυτές, κυρίως από τη Χιμάρα. Όμως, αυτοί που στα δημοσιεύματα κατά του Πρέσβη, παρουσιάζονται ως υπερασπιστές των περιουσιών των ομογενών, δεν παρουσίασαν ποτέ κανένα φάκελο με τις καταπατήσεις του είδους.

Η έρευνα διαπιστώνει ότι το Διπλωματικό μας σώμα στην Αλβανία βρήκε τον τρόπο να ενημερωθεί και για τους Έλληνες μειονοτικούς υπεύθυνους αυτής της εθνικής καταστροφής και αυτή η εξέλιξη ανησυχεί τώρα αυτούς που αντιδρούν.

Ο Κύριος Πρέσβης της Ελλάδας στα Τίρανα έδωσε εντολή ώστε το Γενικό Προξενείο της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο να παρακολουθεί όλες τις δίκες με αντικείμενο εκδίκασης των ακινήτων που ανήκουν στις κοινότητες της εθνικής ελληνικής μειονότητας και υφαρπάζονται από τους δήθεν Αλβανούς πρώην ιδιοκτήτες. Στις δίκες αυτές διαπιστώνεται ότι εμπλέκονται και ιθύνοντες της ε.ε. μειονότητας που ανήκουν στη κατηγορία των αρθρογράφων.

Ο Κύριος Πρέσβης έκοψε κυριολεκτικά τα πόδια σε όλους τους ιθύνοντες της ε.ε. μειονότητας που πολιτογραφούσαν αλβανικές οικογένειες στις περιοχές με αμιγή ελληνικό πληθυσμό και στη συνέχεια φρόντιζαν, ασφαλώς με το αζημίωτο, να τους εξασφαλίσουν ελληνικές εθνικές βίζες για να γίνουν και Έλληνες πολίτες.

Απέκλεισε όλο εκείνο το δίκτυο Ελλήνων μειονοτικών πολιτικών που ήθελαν να εξασφαλίσουν την πολιτική τους επιβίωση συντηρώντας ένα κλίμα τεχνητής αντιπαράθεσης μεταξύ Ελλάδας και Αλβανίας....

Τα στοιχεία αυτά και άλλα λοιπόν, αποκαλύπτουν πλήρως τους πραγματικούς λόγους γιατί με ύπουλο τρόπο κάποιοι Έλληνες ομογενείς στην

Αλβανία πλήττουν (δημοσιογραφικά) κάτω από τη μέση τον Έλληνα πρέσβη Λεωνίδα Ροκανά. ΤΕΛΟΣ

Η επίσκεψη του Μπουσάτι στην Αθήνα και ορισμένες αποκλίνουσες αντιλήψεις
28.03.2016

Την περασμένη εβδομάδα ο Υπουργός Εξωτερικών Ντιμίρ Μπουσάτι πραγματοποίησε επίσημη επίσκεψη στην Ελλάδα. Έχοντας υπόψη την αναλογία των σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών και τις προκλήσεις της επικαιρότητας, η επίσκεψη είχε ιδιαίτερη σημασία. Όμως η αναμενόμενη σημασία εξελίχτηκε σε σημασία ιδιαίτερου είδους. Αυτό επειδή, αφενός μεν, επιχείρησε να προκαλέσει το παραδοσιακό statuskwo στις διμερείς σχέσεις υπό τον όρο της αποστασιοποίησης από το παρελθόν, αφετέρου δε, οι πλευρές δεν ήταν συγχρονισμένα προς το σκοπό αυτό.

Είναι γεγονός πως οι παράγοντες που χαράζουν την εθνική στρατηγική της Ελλάδος στα πλαίσια της ΕΕ, επί μακρό χρονικό διάστημα εργάζονται για την αλλαγή της πορείας της για την αντιμετώπιση των γειτόνων και των αναγκών των λαών των Βαλκανίων με σημείο αναφοράς τον ευρωπαϊκό πολιτισμό. Η Αθήνα προ πολλού έχει αντιληφθεί πως δεν μπορεί να πετύχει τους προσδοκώμενους στόχους χωρίς να αποβάλλει τα βαρίδια του παρελθόντος, χωρίς την αξιολόγηση και επαναθεώρηση των παλιών συμμαχιών στα Βαλκάνια, οι οποίες, παρά τις ομοιογενείς συμβατότητες, όντας ακόμα και θρησκευτικές, δεν εκπέμπουν ευρωπαϊκό πνεύμα και δεν εξυπηρετούν άμεσα τα συμφέροντά της. Με αυτό το πνεύμα η ελληνική εξωτερική πολιτική χειρίζεται και τον αλβανικό παράγοντα. Εξάλλου και την υπόθεση του Κοσσόβου.

Υπό την έννοια αυτή η επίσκεψη του Μπουσάτι στην Ελλάδα αποτέλεσε ένα τεστ. Το Υπουργείο Εξωτερικών της Ελλάδος είχε υπολογίσει προς τούτο και το στοιχείο της παραδοσιακής διπλωματικής επιτυχίας, όπως, π.χ., το γεγονός φοίτησης στην Ελλάδα του ζεύγους Μπουσάτι. Η προσπάθεια όμως παρέμεινε στα όρια του τεστ. Η ελληνική πλευρά δεν τόλμησε να ανοίξει καθαρά τα χαρτιά της. Εκτός από την επιφύλαξη σχετικά με την αναμενόμενη αντίδραση των πολιτικών και μη παραγόντων που επιμένουν στα πρότυπα μιας ξεπερασμένης και ανελαστικής εξωτερικής πολιτικής (κατάσταση που ήταν πιθανόν να κομίσει όλες τις δυσαρέσκειες που παράγει η ελληνική κρίση), πρόσκρουσε και στην παντελή έλλειψη της πρόθεσης της αλβανικής πλευράς για κοινή πορεία στην κατεύθυνση αυτή. Εξάλλου, ο αρχηγός της αλβανικής διπλωματίας, πέραν του ότι καταλάβαινε τον Έλληνα ομόλογό του χωρίς μεταφραστή, επέδειξε στάση που παραπέμπει μόνο στο παρελθόν.

Όπως ποτέ άλλοτε, κατά την επίσκεψη αυτή δεν έγινε λόγος για επιτυχίες και διμερείς σχέσεις υψηλού επιπέδου, αλλά για το ότι συμφωνούν σχετικά με την ύπαρξη προβλημάτων μεταξύ των δύο χωρών, χωρίς όμως να γίνεται συγκεκριμένη αναφορά στα προβλήματα αυτά. Γι' αυτό οι δύο υπουργοί αντίστοιχα μίλησαν με την ίδια ορολογία «για την εύρεση των μηχανισμών λύσεως των προβλημάτων», αναφερόμενοι συγκεκριμένα στην αρχή του διεθνούς δικαίου και του ευρωπαϊκού πνεύματος. Όμως οι δύο πλευρές έδειξαν ότι είχαν αποκλίνουσες αναφορές σχετικά με τις αρχές αυτές. Ενώ ο Υπουργός Κοτζιάς εστίασε στην αρχή του διεθνούς δικαίου ως έκφραση της ευρωπαϊκής πνοής στις σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών, ο Υπουργός Μπουσάτι επαναδιατύπωσε την ιδέα των αλβανικών συμφερόντων που δύναται να προκύψουν από την κινητοποίηση των θεσμών του διεθνούς δικαίου για την επίλυση των προβλημάτων μεταξύ των δύο χωρών. (Η εντύπωση σχετικά με

τη διεθνοποίηση των προβλημάτων μεταξύ των δύο χωρών προκύπτει και από το κλίμα που δημιουργήθηκε στην αλβανική κοινή γνώμη, στις πολιτικές δυνάμεις ή και στα ΜΜΕ.)

Ουσιαστική διάσταση μεταξύ των πλευρών υπήρξε και σχετικά με τον συσχετισμό των εν λόγω προβλημάτων με το παρόν και το μέλλον των διμερών σχέσεων. *Για την ελληνική πλευρά η λύση των προβλημάτων αυτών σχετίζεται με την απαλλαγή από αυτά χάριν του παρόντος και κυρίως του μέλλοντος των σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών και λαών μας.* Για τον Αλβανό ομολογό του πρόκειται για προβλήματα που προέρχονται από το παρελθόν, εξάλλου «με σημασία και βαρύτητα», αλλά είναι και επίκαιρα «προβλήματα του σήμερα και του κοινού μέλλοντος». Επομένως ανέφερε καθαρά ότι γίνεται λόγος για προβλήματα με συνέχεια από το παρελθόν στο μέλλον υπονοώντας πως υπαίτιος γι'αυτά είναι η Ελλάδα. Γι'αυτό μαρτυρεί και το γεγονός ότι ο κ. Μπουσάτι για οποιονδήποτε ισχυρισμό της ελληνικής πλευράς είχε να αντιτάξει μία αμοιβαιότητα, πότε ασυνάρτητα και πότε καταχρηστικώς.

Συγκεκριμένα στο αίτημα της ελληνικής πλευράς για την εφαρμογή της συμφωνίας για τα νεκροταφεία των ελλήνων στρατιωτών που έπεσαν στην αλβανική γη στο έπος του 1940-41 κατά του φασισμού, ο Μπουσάτι αντέταξε την απαίτηση της κατάργησης από την ελληνική πλευρά του νόμου της εμπόλεμης κατάστασης. Επομένως, γίνεται λόγος για δύο τελείως διαφορετικά πράγματα. Το πρώτο σχετίζεται με την υποχρέωση της αλβανικής πλευράς που απορρέει από την εφαρμογή του διεθνούς δικαίου για τους πεσόντες των στρατών σε χώρες της αλλοδαπής, που κυρώθηκε με τη διμερή συμφωνία του 2009. Το δεύτερο, αν δε θεωρηθεί πρακτικά ανύπαρκτο, λόγω της ειρηνικής συνύπαρξης μεταξύ των δύο χωρών επί 76 έτη, λόγω του ότι ο νόμος αυτός δεν επέφερε καμιά συνέπεια για την Αλβανία και τους υπηκόους της, λόγω του ότι σήμερα χιλιάδες αλβανοί μετανάστες στην Ελλάδα έχουν τις περιουσίες τους αναγνωρισμένες νόμιμα από το Ελληνικό Κράτος (σκόπιμα ο εν λόγω νόμος συσχετίστηκε με τους ισχυρισμούς των Τσάμηδων, οι οποίοι τότε ήταν έλληνες πολίτες), λόγω του ότι μεταξύ των δύο χωρών μας είναι σε ισχύ σύμφωνο φιλίας και λόγω του ότι οι δύο χώρες είναι μέλη του ΝΑΤΟ· εάν το πρόβλημα νομικά δεν θεωρείται λήξαν με την απόφαση του έτους 1987 της Ελληνικής Κυβέρνησης, τότε θα πρέπει η Ελλάδα να εγείρει την απαίτηση ότι η Αλβανία ακόμα και σήμερα δεν διαθέτει **κανένα νομικό έγγραφο** κατάργησης του νόμου του έτους 1939 της Αλβανικής Βουλής σύμφωνα με τον οποίο η Αλβανία κήρυττε πόλεμο οποιασδήποτε χώρας με την οποία η Ιταλία ήταν σε εμπόλεμη κατάσταση (στην προκειμένη περίπτωση η Ελλάδα), νόμος που αποτέλεσε την αφετηρία για το Βασιλικό Διάταγμα με το οποίο η Ελλάδα ήταν σε πόλεμο με την Ιταλία και την Αλβανία μετά την επίθεση εναντίον της στις 28 Οκτώβρη 1940. (Η Ιταλία είχε το θάρρος να καταργήσει το νόμο εμπόλεμης κατάστασης με την Ελλάδα.)

Επίσης, ο κ. Μπουσάτι στο αίτημα του Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας για το σεβασμό των δικαιωμάτων της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας στην Αλβανία απάντησε με αιτήματα για δικαιώματα που διασφαλίζουν την εθνική και πολιτιστική ταυτότητα των αλβανών μεταναστών στην Ελλάδα. Πρώτο, ανεξάρτητα εάν το αίτημα αυτό είναι δίκαιο, ο κ. Μπουσάτι πρέπει να γνωρίζει ότι η Εθνική Ελληνική Μειονότητα στην Αλβανία και οι αλβανοί μετανάστες στην Ελλάδα μπορεί να είναι παράγοντες που επηρεάζουν τις σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών, αλλά στο νομικό και εθνικό τους καθεστώς δεν έχουν τίποτε κοινό που να δημιουργεί βάση αμοιβαιότητας, ούτε και διεθνώς υπάρχει τέτοια

πρακτική. Δεύτερο, εκείνος έμμεσα αποδέχτηκε ότι σχετικά με την Εθνική Ελληνική Μειονότητα στην Αλβανία το Αλβανικό Κράτος από την ίδρυσή του δεν έχει κυρώσει κανένα ολοκληρωμένο νομικό κείμενο (με εξαίρεση του Πρωτοκόλλου της Κέρκυρας) που να αναγνωρίζει και να διασφαλίζει στην εν λόγω μειονότητα το εθνικό καθεστώς και τα δικαιώματά της στο Αλβανικό Κράτος. (Το στάτους της μειονότητας αυτής στην Αλβανία αποτελεί τυπική πρακτική που απορρέει από μια πραγματικότητα καθορισμένη αυθαίρετα από τις ιταλικές δυνάμεις κατοχής του Νότου της χώρας την περίοδο 1916-1920.) Ένδειξη ότι ο αρχηγός της αλβανικής διπλωματίας δεν παρείχε ουδεμία εγγύηση για νέα διάσταση των σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών αποτελεί και το γεγονός ότι στις συναντήσεις του με εκπροσώπους των συλλόγων των αλβανών μεταναστών στην Ελλάδα μεγαλύτερο ενδιαφέρον έδωσε στο ότι ζήτησε από την ελληνική πλευρά την κατάργηση του νόμου της εμπόλεμης κατάστασης, παρά στις προσπάθειες για τη βελτίωση των σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών, γεγονός που θα οδηγήσει και στη βελτίωση των συνθηκών εργασίας και διαμονής τους στην Ελλάδα. (Λοιπόν, εκείνος συσχέτισε τις διμερείς σχέσεις με την κατάργηση ενός νόμου πρακτικά και νομικά ανύπαρκτου, επομένως χωρίς συνέπειες γι' αυτούς και τον αλβανικό λαό.) Υπό το πρίσμα αυτό οι επανειλημμένες ευχαριστίες του Μπουσάτι για τη βοήθεια της Ελλάδας στην ευρωατλαντική πορεία ένταξης της Αλβανίας δεν έχουν καμιά αξία, εφόσον δεν συμβάλλουν στη βελτίωση των διμερών σχέσεων και στη δημιουργία κλίματος αμοιβαίας εμπιστοσύνης. Τόσο το χειρότερο που η Αλβανία ουδέν έπραξε υπέρ της Ελλάδας, όπως συμβαίνει με τις λοιπές χώρες που αποκαλούνται από την Αλβανία ως στρατηγικοί εταίροι. (Φαντάσου τι θα συνέβαινε εάν η Ελλάδα συμπεριφερόταν όπως η Τσεχία, η οποία ήταν έτοιμη να μπλοκάρει το σύμφωνο σταθερότητας της Αλβανίας με την ΕΕ για να υπερασπιστεί τα συμφέροντα ιδιωτικής τσέχικης εταιρείας στην Αλβανία.) Συμπερασματικά, η επίσκεψη του κ. Μπουσάτι στην Αθήνα επιβεβαίωσε άλλη μια φορά πως, σχετικά με την Ελλάδα, τα Τίρανα περισσότερο από τη βελτίωση των διμερών σχέσεων τα ενδιαφέρει η ύπαρξη προβλημάτων που παραμένουν για να αναδείξουν στους Αλβανούς την Ελλάδα ως μόνιμο υπαίτιο, κατάσταση που εξυπηρετεί την τροφοδότηση του κληρονομημένου ανθελληνικού εθνικισμού σε συγκεκριμένες απολήξεις της αλβανικής κοινωνίας και στη συνέχεια να τον χρησιμοποιήσει ως βαλβίδα αποσυμφόρησης της δυσχερούς εσωτερικής κατάστασης σε όλους τους τομείς. Ο χειρισμός αυτός καθιστά ευνοϊκότερο το παιχνίδι της αλβανικής πολιτικής υπέρ τρίτων, τα συμφέροντα των οποίων ιστορικά αντιτίθενται της αλβανο-ελληνικής συνεργασίας, ως μοναδική συνεργασία που διασφαλίζει στην Ελλάδα και στην Αλβανία στρατηγικό ρόλο στα Βαλκάνια και ευρύτερα στην Κεντρική και Νοτιοανατολική Ευρώπη. (Η ενεργοποίηση τελευταία των συμφερόντων της Αυστρίας στην περιοχή θυμίζει την κατάσταση των αρχών του περασμένου αιώνα.) Σχετικά με αυτό τα ίδια τα Τίρανα αποδεικνύουν στην πράξη αγνωμοσύνη για το ότι στην Ελλάδα ζουν περισσότεροι Αλβανοί, μετανάστες νέας γενιάς, απ' ό, τι σε οποιαδήποτε άλλη χώρα στον κόσμο, για το ότι η Ελλάδα είναι ο σημαντικότερος της οικονομικός εταίρος στην περιοχή, για το ότι στα νοσοκομεία της Ελλάδας νοσηλεύτηκαν δωρεάν δεκάδες χιλιάδες Αλβανοί, για το ότι ο ελληνικός πολιτισμός αποτελεί τον πιο σημαντικό πόλο πολιτιστικής και τουριστικής έλξης για την Αλβανία κ.ά. Επίσης, τα αποτελέσματα της επίσκεψης του Μπουσάτι στην Αθήνα αποδεικνύουν πως, αν δεν μεσολαβήσουν άλλες διορθωτικές, θετικές εξελίξεις,

θα καταστεί δύσκολη η ανανέωση του συμφώνου φιλίας μεταξύ των δύο χωρών, το οποίο μολονότι τα τελευταία 20 χρόνια περισσότερο βρισκόταν σε αδρανή κατάσταση παρά λειτουργούσε, διαδραμάτισε πρωτεύοντα ρόλο στη διασφάλιση ικανού επιπέδου στις σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών.

Κακόγουστο παιχνίδι της ηγετικής ομάδας ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ σε βάρος της μειονότητας και των ελληνοαλβανικών σχέσεων.

27.08.2017

Στο δεύτερο μισό του Αυγούστου, στη Χιμάρα, μεταξύ των άλλων, ιθύνοντες της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ οργάνωσαν διαμαρτυρίες με σημείο αναφοράς τα προβλήματα σε σχέση με τις ιδιοκτησίες και τις ακίνητες περιουσίες των Χιμαριωτών. Δε θέλω να αμφισβητήσω ότι τα προβλήματα αυτά στη Χιμάρα είναι πολύ έντονα σε σχέση με κάθε άλλο τμήμα της χώρας. Θίγουν κυρίως τους αυτόχθονες Χιμαριώτες υπό την ευρύτερη γεωγραφική έννοια από την πόλη της Χιμάρας. Επίσης, η παραβίαση των δικαιωμάτων επί του περιουσιακού τυχαίνου ιδιαιτέρως ευαισθησίας, όταν πρόκειται για άτομα ελληνικής εθνικότητας.

Αναμφίβολα, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί σε κανέναν το δικαίωμα διαμαρτυρίας, ως ένα δημοκρατικό μέσο για την επίλυση του προβλήματος. Απεναντίας!

Όμως, οι διαμαρτυρίες και οι στάσεις σ'αυτές μπορεί να κριθούν, μάλιστα και να καταδικαστούν όταν επικαλούνται ένα θεμελιώδες δικαίωμα αλλά, ή χρησιμοποιείται για να εκφέρουν στάσεις σε αντίθεση με τη βούληση της εθνικής ελληνικής μειονότητας, την ηθική, κοινωνική, πολιτιστική, πολιτική και εθνική ακεραιότητά της, (όπως ήταν η δήλωση της ηγετικής αυτής ομάδας ότι η Ελλάδα και η Κύπρος δε θα επιτρέψουν την ένταξη της Αλβανίας στην Ε. Ένωση, ή την άσκηση βίας πρόσφατα για την παρεμπόδιση της σύσκεψης του δημοτικού συμβουλίου της Χιμάρας),

Ή, για να καλυφθούν οι πραγματικοί ένοχοι του μακελειού παραβιάσεων των περιουσιακών δικαιωμάτων στη Χιμάρα, ή για να δημιουργηθούν αποπροσανατολιστικές καταστάσεις που θα τηρήσουν ζωντανό και σε δράση το κλίμα των καταχρήσεων και παραβιάσεων και στο μέλλον. (Μαρτυρεί γι' αυτό και το γεγονός ότι ο δήμαρχος Γκόρος, παρά το ότι βρίσκεται υπό εκστρατεία επιθέσεων της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ, δεν καταγγέλλει τις βαριές παραβάσεις των προκατόχων του!!)

Ή, για πολιτικούς λόγους, που σημαίνει προσπάθεια ανόδου των πεσμένων πολιτικών μετοχών του πολιτικού παράγοντα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ.

Τονίζουμε λοιπόν ότι, θα ήταν λάθος να σκεφτεί κανείς ότι στη Χιμάρα δεν υπάρχουν περιουσιακά προβλήματα, μάλιστα με βαθύτερες σκοπιμότητες και υστεροβουλίες. Τόσο το χειρότερο, θα ήταν λάθος να δετείς ότι σ'αυτές τις υστεροβουλίες και σκοπιμότητες, τα συμφέροντα των εγκληματικών ομάδων και του μαύρου χρήματος δε χαίρουν τη στήριξη της πολιτικής και τμημάτων του κράτους. Θα ήσουν κοντόφθαλμος αν δεν έβλεπες ότι οι ενέργειες αυτές, δημοσίως ή μη, νομιμοποιούνται εξ ονόματος του ανθελληνικού εθνικισμού.

Στην προκειμένη όμως περίπτωση φαίνεται ότι πρόκειται για ενέργειες που προσβλέπουν περισσότερο στην πολιτική επιβίωση της ηγετικής ομάδας ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ. Καθετί φαίνεται ότι έχει αφετηρία σε έναν πολιτικό θυμό της ηγετικής αυτής ομάδας προς τον πρωθυπουργό Ράμα, ο οποίος, στις γνωστές πιέσεις της ηγεσίας αυτής για την αύξηση χωρίς αντίκρισμα των ποσοστών συμμετοχής της στο ταψί της εξουσίας, απάντησε με ολοκληρωτική εξαίρεση από αυτό το ταψί. (Για να είμαστε περισσότερο αντικειμενικοί, εκτός αυτού, ο Ράμα έλαβε μια τέτοια απόφαση και για να δείξει πυγμή προς την Αθήνα,

μπερδεύοντας άστοχα αυτά τα δύο πράγματα). Όπως όμως και να έχουν τα πράγματα, η αποχώρηση της ηγεσίας αυτής από την 15-χρονη συμμετοχή στην πύλα της εξουσίας είναι σαν η μπουκιά του Μιγκένι. (δλδ που δεν καταπίνεται εύκολα).

Η επιλογή της Χιμάρας ως μέσο για την επίτευξη του σκοπού αυτού, αφορά την κατάχρηση των ιστορικών και παρουσών ευαισθησιών της Χιμάρας στην Ελλάδα και πιο πέρα. Λοιπόν, για να παρασύρουν στο σκοπό τους διάφορους ελληνικούς κύκλους και γιατί όχι και την επίσημη ελληνική πολιτική. (Είναι γεγονός ότι η κοινότητα της εθνικής ελληνικής μειονότητας στους Δήμους Φοινίκης και Δρόπολης ή Δελβίνου, Αγ. Σαράντα κλπ, αντιμετωπίζει περιουσιακά προβλήματα και προβλήματα δημογραφικής και οικονομικής αλλοίωσης της ταυτότητάς της πολλές φορές εντονότερα απ' ό, τι στη Χιμαρα. Όμως η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ αποφεύγει την πραγματικότητα αυτή διότι δεν παράγει ελληνικές ευαισθησίες όσο η Χιμάρα) .

Στο πλαίσιο αυτό, η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ θα πρέπει καταρχήν να διαμαρτυρηθεί εναντίον της, λόγω του ότι ο Μπολάνος για 8 χρόνια δήμαρχος Χιμάρας και πρόεδρος ΟΜΟΝΟΙΑΣ δεν κατέβαλε καμιά προσπάθεια για την επιστροφή των περιουσιών στους Χιμαριώτες. Η ηγεσία αυτή, πριν κατηγορήσει το Ράμα για πολιτική αλλοίωσης της Χιμάρας, θα πρέπει να πει την αλήθεια που τόσο καλά γνωρίζει, σχετικά με τη δήλωση του πρωθυπουργού ότι επί Μπερίσια τα ξεφτέρια του υφάρπαξαν στο Μπρεγκντέτ πάνω από 50 000 εκτάρια γης, η πλειοψηφία της οποίας στην περιοχή της Χιμάρας.

Επίσης, νομίζω ότι δεν πρόκειται απλώς γι' αυτή την αντινομία της Ηγεσίας αυτής στη διεκδίκηση αποκατάστασης δικαιοσύνης όσον αφορά τους νόμιμους ιδιοκτήτες στη Χιμάρα, που καθορίζει εξαρχής και την αποτυχία στον διακηρυγμένο στόχο της. Υπάρχει και ένας επιπλέον λόγος. Τα πολιτικά πρόσωπα επικεφαλής του «κινήματος» αυτού προέρχονται από ένα αμφίβολο παρελθόν, το οποίο το αλβανικό κράτος (και το ελληνικό) το γνωρίζει. Τα άτομα αυτά συνεχίζουν να πράττουν ποινικά αδικήματα διαφορετικού μεγέθους, αλλά ο νόμος δεν δρα. (Κατά την παρεμπόδιση της σύσκεψης του δημοτικού συμβουλίου της Χιμάρας, φάνηκε ξεκάθαρα ότι οι υποστηρικτές τους περίμεναν με αγωνία να υπάρξουν συλλήψεις, για να κηρύξουν ήρωες τους συλληφθέντες, αλλά δε συνέβη !!!) Επίσης και τις περιουσίες τους στη Χιμάρα ή αλλού δεν τις αγγίζει κανείς (και καλώς κάνουν), αλλά κατά περίεργο τρόπο αυτές αυξαινούν και ανθούν, όταν την ίδια στιγμή οι κτήτορές τους μιλούν για κρατικό πογκρόμ εναντίον των Χιμαριωτών.

Υπό την οπτική αυτή γωνία προσβάλλει την πολιτιστική και κοινωνική ακεραιότητα της κοινότητας των Χιμαριωτών και της εθνικής ελληνικής μειονότητας, η συμπεριφορά της ηγεσίας αυτής και των ελάχιστων οπαδών της στην παρεμπόδιση της σύσκεψης του δημοτικού συμβουλίου την προηγούμενη βδομάδα. Σε περίπτωση που οι ιθύνοντες του δημοτικού συμβουλίου δεν επέτρεψαν την ελεύθερη παρουσία της κοινότητας στη σύσκεψη, αυτό είναι λάθος. Όμως, είναι ασυγχώρητο η χρήση σωματικής και στοματικής βίας για την παρεμπόδιση της σύσκεψης ενός επίσημου θεσμού.

Από την άλλη πλευρά πρόκειται για το πολεοδομικό σχέδιο όλου του δήμου της Χιμάρας αποτελούμενο από 25 μονάδες και όχι του τμήματος που αποτελούν οι Έλληνες. Το πολεοδομικό σχέδιο είναι γνωστό ότι αποτελεί το βασικό εργαλείο για την ρυθμισμένη ανάπτυξη του συνόλου του δήμου και δεν

αποτελεί σχέδιο ανάπτυξης μιας συγκεκριμένης περιοχής που μπορεί να θίξει συγκεκριμένα συμφέροντα. Το πολεοδομικό σχέδιο ποτέ δεν αρνείται και δεν εμποδίζει την επίλυση των περιουσιακών προβλημάτων. Το αντίθετο όμως εμποδίζει πραχτικά την ανάπτυξη του δήμου και επιτρέπει περιθώρια για καταχρήσεις.

Ταυτοχρόνως, τη μελέτη για το πολεοδομικό σχέδιο της Χιμάρας έχει εκπονήσει μια ελληνική εταιρία και, ούτε κατά τη διαδικασία της μελέτης, ούτε μετά από τη δημοσίευσή της, ούτε μετά την ανακοίνωση του σχεδίου στις ενδιαφερόμενες πλευρές, δεν παρουσιάστηκαν παράπονα, παρατηρήσεις, προτάσεις. Τότε γιατί περίμεναν την ημέρα της ψήφισης από το δημοτικό συμβούλιο για να αντιδράσουν με τον τρόπο αυτό, διόλου πολιτισμένου, κοινωνικού, αλλά πολύ προκλητικό!;

Στο πλαίσιο αυτό συμφερόντων θα πρέπει να κριθεί και η στάση της ηγεσίας αυτής ότι θα επηρεάσει την Ελλάδα και την Κύπρο για να εμποδίσουν την ένταξη της Αλβανίας στην Ε. Ε.

Αυτή δεν αποτελεί θέση που εκφράζει την πολιτική βούληση της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία και πιστεύω ούτε της Αθήνας και Λευκωσίας. Η εθνική ελληνική μειονότητα στην Αλβανία, και όταν της σκότωναν τα παιδιά στα σύνορα, και όταν της παραβιάζονταν βίαια τα εκπαιδευτικά και θρησκευτικά δικαιώματα, και όταν καταπατιόνταν τα περιουσιακά και αστικά δικαιώματα, ποτέ δεν ήταν και ούτε είναι κατά της ευρωατλαντικής ένταξης της χώρας και του κράτους όπου ζει. Μάλιστα, η ιστορία γεγονότων και τα ντοκουμέντα μιλούν για το αντίθετο. Ότι από το 1991, ήταν ο εμπνευστής αυτής της πορείας για την Αλβανία και τη στάση αυτή υπαγορεύει στην εθνική ελληνική μειονότητα, ο δυτικός της πολιτισμός και η πεποίθηση ότι μόνο στην ευρωπαϊκή οικογένεια, (τμήμα της οποίας είναι στην πράξη η εθνική ελληνική μειονότητα, ως η πρωτοποριακή ένταξη της Αλβανίας) η εθνική ελληνική μειονότητα θα χαίρει πλήρως και με αξιοπρέπεια όλων των δικαιωμάτων της. Η ηγεσία αυτή θα πρέπει να κατανοήσει ότι, άλλο πράγμα είναι οι υποχρεώσεις που θέτουν οι θεσμοί της Ε.Ε προς το αλβανικό κράτος για τον σεβασμό των ανθρωπίνων και μειονοτικών δικαιωμάτων, ως όρο για την ενταξιακή της πορεία στην Ε.Ε και εντελώς άλλο πράγμα είναι η τοποθέτηση της εθνικής ελληνικής μειονότητας ότι θα εμποδίσει την ενταξιακή πορεία της στο όνομα των δικαιωμάτων της.

Καταδικασθαία είναι επίσης και η προσπάθεια αυτής της ηγεσίας, η οποία για λόγους πολιτικής της επιβίωσης, πράττει το αντίθετο της φυσιολογικής αποστολής της.

Χάνοντας η ηγεσία αυτή κάθε είδος στήριξης του εκλογικού της σώματος, απαιτεί τώρα να επιβληθεί σ' αυτό με εισαγόμενο κύρος, το οποίο επιδιώκει να κερδίσει αναλαμβάνοντας ρόλο υπερασπιστή των συμφερόντων της Ελλάδας με την Αλβανία. (Καταχράστηκε αρκετά τις ανθελληνικές και προτουρκικές θέσεις του Ράμα καθώς και το υποτιθέμενο θέμα των τσάμιδων). Ένας τέτοιος ρόλος είναι διπλά επιζήμιος, τόσο για τις ελληνοαλβανικές σχέσεις, όσο και για την ίδια την μειονότητα. Ο ρόλος της μειονότητας δεν είναι εκείνος της αρνητικής επίδρασης στις σχέσεις αυτές, αλλά είναι υπέρ της θετικής επίδρασης, των ειρηνικών σχέσεων, των σχέσεων συνεργασίας και σε ευρωπαϊκό πνεύμα.

Από την άλλη πλευρά, η προσπάθεια της ηγεσίας αυτής, η οποία για να δικαιολογήσει το κλίμα αντιπαλότητας μεταξύ των δύο χωρών, επιδιώκει να

επιδεινώσει τις σχέσεις της εθνικής ελληνικής μειονότητας με την κυβέρνηση της χώρας της, είναι προσπάθειες λανθασμένες και επιζήμιες. Η μειονότητα, ανεξαρτήτως της εθνικής ελληνικής ταυτότητας αποτελεί μια ξεχωριστή οντότητα, που ζει στην Αλβανία και διατηρεί τις γνωστές σχέσεις με το μητρικό έθνος. Υπό την οπτική αυτή γωνία οι σχέσεις της με το κράτος στο οποίο ζει διατηρούν μια διπλή διάσταση, αλλά ποτέ ταυτισμένη πλήρως με εκείνη που το έθνος κορμός έχει με το αλβανικό κράτος, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για αρνητικές σχέσεις μεταξύ τους. ΤΕΛΟΣ

Του Παναγιώτη Μπάρκα

Αργυρόκαστρο 27.08.2017